

Norman Spinrad

SOLARIENII

Norman Spinrad

SOLARIENII

Traducerea:
ANTOANETA RALIAN

Original: The Solarians (1966)

virtual-project.eu

Editura NEMIRA
1992

• Capitolul I •

Urma să fie iarăși o bătălie inegală. Patru la trei, acesta era raportul de forțe; în cazul de față lupta se desfășura în sistemul planetar Sylvanna. Palmer avea de înfruntat o flotă de optzeci de nave negre ca moartea, care se apropia acum de orbita planetei plasată în punctul cel mai exterior; o flotă dispusă în formație conică, cu baza în față și nava-comandă în vârful din spate.

Jay Palmer, comandantul Flotei a Unsprezecea Umane, își dispusese navele în formație de disc, în șiruri de câte trei, nava-comandă aflându-se în rândul al treilea.

Era instalat pe scaunul de comandant din nava lui amiral; avea în față Ecranul de Reprezentare care-i înfățișa flota Duglaari sub chipul unui con de luminite roșii; propria lui flotă Umană, inferioară numericeste, apărea sub chipul a șaizeci de luminite aurii, iar Sylvanna, un astru G-5, se vedea ca un glob verde; în stânga, Tabelul de Control al Pierderilor înfățișa în clipa de față șaizeci de lumini, toate verzi, reprezentând totalitatea navelor lui în linie de bătaie (o lumină chihlimbarie ar fi însemnat o navă deteriorată dar capabilă încă să se susțină, iar o lumină albastră semnifica o carcasă moartă, sau și mai rău); în dreapta lui se aflau Ecranele Computerelor.

Era îmbrăcat într-un costum-salopetă verzui, lipsit de însemnele rangului, deschis la gât și foarte confortabil. Misiunea lui, în calitate de comandant, era aceea de a se identifica, de a se contopi cu flota, sau, mai bine zis, de a considera fiecare navă ca pe o extensie a spiritului său, o parte din el însuși. Un bun comandant își privește flota ca pe un organism integrat: navele sunt mădulele, pseudopodele, nava-comandă, nava-computer, creierul; iar el e inima, ego-ul, sufletul.

În fiecare dintre urechi avea înfiptă câte o cască separată. Casca din dreapta îi stabilea contactul direct cu comandantul Centrului de Computerizare și evaluare a situației. Cea din stânga asigura circuitul de comandă: vocile celor șaizeci de căpitani individuali.

Un microfon de gât îi fusese fixat pe mărul lui Adam. În mână dreaptă ținea un dispozitiv cu un comutator cu două poziții – împins în față, stabilea contactul cu comandantul Centrului de Computerizare – împins în spate asigura legătura cu cei șaiszeci de căpitani. În mână stângă ținea un dispozitiv similar, dar cu trei poziții: în față pentru manevrarea căștii legate de Centrul de Computerizare, în spate pentru circuitul de comandă, la mijloc pentru contactul concomitent cu ambele.

— Evaluare, mormăi Palmer, confirmați numărul!

— Optzeci de nave ale Doogilor, bâzâi casca din dreapta. Durata estimativă până la contact, o oră.

Fața suptă a lui Palmer se crispă într-o grimasă. O față care putea fi atrăgătoare în momentele de repaus, dar care acum era brăzdată de linii dure în jurul buzelor pline, și de trei șanțuri săpate în fruntea înaltă.

Deschise circuitul de comandă:

— Îndepărtați-vă de nivelul ecliptic cu nouăzeci de grade spre planul galactic Nord, comandă el. Viteză plină!

Își ținea ochii cenușii ațintiți pe Ecranul de Reprezentare. Discul de punctișoare aurii începu să se deplaseze în sus, deasupra liniei mediane verzi care reprezenta nivelul ecliptic. Prima fază a unei bătălii spațiale o constituie competiția pentru poziții. Sub niciun chip nu trebuie să te lași prins între inamic și un astru, mai cu seamă când flota ta e inferioară numericeste. Tactica de rutină a flotei Duglaari era aceea de a împinge inamicul spre astrul pe care-l apărau; dacă erau îndeajuns de rapizi, îți puteau crea o ambuscadă din care orice evadare devenea cu neputință: un număr superior de nave în față, și un astru în spate; nicio posibilitate de scăpare. Frontul de Comandă al flotei Duglaari era mai puternic și aproape întotdeauna Doogii dețineau un număr mai mare de nave – Împingeau Flota Umană îndărăt, până la marginea cuptorului stelar, până când Oamenii se vedeau nevoiți să-și dezmembreze formația și să poarte o luptă de navă-la-navă, în disperată inferioritate numerică...

Picături de transpirație periau buza de sus a lui Palmer. Flota Umană se înălța deasupra nivelului ecliptic, dar comandantul Duglaari detectase manevra și conul roșu începuse să se înalțe la rândul lui, flotele apropiindu-se una de cealaltă cu o viteză înfricoșătoare. Era ca un joc de șah: soluțiile fiind mai mult sau mai puțin standard. Dacă Flota Umană reușea să se înalțe

deasupra Flotei Duglaari, ar fi putut ulterior coborî îndărătul lor, și atunci Doogii ar fi fost cei care luptau având un astru în spate; și, cu toate că Frontul lor de Comandă ar fi continuat să fie mai puternic, flota ar fi fost supusă atât atracției exercitate de planeta Sylvanna cât și presiunii Flotei Umane, ceea ce ar fi făcut ca bătălia să devină mai egală.

Dar Duglaari se înălțau cu aceeași viteză ca și Oamenii; ba chiar, ochiul exersat al lui Palmer deslușea că se înălțau cu cinci la sută mai rapid. Flota Umană nu va fi în stare să se ridice deasupra lor.

Palmer pufni disprețuitor. Totuși inamicul mușcase din nadă. Dacă s-ar lăsa amăgiți destul timp încât să...

— Reduceți viteza la trei sferturi, comandă Palmer.

Flota Umană își încetini viteza de înălțare; acum era limpede că Duglaari se vor ridica deasupra lor, dar Palmer spera că distanțele vor fi suficient de apropiate încât comandantul să creadă că Flota Umană încearcă să-i depășească și să-i înconjoare. Dacă Doogii ar putea fi determinați să-și mențină suficient timp viteza de înălțare, atunci...

Curând flotele se vor încăleca.

— Reduceți viteza la două treimi!

Flota Umană își încetini din nou înălțarea.

Palmer studie cu atenție Ecranul de Reprezentare. Duglaari nu încetineau. Tactica lui se dovedea bună. Menținându-și ritmul actual, Duglaari s-ar fi găsit deasupra lor; baza formației conice ar fi presat partea frontală a discului Uman, împingându-l îndărăt, către astru.

Dar în foarte scurt timp Duglaari vor fi angajați în depășire; se înălțau acum cu o viteză aproape de două ori mai mare decât cea a Flotei Umane, așa încât nu le va mai fi posibil să întoarcă la timp.

Acum!

— Stopați viteza de înălțare! Iătră Palmer. Frânați de urgență! Întoarceți direcția cu o sută optzeci de grade. Coborâți! Coborâți! Coborâți!

Flota Umană opri înălțarea. Porni să coboare îndărăt către ecliptic. Cobora din ce în ce mai rapid, prin nivelul ecliptic, și apoi mai jos de el.

Duglaari încetiniră brusc, schimbând direcția și încercară să urmărească Flota Umană în jos. Dar comandantul lor

reacționase prea lent. Pierduse efectiv competiția pentru poziții din chiar momentul în care nu-și dăduse seama că Flota Umană își încetinise deliberat înălțarea.

În loc ca distanța dintre flote să se închidă, se lărgea.

— Întoarcere de nouăzeci de grade! comandă Palmer.

Flota Umană își schimbă din nou direcția. De astă dată, se îndreptă pe o linie paralelă cu eclipticul, dar sub nivelul acestuia, afară din sfera de atracție a Sylvannei, și mult dedesubtul Flotei Duglaari. Trecu de aceasta din urmă, și acum Doogii se aflau prinși între Flota Umană și Sylvanna.

— Înălțați-vă! Înălțați-vă! Sus! Sus!

Flota Umană porni să se ridice. Duglaari își frânară coborârea și încercară să se înalțe rapid, dar Oamenii aveau acum avantajul: pozițiile celor două flote fuseseră răsturnate.

Acum, vârful conului Duglaari se afla îndreptat spre Sylvanna. Baza se confrunta cu partea frontală a discului Uman.

Tactica reușise. Duglaari erau prinși între Flota Umană și Sylvanna.

Palmer deschise contactul cu Centrul de Computerizare.

— Deținem forța de a-i împinge în spate? întrebă el, dar cunoștea dinainte răspunsul.

Frontul de Comandă era menit să direcționeze navele într-un spațiu normal. Asigura rotirea electronilor din întreaga cantitate de mase într-un vector unidirecțional, în punctele necesare ale liniilor sale de forță. Când se aflau în formație, Fronturile de Comandă individuale ale navelor se contopeau într-un Front de Comandă unic, care-și exercita influența asupra întregi flote.

Frontul de Comandă avea capacitatea ca, separat de actul propulsării propriu zise a navelor, să împingă *tot* ce le bara calea în aceeași direcție în care înainta și flota, și, în cazul de față, acest *tot* includea Flota Duglaari.

Numai că și Duglaarii dețineau un front similar, care acționă împingând Flota Umană în direcția opusă. Existau trei factori ce puteau determina direcția în care aveau să se miște acum cele două flote: forța Flotei Umane, forța Flotei Duglaarii, și faptul că Frontul de Comandă Duglaari trebuia să înfrunte acum și atracția planetei Sylvanna.

Frontul Duglaari era mai puternic decât cel Uman cu un factor de trei până la patru, doar poate că scăzând factorul adițional al gravității Sylvannei...

Computerul dăduse răspunsul:

— Negativ, rosti vocea în urechea lui Palmer. Oricum, însă, putea fi și mai rău. Îi ținem în cumpănă. Nu-i putem împinge în spate, dar nici ei nu ne pot împinge pe noi. Punct mort.

Palmer oftă resemnat. Era întocmai cum se așteptase. Flota Umană câștigase prima fază a bătăliei – competiția pentru poziție. Anulaseră, temporar, superioritatea numerică a Doogilor.

Acum avea să urmeze faza a doua: războiul de uzură.

•

Prima fază, cea a pozițiilor, se isprăvea de obicei în mai puțin de o oră; cea de-a doua, de uzură, putea să se lungească și să se tot lungească...

În împrejurările de față, forțele de înaintare ale celor două flote se anulau reciproc. Nu exista decât o singură cale de a sparge impasul și a duce lupta la un rezultat: aceea de a distruge un număr mai mare de nave decât ai pierdut tu, astfel încât Frontul tău de Comandă să devină, proporțional, mai puternic decât al inamicului.

Posibilitatea de alegere a armelor, în acest stadiu, era strict limitată. Nicio masă solidă nu ar fi putut trece de la o flotă la cealaltă – ar fi fost prinsă în stază, la jumătatea drumului, între cele două câmpuri de respingere care se confruntau. Fapt care elimina posibilitatea oricărui tip de rachetă. Excluderea chiar și jeturile anti-proton, pentru că substanțele anti-proton proiectate de jeturi aveau masă. La fel și explozivele nucleare sau termonucleare, întrucât era cu neputință să le lansezi mai aproape de inamic decât de propriile tale nave.

Ceea ce nu lăsa loc de acțiune decât pentru armele energetice.

— Centrul de Computerizare, mormăi Palmer în microfonul de la gât, preluați comanda. Folosiți la început GN-64.

Palmer bombăni. Era partea de bătălie pe care o detesta. Unicele arme ce puteau fi folosite cu oarecare efect erau tunurile laser, care proiectau raze de energie de o intensitate înspăimântătoare. Dar, asemenea oricărei arme energetice, razele trebuiau proiectate asupra navei inamice un timp îndeajuns de lung pentru a străpunge metalul carcasei și a produce pagube semnificative.

Cercetă Ecranul de Reprezentare. Navele din conul Duglaari începuseră să se deplaseze în cadrul formației lor, alcătuiind alte formațiuni complexe, aparent întâmplătoare. De bună seamă, în scopul de a-i împiedica pe Oameni să centreze o rază laser asupra unei nave suficient timp încât s-o străpungă. Luminițele aurii ale Flotei Umane executau același complex dans al morții.

Formațiunile noi păreau întâmplătoare, dar nu erau așa. Nu puteau fi, pentru că, deși urmăreau să evite razele tunurilor laser, navele din ambele formațiuni trebuiau să rămână integrate în câmpul de acțiune al Fronturilor de Comandă respective, altminteri acesta ar fi fost anulat, și flotele dezagregate.

Aceste deplasări într-un perimetru fix erau mult prea complexe pentru a fi fost dirijate de un creier viu, chiar de cel mai eficient și mai experimentat comandant de flotă Uman sau Duglaari. Erau executate de Computerele Flotei, care în această fază pilotau ambele formațiuni.

Palmer știa care anume dintre miile de posibilități pre-programate va fi desemnată de computer într-un anumit moment dat; ar fi putut indica în orice clipă formațiunea care va fi aleasă dar asta constituie limita controlului său asupra flotei.

Și nu-i plăcea deloc.

O rază Duglaari străluci inofensiv asupra unei nave din primul șir, și detectoarele vuiră. Acum, o rază Umană sălta în sus și-n jos pe o navă Duglaari de la baza conului; într-o frântură de secundă nava se deplasă și raza laser continuă să ardă zadarnic în spațiul gol.

Computerele, fir-ar să fie, se detectau unele pe celelalte și încercau să dea formă rațională mișcărilor „întâmplătoare” ale inamicului, transformându-le în tipare matematic previzibile.

Palmer, asemenea celor mai mulți dintre comandanții de flotă, ura computerele. În primul rând, pentru că îl lipseau de controlul absolut asupra flotei sale, și în al doilea rând, Computerele de Comandă, amplasate în sistemul planetar Olympia, erau pe cale să piardă blestematul ăsta de război. Computerele Duglaari erau mai exacte decât cele Umane, iar Doogii erau mai numeroși decât Oamenii.

Omenirea se confrunta cu posibilitatea extincției, și, în ultimii trei sute de ani computerele anunțaseră în mod repetat acest fapt.

Una din luminițele verzi de pe Tabelul de Control al Pierderilor deveni chihlimbarie. Duglaari optaseră pentru linia de formație GN-64.

— Treceți pe GP-12, ordonă Palmer.

Acum, computerul Duglaari va trebui să detecteze noul tipar de formație până să poată atinge altă navă și...

Hop!

Unul din punctulețele roșii de pe Ecranul de Reprezentare țâșni într-o strălucire purpurie apoi se stinse. Murise. *Doborât un Doog!*

Acum era rândul flotei Duglaari să-și schimbe tiparul formației.

Și lucrul ăsta se putea prelungi multă, multă vreme. De îndată ce computerul unei flote prindea un nou tipar de dispunere a navelor inamicului, comandantul respectiv îl schimba, și computerul trebuia să-și ia treaba de la capăt.

Nu avea loc o mare conflagrație, și nimicirea unui mare număr de nave pe parcursul unei acțiuni încinse. Ci numai o lentă măcinare – ba cădea o navă Dooglari, ba una Umană – până ce avea să se rupă punctul mort, de respingere reciprocă.

Dacă se va reuși asemenea rupere. Palmer își aduse aminte de istoria bătăliei de la Bowman. Cincizeci de Oameni, cincizeci și opt de Doogi. Niciuna dintre părți nu izbutise să dobândească un avantaj semnificativ; Oamenii distruseseră câte o navă Doog pentru fiecare navă Umană pierdută, și bătălia se prelungise peste limitele unei zile-standard. În cele din urmă, pieriseră toate navele celor două flote, toate până la una.

Idioțenie curată.

Jay Palmer știa foarte bine ce *ar fi dorit* el să facă. Să spargă brusc formația într-o încercare supremă, și să atace, pe viață sau pe moarte, nava-comandă, nava-computer a Doogilor. Dacă ar fi putut doborî nava-comandă și distruge computerul, războiul s-ar fi încheiat. Pentru că inamicul n-ar mai fi putut evita razele laser, menținându-și în același timp și acțiunea Frontului de Comandă.

Dar, știa foarte bine, chiar și în cazul când o asemenea tactică ar fi reușit, el ar fi fost ulterior deferit Curții Marțiale. Războiul, și fiecare bătălie separată, se desfășurau sub controlul rigid al Centrului de Computerizare. Orice comandant care s-ar fi

sustras gândirii computericești, ar fi fost trimis să spele latrinele. Asta în cel mai bun caz.

O altă lumină de pe Tabelul de Control al Pierderilor deveni chihlimbarie, apoi albastră. După care îi urmă încă una.

Fir-ar să fie! Fir-ar să fie!

— Treceți la formația GN-4!

•

Și așa mereu, ceas după ceas. Treptat, spațiul se împeștră cu cadavrele navelor, cu cioburi de metal, cu nori de rămășițe în locurile unde o navă, străpunsă de o rază laser, făcuse explozie.

Razele laser iluminau întunericul ca niște roiuri de stele lineare, bălălia se trăgăna, navele își executau dansul morții în perimetrul formațiunilor.

Palmer era scâldat de sudoare, părul îi era ud și răvășit. Avea senzația că-și petrecuse întreaga viață în scaunul de comandă. Șezutul îi devenise insensibil. Îl durea gâtul din pricina atâtor comenzi urlate.

Schimbase sute de sisteme de formațiuni, și Duglaari procedaseră aidoma.

Cercetă, încruntat, Tabelul de Control al Pierderilor. Zece dintre lumini erau chihlimbarii, alte șapte se albăstriseră. Deci șaptesprezece nave scoase din acțiune.

Inamicul pierduse numai paisprezece.

Palmer știa bine că bălălia fusese pierdută. Totuși, punctul „fără de ieșire” nu fusese încă atins; Flota Umană, folosind forțele de urgență, își menținea încă poziția, dar în momentul în care Doogii vor avea, să spunem, zece nave în plus față de ei, va începe faza a treia a luptei, și atunci...

— Centrul de Computerizare, spuse Palmer cu o voce hârâită. Extrapolare, vă rog.

— Șanse de victorie a Doogilor: șaptezeci la sută. De victorie Umană: douăzeci și trei la sută. De menținere a punctului mort, șapte la sută.

Palmer oftă. Hotărârea lui era luată: când șansele de victorie a Doogilor vor fi de optzeci la sută, va întrerupe contactul și își va lua tălpășița. *Dacă nu...*

Dacă nu, Flota Duglaari va continua să devină, proporțional, tot mai puternică. Din moment ce Oamenii îi forțaseră pe Duglaari să se retragă înspre astru, lupta nu avea să se termine curând – nu exista posibilitatea ca Doogii să răstoarne poziția,

împingându-i pe ei spre astru. În schimb, conul Flotei Duglaari va înainta într-o formație emisferică cu un gol interior din ce în ce mai mare, care va învălui Flota Umană. După care Duglaari vor forma un cerc, în centrul căruia se va afla Flota Umană.

Dușmanul și mai puternic, Frontul de Comandă Duglaari, va împresura Frontul de Comandă Uman; generatoarele Duglaari vor exercita o presiune irezistibilă, Flota Umană va fi împinsă, compactată, până ce navele vor intra una în alta, până ce nu va mai rămâne nimic din ele decât un morman uriaș, compact, de metale amestecate – și de oameni morți.

La începutul războiului, cu trei sute de ani în urmă. Avuseseră loc asemenea bătălii mortale, ba chiar cu o sinistră regularitate. A fost nevoie de pierderea multor nave și a multor vieți până când Oamenii să învețe lecția: dacă vezi că nu poți învinge, *retrage-te*. Fugi și salvează cât mai multe nave poți. Actele eroice n-ar fi dus la altceva decât la sporirea și înrăutățirea dezechilibrului de forțe dintre Oameni și Duglaari.

Șansele de optzeci la sută victorie pentru Doogi vor constitui punctul de retragere.

— Treceți pe GN-7.

Cel puțin numărul sistemelor de formațiuni era, virtual, inepuizabil.

Dar încă două lumini deveniră chihlimbarii. Și apoi albastre.

— Treceți pe GN-50.

Fir-ar să fie, computerul Doogilor învățase să detecteze mai repede mișcările Oamenilor. Poate că, în cine știe ce straniu sistem matematic al Doogilor, formațiunile Oamenilor urmau un tipar comandat de ei. Poate că ăsta era unul dintre motivele pentru care Doogii se dovedeau mai buni...

Nu! Nu! Nu mai *buni*. Poate că mai avansați, poate că aveau o civilizație mai puternică și mai veche, dar nu mai *bună*...

Încă o lumină deveni chihlimbarie.

— Pe toți lașii din planeta Sol! Înjură Palmer. Treceți pe GN-13.

Aproape instantaneu, lumina chihlimbarie se albăstri. Computerul Doogilor se ajustase din nou, și de astă dată aproape concomitent cu schimbarea de formațiune a Oamenilor. „Fără de speranță”... gândi Palmer cu amărăciune.

— Treceți pe GN-69, mormăi în circuitul de comandă.

— Comandant Palmer! Comandant Palmer!

Era vocea lui Twordlarkin, șeful Centrului de Computerizare. Palmer știa ce urmează...

— Domnule comandant, ultima extrapolare indică optzeci și trei la sută șanse de victorie pentru Duglaari. Recomandarea mea oficială este de retragere imediată. Altfel, riscăm pericolul unei încercuiri, căreia nu-i vom putea rezista.

Palmer înjură, după ce mai întâi întrerupse contactul cu Twordlarkin. *Recomandarea oficială*. O, „recomandare oficială” de la șeful Centrului de Computerizare echivala cu un ordin, numai că nu se numea astfel, chiar și în fața unui comandant de flotă. Marina guvernează navele, așa se spune, dar computerele guvernează războiul. Un singur lucru l-ar fi putut salva de Curtea Marțială pe un comandant care ignora o „recomandare” a Centrului de Computerizare, și anume, victoria.

Dar de așa ceva nu putea fi vorba. Partea cea mai rea, însă, era că Twordlarkin avea dreptate. Sylvanna era pierdută. Totuși, un comandant ar trebui să aibă măcar dreptul de a decide singur când să se retragă.

Palmer reconectă circuitul cu Centrul de Computerizare.

— Foarte bine, rosti el înciudat. Recepționat și aprobat recomandarea.

Închise din nou circuitul. „Tactica standard de retragere va funcționa bine de astă dată, gândi el, din momentul în care, cel puțin, nu suntem prinși între Doogi și Sylvanna...”

— Comandantul flotei, către toate navele! La semnalul meu întoarceți toate generatoarele Frontului de Comandă cu o sută optzeci de grade. Cinci... patru... trei... doi... unu... *atenție!*

Brusc, toate navele Umane care rămăseseră întregi își întoarseră generatoarele. Simultan, își schimbă direcția și Frontul de Comandă al Flotei Umane, iar formațiunea de disc a navelor porni îndărăt cu o viteză fulgerătoare. Căci în aceste momente, în loc să țină piept forței de respingere a Frontului de Comandă Duglaari, Flota Umană îi întorsese spatele, impulsul de respingere adăugându-se deci celui de propulsare a propriului său Front. Drept care, viteza de înaintare era de două ori mai mare decât cea a oricare dintre cele două flote. Un timp, Flota Umană continuă să mărească golul dintre ea și șocații Duglaari. După care, reacționează și comandantul Doog, schimbând direcția Frontului său de Comandă, așa încât navele Umane nu mai fură supuse influenței acestuia. Impulsionate acum de forța mai

mare a Frontului lor de Comandă mai vast, Flota Duglaari începu să umple golul creat. Acum avea loc o urmărire pe viață și pe moarte, la marginile sistemului planetar Sylvanna.

Palmer aruncă o privire grăbită la Ecranul de Reprezentare, apoi deschise circuitul cu Centrul de Computerizare. La urma urmelor, Centrul ăsta avea *unele* rosturi într-adevăr vitale.

— Twordlarkin, avem un avans destul de mare? întrebă el. Vom putea ajunge înaintea lor la orbita Sylvannei VIII?

Urmă un lung minut de tăcere încordată în timp ce Twordlarkin pasă Computerului de Comandă întrebarea, incluzând datele asupra distanței, accelerării inițiale, vitezelor respective și vitezei finale.

— Afirmativ, răspunse în cele din urmă Twordlarkin. Nu vă pot ajunge din urmă înainte să atingeți orbita Sylvannei VIII.

Palmer scoase un suspin de ușurare. Bătălia se terminase. Flota Duglaari nu-i va ajunge din urmă înainte ca Flota Umană să fi străbătut orbita Sylvannei VIII, planeta cea mai periferică a sistemului, și odată ieșiți din sistemul Sylvanna, Oamenii vor putea intra cu bine în Spațiul-Stază.

Spațiul-Stază nu avea nimic comun cu miticul „hiperspațiu” al celor din vechime. Nici nu reprezenta măcar o condiție anormală a spațiului; era pur și simplu o bulă de timp. În interiorul bulei, timpul se derula cu o viteză mult mai mare decât în exterior, în timp ce proprietățile spațiale, cu excepția câtorva bizare efecte optice, rămăneau normale. În Spațiul-Stază, o navă nu depășea viteza-lumină locală, dar, în raport cu timpul normal, timpul din bulă era contractat, astfel încât însăși bula dispărea din fluxul obișnuit al timpului și reapărea la ani și ani lumină în numai câteva ore, după socoteala „normală”. În interiorul fiecărui Câmp-de-Stază cu care erau echipate navele, fusese ridicat un Câmp-de-Stază inversat, astfel încât echipajul să poată trăi în fluxul temporal normal, și să nu îmbătrânească prematur.

Din moment ce navele aflate în Spațiul-Stază își purtau în interior propriul lor flux temporal, nu puteau fi localizate de alte nave.

Flota Umană, adică ceea ce mai rămăsese din ea, putea deci ajunge în siguranță la baza ei din sistemul Olympia.

Palmer consultă Tabelul de Control al Pierderilor. Treizeci și două din cele, inițial, șaiszeci de lumini erau încă verzi. Deci treizeci și două de nave scăpaseră tefere...

— Câte nave Duglaari distruse? îl întrebă mohorât pe șeful Centrului de Computerizare.

— Optsprezece, sună răspunsul.

Douăzeci și opt de nave Umane în schimbul a optsprezece Duglaari.

Douăzeci și opt de nave, *plus* pierderea sistemului Sylvanna.

Undeva, acolo departe, aflate în siguranță în bula lor de timp, se găseau navele de transport militar Duglaari. Acum, Doogii le puteau aduce liniștiți în sistemul Sylvanna.

Palmer încercă să nu se gândească la ce urma să se întâmple în sistemul Sylvanna... Existau cincisprezece milioane de Oameni în sistemul Sylvanna... Acum erau ca și morți.

„Nu, gândi Palmer cu amărăciune, era mai rău decât dacă ar fi fost morți. De departe mai rău...” Își aminti de Brycion, planeta pe care se născuse el, planeta pe care-și petrecuse primii cinci ani din viață, planeta pe care muriseră părinții lui și pe care văzuse, cu ochii copilăriei, ceea ce urma să se întâmple acum cu Sylvanna.

Existau cincisprezece milioane de Oameni în sistemul Sylvanna. Iar nave poate doar pentru o sută de mii dintre ei, ca să se salveze înainte de sosirea Doogilor. Aceasta era matematica haosului, a tulburărilor și a terorii.

Revedea ca prin ceață ce se întâmplase când Flota Umană care apăra sistemul Brycion trebuise să se retragă în fața Doogilor. În sistemul Brycion se găsiseră aproape o sută de milioane de Oameni, și nave de salvare doar pentru o sută de mii. Milioane de oameni înnebuniți, îngroziți, luptându-se la fiecare loc de staționare, când numai câteva ore îi despărțea de debarcarea Doogilor.

Amintirile lui Palmer legate de acele vremuri erau confuze și fragmentare, dar extrem de vii. Își amintea de o mare de oameni revărsată peste un câmp spațial imens, nave răsturnate sub simpla greutate a izbiturilor de picioare omenești, își amintea de focuri, de împușcături, de lupte de stradă zadarnice și lipsite de noimă.

Își amintea de tatăl și de mama lui, croindu-și cu greu drum, stradă după stradă, până la câmpul spațial. Își amintea cum fusese urcat la bordul unei nave, împreună cu ceea ce i se păruse pe atunci a fi un milion de alți copii.

Dar cel mai intens revedea ultima imagine pe care i-o oferiseră părinții lui, când aruncase o privire pe hublou, chiar înainte ca nava să-și fi luat zborul spre Olympia și spre o relativă siguranță... O mulțime turbată, aparent nesfârșită, tălăzuia urlând spre nave. Un cerc subțire de bărbați și de femei, majoritatea fiind părinți ai copiilor pe care navele urmau să-i transporte în locuri mai sigure, stăteau de strajă între nave și valurile uriașe ale mulțimii, asigurând cu viața lor timpul necesar navelor ca să decoleze.

Îi văzuse pe tatăl și pe mama lui trăgând cu sânge rece în hoardele înnebunite de groază, și mai văzuse valurile nesfârșitei mări omenеști înghițindu-i părinții în îmbrățișarea lor mortală...

Pe urmă, din fericire, nava a decolat și Palmer n-a mai aflat niciodată dacă părinții săi au fost sfâșiați în bucăți de mulțime, sau dacă au supraviețuit spre a înfrunța ocupația Doogilor.

De când se maturizase îndeajuns ca să poată înțelege, sperase ca părinții lui să fi murit acolo pe loc, sfârtecați de oamenii prefăcuți în fiare. Oricât de îngrozitoare ar fi fost asemenea moarte, tot ar fi fost mai bună decât torturile ocupației Doogilor.

Palmer se strădui să-și mute gândurile de la Brycion și de la trecutul lui. Acum avea de înfruntat prezentul, și Sylvanna.

Curând, Doogii aveau să-și aducă trupele și să ocupe cele trei planete nelocuite din sistemul Sylvanna. Nu va avea loc o conflagrație, un măcel, o exterminare sângeroasă a ființelor omenеști. Așa ceva ar fi însemnat o pierdere de timp, de energie și de materiale, ori Doogii erau mult prea eficienți pentru a-și irosi forțele într-un pogrom.

Oamenii vor fi pur și simplu mânați în niște rezervații mici, supraaglomerate, iar sistemul Sylvanna va fi repopulat de către Duglaari.

Omenirea din rezervații va fi lăsată de capul ei, fără medicamente, fără hrană, îmbrăcăminte, aparatură tehnică, chiar și fără apă.

Duglaari îi vor ține pe oameni pur și simplu întemnițați ca pe niște animale, până se vor omorî între ei, luptând pentru puținul de apă sau de hrană care se mai găsea în zona rezervației.

Doogii nu se pretau la cruzimi inutile. Dar nici la acțiuni caritabile inutile.

• Capitolul II •

Pentru membrii Confederației Umane, sistemul planetar Olympia era aproape o capitală, iar pentru Jay Palmer constituia aproape un cămin. Printr-un capriciu al istoriei, astăzi greu de analizat, Olympia primise partea leului din valurile de refugiați. Și cum majoritatea acestor refugiați fuseseră copii, conducerea Olympiei se transformase într-un soi de colectiv de părinți adoptivi; dat fiind că preocuparea de frunte a rasei umane consta în războiul de supraviețuire împotriva Doogilor, toți acești copii de pripas fuseseră îndrumați, cu consimțământul lor entuziast, spre cariera militară; și aceasta încă din prescurtata lor copilărie.

Din poziția sa de prim furnizor de ofițeri și subofițeri pentru Flotele Umane, Olympia s-a dezvoltat, în mod firesc, într-un sistem militar. În sistemul Olympia existau trei planete nelocuite: Olympia II, o planetă mică, de dimensiunile lui Marte, cu o atmosferă mediu-respirabilă, era folosită în chip de uriaș doc plutitor și de depozit de armament; Olympia IV, o planetă micuță, stâncoasă, rece și lipsită de aer, era excelentă pentru amplasarea computerelor refrigerate care alcătuiau Centrul Principal de Computerizare al Confederației.

Și, în sfârșit, Olympia III, o planetă temperată de tipul Pământului, devenise centrul-motrice al Confederației, Cartierul General a ceea ce se apropia de un guvern uman unit, și anume Comandamentul Militar Uman Unificat.

Jay Palmer crescuse în acest sistem militar, iar perioadele de permisie și le petrecuse în Orașele Libertății Oficiale din Olympia III; așadar, oricât de neatrăgătoare ar fi fost, Olympia era căminul lui.

Palmer lăsase rămășițele deteriorate ale flotei sale în docul plutitor Olympia II, și luase prima navă spre Olympia III. Când ieși din atmosfera etanșă a rachetei și coborî la rampa de debarcare, aerul cald, înmiresmat, de pe Olympia III îl făcu să-și spună că trecuse multă vreme de când nu mai avusese o permisie, sau măcar un moment liber în care să și-o fi putut dori. În Orașele Libertății Oficiale te puteai distra, te puteai bucura de plăcerile obișnuite ale ostașului; brusc, Palmer se simți năpădit de istovirea, de gustul sălcii de după o bătălie, de

toropeala care urmează unui lung răstimp de încordare, și își dădu seama că lucrul de care avea cea mai mare nevoie era o scurtă perioadă de destindere, sau un chef zdravăn și după aceea un somn bun.

Dar toate astea trebuiau să mai aștepte. Rachetoportul nu se găsea într-unul din Orașele Libertății, ci în imediata apropiere a Orașului Pentagon, Cartierul General al Comandamentului Militar Uman Unificat, dar primul punct în ordinea priorităților nu era libertatea, ci durerosul raport pe care trebuia să-l prezinte Înaltului Mareșal Kurowski în persoană.

Când Palmer coborî de pe rampă și păși în albia de beton a rachetoportului, masivitatea geometrică a Orașului Pentagon i se profilă gigantic deasupra lui, aproape amenințându-l, deși locul îi era cât se poate de familiar.

Rachetoportul era plasat chiar în afara uneia dintre intrările în oraș, și, privit din exterior, zidul aparent nesfârșit care măsura cinci sute de picioare pe verticală, iar pe orizontală se întindea de la un orizont la celălalt, îl făcu pe Palmer să se simtă ca un microb pe o lamă de microscop care ar privi la o lume stranie ale cărei dimensiuni depășeau puterea lui de înțelegere.

Nicăieri, în Confederația Umană sau în Imperiul Duglaari, nu mai exista vreo așezare care s-ar fi putut asemui cu Orașul Pentagon. Și, din câte se putea ști, nici măcar în Fortăreața Sol.

Orașul Pentagon era cea mai uriașă clădire solitară din întreaga galaxie cunoscută.

Fusese construită în formă de pentagon, din cine știe ce rațiuni mistice pierdute în negura antichității, având zece mile în lățime și cinci sute de picioare înălțime. Zidurile, cu o grosime de o sută de picioare, erau din beton armat, nestrăpunse de nicio fereastră. În întreaga clădire funcționa numai aerul condiționat iar iluminarea era artificială. Avea până și propriul ei timp. Nimic n-ar fi putut s-o atingă, decât doar lovitura directă a unei bombe termonucleare; dar deținea fortificații subterane în care s-ar fi putut supraviețui și unui asemenea atac.

Palmer străbătu cu pași rari câmpul rachetoportului, îndreptându-se spre intrarea în oraș, cu privirea ațintită pe nesfârșita întindere de zid neted, amorf. Avusese întotdeauna impresia că Orașul Pentagon simboliza pentru el, ca și pentru alții, însăși Confederația, așa cum pe vremuri, pe misteriosul Pământ, piramidele simbolizaseră uitata civilizație a Nilului.

Deși toți găseau că Orașul Pentagon e urât, îi nutreau totuși un soi de ciudată afecțiune. Era un fel de monstruozitate îndrăgită, un monument închinat prezentului și nu trecutului. Era monumentul pe care Confederația și-l închina ei însăși, cel mai masiv și mai total altar dedicat militarismului, care existase vreodată.

Pe Palmer îl făcea să simtă că rasa care a putut ridica o asemenea clădire-oraș va fi, fără îndoială, capabilă să înfrângă Imperiul Duglaari. *Sau aproape...*

Palmer își prezentă împuternicirile gărzii de la intrare, și după o cercetare sumară care era mai mult o formalitate, fu lăsat să intre în cercul cel mai exterior al orașului. Deși se numea Orașul Pentagon și cu toate că între zidurile lui locuiau mai mult de cincizeci de mii de oameni, totuși nu semăna deloc a oraș. Era pur și simplu un gigantic imobil administrativ. Avea cincizeci de etaje la suprafață, douăzeci de nivele subterane și câte o sută de cercuri concentrice la fiecare nivel, care erau coridoarele.

Palmer se afla acum în cercul cel mai exterior de la parter, Nivelul Unu. Cât puteai vedea cu ochii, zidurile coridorului erau împesărite de ușile birourilor. Coridorul în sine era larg cât o străduță și, pentru a întregi efectul de oraș, centrul coridorului roia de oameni care circulau pe mici scutere de câte o persoană. Numeroase alte scutere erau parcate lângă ziduri.

Ar fi fost absurd să te aștepți de la cineva să nimerească singur drumul în acest vast labirint care era Orașul Pentagon. Nu numai pentru că imobilul fusese conceput la o scară atât de uriașă, dar nimeni nu ar fi putut ține minte localizarea a mai mult de câteva zeci dintre miile de camere și birouri aflate acolo.

De aceea, coridoarele erau prevăzute cu aproape o sută de mii de mici scutere, pentru o singură persoană, toate dirijate de un computer-șef, adăpostit în măruntaiele subterane ale Orașului Pentagon.

Palmer își croi drum până la un scuter liber, îl încălecă, își fixă centura de siguranță și marcă N-50, R-1 1001 pe șirul de clape montate pe un mic pedestal în față, acolo unde ar fi trebuit să se găsească dispozitivele de direcționare și control manual. „N-50” însemna nivelul cincizeci etajul cel mai de sus; „R-1” însemna ringul întâi, adică cercul cel mai interior dintre cele o sută de cercuri; „1001” era numărul biroului Înaltului Mareșal

Kurowski. Dacă Palmer s-ar fi dus la un birou ale cărui coordonate nu le-ar fi cunoscut, ar fi trebuit să consulte îndreptarul cu adrese atașat la scaunul fiecărui scuter.

Palmer împinse bara de energie. Scuterul porni rapid de-a lungul coridorului, străbătu cam o jumătate de milă, până ajunse la unul dintre pasajele radiale care duceau din ringurile periferice ale Orașului Pentagon către centru.

Scuterul se angajă pe pasajul radial și își accelerează viteza. Palmer urmărea indicațiile care se luminau pe ecran: Ringul o sută... ringul nouăzeci... cincizeci... treizeci... douăzeci... zece... cinci...

Ajuns la ringul unu, scuterul execută un viraj și intră într-un mic ascensor care, automat, începu să urce, controlat de același computer dirijor ca și scuterul. Nivelul zece... douăzeci... patruzeci.

La etajul cincizeci, ascensorul se opri, iar scuterul se puse din nou în mișcare, depunându-l în cele din urmă pe Palmer în fața ușii numerotate 1001.

Firma de pe ușă anunța simplu: „Comandantul Coordonator Șef”.

Palmer se anunță în fața ecranului de pe ușă și, o clipă mai târziu, ușa se deschise, deci Comandantul Palmer fusese primit.

•

Kurowski era așezat îndărătul unui birou de duroplast imens și extrem de ordonat. În dreapta lui se găsea un interfon, în stânga o cutie cu țigări de foi.

Întregul perete din spate era acoperit de o uriașă hartă politică a Galaxiei cunoscute. Planetele Duglaari erau reprezentate prin patru sute douăzeci de puncte roșii, diabolice, dispuse în semilună între Confederația Umană și Galaxie. Planetele Confederației Umane, în număr de două sute douăzeci – „ba nu, își spuse Palmer, acum erau *două sute nouăsprezece*” – alcătuiau o eclipsă de punctișoare aurii, parțial cuprinse între coarnele semilunii roșii.

Înspre capătul mai îndepărtat al eclipsei, la margine, apărea o sferă mare, de un verde strălucitor, care domina întreaga hartă. Pentru o făptură omenească, indiferent de planeta pe care se născuse, această bogată culoare verde nu putea însemna decât un singur lucru: misterioasa, pecetluită, ancestrală vatră a rasei umane, Fortăreața Sol.

Fața bătrână, ridată, a lui Kurowski se încreți într-un zâmbet sardonice în timp ce-l urmărea pe Palmer cercetând harta. Nimic nu-i putea împiedica starea de reverie în care se cufunda ori de câte ori ceva îi amintea de Fortăreața Sol. Acesta era unul dintre motivele existenței acelei hărți; cu harta în spatele lui, Kurowski putea absorbi o parte din respectul pe care Sol îl inspira privitorilor.

— Îmi pare rău, domnule Comandant Suprem, rosti Palmer salutându-l. Înțelegeți...

Mareșalul Kurowski încuviință din capul lui mare, încununit de o coamă albă.

— Știu, domnule comandant, știu. Rațiunea pentru care păstrez această hartă este aceea că-mi ține trează în minte Fortăreața Sol. Socotesc că în zilele noastre prea multă lume uită de „Făgăduință”.

Îi făcu semn lui Palmer să ia loc într-un fotoliu neconfortabil din fața biroului.

Palmer se așeză, fără să-și fi dezlipit încă privirile de la hartă. Își aduse aminte de faptul că Mareșalul Kurowski era un om credincios, primul Comandant Suprem credincios din ultimii zece ani, așa se spunea.

— Ei bine, domnule comandant Palmer, i se adresă Mareșalul pe un ton tăios, povestește-mi despre Sylvanna.

Palmer își învinse impulsul de a-și feri privirea, și se strădui să se uite drept în ochii albaștri, reci, ai Mareșalului.

— Nu-i mare lucru de povestit. Am pierdut sistemul Sylvanna și douăzeci și opt de nave. Am distrus optsprezece nave Duglaari. Nu am de ce să mă scuz, domnule Comandant. Am fost, ca de obicei, în inferioritate numerică și, tot ca de obicei, am fost forțați să ne retragem.

Kurowski zâmbi silit.

— Liniștește-te, domnule comandant. Nu te trag la răspundere. Gândește-te, omule, dacă printr-un miracol izbuteai să păstrezi sistemul, ai fi fost ridicat pe loc la rangul de Mareșal, ți s-ar fi atribuit Medalia de Onoare a Confederației și, probabil, ai fi fost numit Comandant Suprem în locul meu. În șaptesprezece ani noi nu am reputat încă nicio victorie, și dacă am destitui comandantul de flotă ori de câte ori pierdem o bătălie, n-am mai fi avut niciunul până acum.

Palmer se foi în fotoliul cu spetează tare.

— Domnule Comandant, începu el, așa cum v-am mai spus și altă dată, cred că am avea mai multe șanse dacă nu ne-am baza în asemenea măsură pe calculele computericești. Să luăm exemplul Sylvannei. La începutul luptei, am izbutit să-i înghesuim pe Doogi în astru. Dacă aș fi avut libertatea de a sparge formația și de a ataca direct nava-computer a Doogilor cu, să spunem, jumătate din forțele mele, ar fi existat posibilitatea de a o distruge, și atunci am fi deținut încă Sylvanna, în loc să...

— Nu fi copil, domnule comandant, răspunse Kurowski oftând. Știi la fel de bine ca și mine că nici măcar eu nu mi-aș putea permite vreodată să încalc „recomandarea” Centrului de Computerizare. Nici mie nu-mi place acest lucru, dar nici Înălții Mareșali nu sunt scutiți de Curtea Marțială.

— Dar, domnule Comandant, până și Centrul de Computerizare recunoaște că, după cele mai optimiste estimări, într-un secol și jumătate vom pierde definitiv războiul și Doogii ne vor desființa total. Așa încât ce avem de pierdut?

— Nu crezi în Făgăduință? întrebă Kurowski.

Palmer dădu să bâiguie răspunsul convențional. Dar ceva îl făcu să-și rețene vorba.

— Domnule Comandant Suprem, îmi îngăduiți să vă dau un răspuns sincer? Știu că dumneavoastră sunteți un credincios și vă rog să nu o luați ca o lipsă de respect... adică...

— Haide, vorbește, dă-i drumul, lătră Kurowski. Ai dreptul la părerile dumitale personale și, fir-ar să fie, eu am obligația să ți le ascult.

— Bine, domnule. Adevărul este că eu *nu cred*. În fond, de aproape două sute și șaptezeci de ani noi nu am mai primit cel mai mic semn din Fortăreața Sol. Cred că Făgăduința nu a fost decât o cale de a acoperi lașitatea celor din Sol când s-au retras din război. Nu cred în armele lor secrete până când nu le văd. Dacă, într-adevăr, nu ne-au abandonat în mâinile Doogilor, de ce nu fac nicio mișcare? De ce țin sistemul Sol complet ferecat în fața noastră? De unde să știm că nu au căzut la învoială cu Doogii?

— La învoială? Cu cine? Cu *Doogii*?

— Da, domnule Comandant Suprem. De ce nu? Doogii au putut accepta să lase în pace Fortăreața Sol și, în schimb,

aceasta s-a retras din război, rămânând opacă față de orice contact interstelar. Ne-au aruncat în gura leului, ca să-și salveze pielea lor.

— Domnule comandant, ai stat vreodată de vorbă cu un Doog?

— Nu, domnule.

— Ei bine, dacă ai fi stat de vorbă ai fi înțeles că ceea ce sugerezi dumneata e cu totul neplauzibil. Doogii au pornit acest război urmărind un unic obiectiv: stârpirea totală a rasei umane. Până la cea din urmă planetă. Până la cel din urmă om. Doogii... mă rog, s-ar putea să se înmulțească pe aceleași căi ca și noi, s-ar putea să respire același aer și să necesite aceleași grade de temperatură pentru a viețui, însă gândirea lor funcționează pe baza unor premise total diferite. Pentru ei, în univers nu există decât două tipuri de organisme: Duglaari și vermina. Vermina suntem *noi*. Crezi că ar cădea vreodată la învoială cu gândacii? Dacă în trei sute de ani am învățat măcar un singur lucru, acesta este că nu-i chip să negociezi cu Doogii.

— Atunci de ce s-a retras Sol din război? Dacă într-adevăr și ei sunt pândiți de exterminare, de ce nu luptă? De ce ne-au părăsit și nu ne-au lăsat decât niște vorbe goale? „Ne vom întoarce și vom dura pentru Om o fortăreață în propriul lui sistem, o redută inexpugnabilă care, la momentul potrivit, își va trimite oștile să distrugă forța Duglaari complet și pentru totdeauna.” Până și limbajul acestei Făgăduințe sună fals. Desigur, au durat o fortăreață, dar nu pentru Om, ci numai pentru Solarieni.

Kurowski înălță din umeri.

— Eu nu cunosc toate răspunsurile, urmă el. Cine le cunoaște? Tot ce știu este că la treizeci de ani după începerea războiului, pe Pământ a izbucnit o revoluție fulger. Nici măcar nu știu ce urmăreau revoluționarii, atât de repede s-a consumat totul. Conducătorul revoluției era MacDay – și nu cunoaștem despre el decât că toți cei care l-au întâlnit erau înspăimântați și nu reușeau să-i înțeleagă limpede motivațiile. El a determinat retragerea planetei Sol din război, a proclamat Făgăduința, a închis definitiv sistemul Sol, și de aproape trei sute de ani nu am mai auzit nimic de ei. Din câte văd eu, nu există decât două alternative. Ori crezi în Făgăduință și atunci nutrești speranța că într-o bună zi, într-un anumit fel, cursul războiului va lua o întorsătură decisivă, ori nu vezi în Făgăduință decât o însușire

de vorbe goale, în care caz trebuie să te resemnezi cu ideea stingerii rasei umane prin mijlocirea Doogilor, întrucât toate computerele ne asigură că nu putem câștiga războiul. Majoritatea oamenilor preferă să spere decât să se resemneze.

— Domnule Comandant Suprem, întrebă Palmer cu glas domol, credeți *într-adevăr* că Duglaari sunt *mai buni* decât noi?

— Sub niciun chip! urlă Kurowski. Este vorba doar de o chestiune de matematică. Acum trei sute de ani, când cele două rase ale noastre s-au întâlnit pentru prima oară, Oamenii dețineau două sute cincizeci și opt de sisteme, iar Doogii trei sute șaiszeci. Oamenii efectuau călătorii interstelare de o sută treizeci și unu de ani; Doogii aveau nave interplanetare de aproape trei secole. Numeric, existau o sută de miliarde de Oameni și două sute de miliarde de Duglaari. Erau o rasă mai veche, mai numeroasă, și aveau un mare avans față de noi. Dar asta nu înseamnă că sunt *mai buni* decât noi, domnule comandant. Nu vreau să mai aud asemenea cuvinte! Orice Om individual poate face față în orice privință unui Doog individual. Ei au avut doar șansa de a se fi dezvoltat înaintea noastră. Asta-i tot – au avut noroc, mai multe planete, mai multe nave, mai mulți membri.

— Și Sol a înțeles foarte repede acest lucru, nu-i așa? întrebă Palmer cu amărăciune. Și-au dat seama că, dintre toate sistemele Umane, ei sunt plasați la cea mai mare distanță de Doogi. Așadar și-au spus că noi ceilalți am putea să-i ținem pe Doogi departe de ei, timp de câteva secole, punând în joc planetele noastre, navele noastre, sângele nostru, în timp ce ei se odihnesc pe șezutul lor gras, și se roagă cucernic pentru săvârșirea unui miracol.

— Domnule comandant, îi răspunse Kurowski cu viclenie, știm *cu toții* că războiul acesta e numai o acțiune menită să tragă de timp, dar avem *datoria* să credem că Sol pregătește ceva. Dacă n-am crede acest lucru, ar trebui să ne întindem pe jos și să murim. Noi...

Interfonul bâzâi insistent.

— Fir-ar să fie, bombăni Kurowski și ridică receptorul.

Palmer urmări fața Înaltului Mareșal care trecuse de la o expresie de agasare la una de uluire în fața a ceva ce părea mai mult decât uimitor.

Aproape încremenit, Kurowski lăsă receptorul în furcă.

— Domnule Comandant Suprem...?

— M-a chemat Comandantul de Detectare, murmură Kurowski cu o voce răgușită. Au detectat o navă străină care a ieșit din Spațiul-Stază, trecând pe lângă orbita Olympiei IX. Nu e o navă a noastră...

— Duglaari? O *singură* navă Duglaari să atace Olympia?

— Nu-i nici Duglaari. S-a stabilit contactul cu căpitanul navei...

Înaltul Mareșal își roti scaunul și se uită scrupulos la harta din spatele lui.

— Nava pretinde că vine din Fortăreața Sol.

•

Sistemul Olympia, fiind centrul motor, inima apărării militare a Confederației Umane, era străjuit de trei flote, fiecare dintre ele alcătuită dintr-o sută de nave. În plus, fiecare dintre cele trei planete locuite ale sistemului era protejată de roiuri de nave intra sistemică. Și, mai mult, Olympia III era o vastă garnizoană, conținând cea mai mare concentrare de trupe din Confederație.

Un atac Duglaari asupra Olympiei ar fi fost de neconceput, cel puțin în stadiul actual al războiului. Ar fi însemnat o încercare de sinucidere, ori Doogii erau prea metodici și calculați pentru asemenea acțiuni.

Cu toate acestea, Comandamentul Militar Uman nu avea de gând să ia de bună declarația navei străine că ar aparține Fortăreței Sol. Era posibil ca totul să fie o mașinație, un truc al Doogilor. De trei secole, nimeni nu mai văzuse o navă Solariană, nimeni nu auzise glasul vreunui Solarian, și oricât ar fi fost de improbabil ca nava să aparțină Doogilor, era mult mai improbabil să fi venit într-adevăr din Sol. Era ca și cum căpitanul navei ar fi anunțat placid că el e Mesia, Isus, Mahomed și Buddha, toți trei amestecați într-un ambalaj frumos.

Într-adevăr, pentru cei mai mulți din Confederația Umană, Fortăreața Sol simboliza cam așa ceva. Omenirea era o rasă sortită pieirii, cu singurul avantaj de a fi conștientă de acest lucru. Deceniu după deceniu, numărul sistemelor planetare deținute de Oameni se îpuștinase, iar dimensiunile Imperiului Duglaari se dilataseră. Cifra navelor Duglaari era cu o treime mai mare, iar populația aproape dublă. Computerele lor erau mai eficiente și mai numeroase; și ei erau stăpâniți cu toții de un impuls maniac de a-și distruge total adversarii, adică rasa umană.

Oamenii nu aveau decât o unică speranță, oricât de zadarnică și de superstițioasă ar fi fost aceasta: Fortăreața Sol.

Sol rămânea singurul factor necunoscut în țesătura atent urzită a războiului Umanitate-Duglaari. Dincolo de zidul de nave și de mine care distrugeau orice ar fi încercat să se apropie de orbita planetei Pluton, se putea construi *orice* - o armă care ar putea dărâma întregul sistem solar ca pe niște păsări de lut, ziceau unii; un impenetrabil scut de invulnerabilitate, erau de părere alții; o incredibilă armată de nave robot; bombe de conversie; un virus mortal pentru Doogi și inofensiv pentru oameni - catalogul nu cunoștea alte limite decât cele ale imaginației unor oameni frustrați, încercând să-și închipuie toate tipurile de super-arme.

Și acum, după două sute șaptezeci de ani, oștile din Fortăreața Sol își spărseseră în sfârșit izolarea și trimiseseră... *o singură navă?*

Comandamentul Militar Uman nu-și asuma riscuri. Nava Solariană fusese escortată pe tot parcursul drumului până la Olimpia III de șaizeci de nave de război cu echipaje înarmate până în dinți și gata să tragă la cea mai mică bănuială de înșelăciune.

În momentul în care nava ateriză în spațiul portului din afara zidului de sud al Orașului Pentagon, fu înconjurată pe dată de o divizie de trupe, incluzând douăzeci de tancuri și chiar trei greoaie tunuri de laser, portabile.

Înaltul Mareșal Kurowski îi aștepta pe Solarieni în capătul mai îndepărtat al cordonului de ostași înarmați, a căror prezență era numai parțial ceremonială. Kurowski era flancat de Șeful Centrului de Computerizare, Lauris Maizel, și de Gaston K'nala, Comandantul Apărării Sistemice. Imediat în spatele acestora se găseau opt comandanți ai Teatrelor de Luptă, iar îndărătul acestora, cei șapte comandanți de flotă care se nimeriseră a fi în acel moment în sistemul Olympia, printre care se număra și Palmer.

Întreaga scenă avea o notă pe care Palmer nu se putea împiedica s-o găsească scandalos de amuzantă. În spatele lui se înălța titanica masă a Orașului Pentagon, în fața lui kilometri de ostași în salopete verzui, tancuri, tunuri cu laser... și toată această desfășurare militară înconjura doar o foarte mică navă, colorată în verdele luminos al Fortăreței Sol.

Palmer gândea că *orice* ar fi ieșit din acea navă nu putea duce decât la o ridicolă dezumflare a întregii tensiuni.

Și apoi se deschise o ușă și ieșiră afară șase Solarieni.

Trupele militare păsură străbătute de un tremur imperceptibil. Demnitarii aflați de față păsură să se moaie, Înaltul Mareșal Kurowski își umezi buzele cu limba.

Palmer avu o senzație de... *altceva*. Solarienii erau învăluiți de o aură care se făcea simțită pe dată, deși ar fi fost imposibil de definit. Păreau a fi șase făpturi omenești obișnuite, trei bărbați și trei femei. Două dintre femei – blonda pieptoasă și roșcata înaltă, mlădioasă ca o trestie – erau frapante, dar nu într-un chip anormal. A treia era o fată urâtică, cu un păr de culoarea șoarecelui. Doi dintre bărbați aveau de asemenea înfățișări foarte obișnuite: unul era subțire, scund, cu păr nisipiu; al doilea arăta mai brun, mai îndesat, și avea o mustață subțire neagră. Cel de-al treilea bărbat era mai impresionant; înalt, bine clădit, cu ochi imenși de un verde strălucitor, adânciți pe sub niște sprâncene stufoase, și o gură mare expresivă – dar înfățișarea lui nu avea nimic supra-normal.

Erau îmbrăcați în tunici verzi, simple; bărbații purtau cizme joase, femeile, sandale. Tunicile bărbaților erau largi, ale femeilor destul de strânse pe corp încât să le facă interesante, dar nu și de prost gust. Totul, toate detaliile majore sau minore din înfățișarea Solarienilor erau perfect obișnuite.

Cu excepția efectului de ansamblu.

Se mișcau de parcă erau stăpânii universului pe care-l moșteniseră întâmplător cu câteva generații în urmă. Zâmbeau în timp ce priveau desfășurarea de forțe militare din fața lor, de parc-ar fi fost vorba de performanța unor maimuțe bine dresate. Grupul de Solarieni radia o calmă încredere în sine, care însă nu era aroganță.

Porniră agale spre frontul de comandanți dar însăși mișcărilor lor degajate păreau să transmită întreaga forță a unei parade militare.

— Sunt Înaltul Mareșal Luke Kurowski, Comandantul Coordonator Șef al Comandamentului Militar Uman Unificat, rosti Kurowski foarte țeapăn și stingherit.

Solarianul cu ochii mari verzi privi cu o umbră de zâmbet pe buzele-i pâine.

— Pe mine mă cheamă Lingo. Dirk Lingo.

— Sunteți căpitanul navei? Întrebă Kurowski. Dețineți comanda?

Lui Palmer întrebarea i se păru absurdă. Omul numit Lingo radia autoritate așa cum o stea radiază lumina.

— Eu sunt comandantul, răspuse Lingo, și cuvântul răsună ca un titlu. Aceasta este Robin Morel, spuse pe un ton de conversație, zâmbind către tânăra roșcată. Fran Shannon, urmă el fluturându-și mâna în direcția fetei cu păr de culoarea șoarecelui. Raul Ortega, continuă Lingo arătând cu capul spre bărbatul cu mustața neagră. Iar aceștia sunt Max Bergstrom și Linda Dortin, încheie el, adresând fetei blonde și bărbatului cu păr nisipiu un fel de semnal criptic, rezultat din mișcarea sprâncenelor.

Max Bergstrom și Linda Dortin își plimbară încet privirile asupra grupului oficial, într-un straniu unison, de parcă ar fi descifrat un limbaj secret întipărit pe frunțile oamenilor. Palmer desluși un soi de stingherită nedumerire inundând ca un val fețele celor din grupul oficial când privirile Solarienilor trecură asupra lor.

După care cei doi se uitară fix la el. Observă că ambele perechi de ochi erau virtual identice – ochi mari, calmi, căprui, cu minuscule pete de albastru în iris. Simți o ciudată tensiune în creier. Apoi, ceva din capul lui păru să izbucnească într-un râs cald, după care un fluid senzual și languros îi dezmiardă mintea, ca mâna unei femei care mângâie o pisicuță...

Cei doi Solarieni își întoarseră plivirile de la el și senzația se evaporă.

— Bu... Bun sosit în Olympia se bâlbâi Kurowski cu o mină buimacă.

— Mulțumim, răspuse Lingo înălțându-și ochii către carcasa masivă a Pentagonului, cu un zâmbet uscat. Acest... hm... edificiu este foarte impresionant. Un monument reprezentativ... hm... pentru o anumită mentalitate. Noi nu avem nimic asemănător în sistemul Sol.

Nu suna deloc ca un compliment.

— Pot să vă întreb de ce ați venit acum, după trei secole de izolare? rosti Kurowski care-și redobândise ceva din înțepenirea-i marțială. De bună seamă nu ca să ne oferiți părerile dumneavoastră despre arhitectură.

Lingo râse. Un râs adânc, muzical, dar plin de tâlcuri complicate și neliniștitoare.

— De ce credeți că am venit? Ca să câștigăm războiul, firește.

— Ca să câștigați războiul? Îngână Kurowski cu îndoială. Doar voi șase?

— Doar noi șase.

— Și vă așteptați să înghit asemenea gogoasă, se rățoi Mareșalul Kurowski. După trei secole în care n-ați mișcat un deget, după trei secole în care ne-ați lăsat la discreția Doogilor, după trei secole de... Sol are tupeul să trimită șase oameni care să învețe Confederația cum trebuie să lupte? Șase...

— Domnule Mareșal Kurowski, îl întrerupse Lingo, în momentul de față sunteți învingători? Din moment ce nu sunteți, orice schimbare n-ar putea decât să vă sporească șansele.

— Și ce ne propuneți să facem?

— Avem un plan. Și avem și mijloacele de a-l pune în aplicare. Sau, aș spune mai curând că noi suntem mijloacele de punere în aplicare.

— Și care este acest plan?

Dirk Lingo îi adresă un zâmbet dezarmant:

— Bănuiesc, spuse el, că există și locuri mai nimerite pentru a discuta asemenea chestiuni decât stând în picioare pe o pistă de aterizare. De asemeni, chestiunea va trebui decisă de instanța dumneavoastră cea mai înaltă... Există vreun Consiliu, vreun Comitet Executiv, sau...?

— Aș putea să convoc Adunarea Generală a Comandanților, sugeră Kurowski înciudat.

— N-ar fi rău. Intrăm?

Fără să aștepte un răspuns, Lingo se întoarse cu spatele spre Kurowski și se îndreptă spre intrarea în Orașul Pentagon, cu ceilalți Solarieni în urma lui. Nu-și dădu osteneala să privească îndărăt pentru a se asigura dacă Înaltul Mareșal și grupul oficial îl urmează.

Dar îl urmau.

Palmer și ceilalți ofițeri mai mărunți se țineau după ei, învăluți parcă într-un fel de ceață, așa cum Kurowski se ținea după Lingo și ai lui.

Ca ofițer junior, aspirând la un rang mai înalt, Palmer știa să recunoască o performanță de virtuozii. În cele câteva minute de

conversație superficială, Dirk Lingo, deși nu avusese nimic și pe nimeni care să-l susțină, reușise să se situeze cel puțin la nivel de egalitate cu Kurowski. Și o făcuse ca și cum i se cuvenea în mod firesc, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai natural din univers pentru un Solarian necunoscut să-l trateze pe Comandantul Coordonator Șef al Forțelor Militare Unificate din întreaga Confederație ca pe... ca pe un comandant de flotă junior.

• Capitolul III •

Sala Adunării Generale a Comandanților (N-38, R-4, camera 173) arăta impresionantă. Tavanul era o replică uriașă a hărții de pe zidul biroului lui Kurowski. Un perete întreg era drapat cu un imens steag al Confederației – o stea galbenă în cinci colțuri, un câmp albastru. O imensă masă din duroplast, în formă de semilună, cu sectoare distincte și cu un ecran vizual încastrat, ocupa cea mai mare parte din încăpere.

Înaltul Mareșal Kurowski era așezat în centrul geometric al mesei. De o parte și de alta a lui, plasați în ierarhie descendentă până la capetele mesei, se găseau Șeful Centrului de computerizare, Șeful Informațiilor, Prim Ofițerul Logistic, Șeful Departamentului de Psihologie a Războiului, Coordonatorul Civil și cei opt comandanți ai Teatrelor de Luptă, niciunul dintre ei sub gradul de general plin.

Niciunul, cu excepția comandantului Jay Palmer, care stătea nervos pe marginea unui scaun la capătul din extrema stângă a mesei – o poziție lipsită de orice însemnătate din punct de vedere al protocolului – și care încerca, năuc, să-și dea seama ce caută un comandant oarecare de flotă într-o companie atât de ametoitoare.

Singurul lucru pe care-l știa era că prezența sa, ca și însăși adunarea, se datora lui Dirk Lingo...

Când Solarienii și grupul oficial pătrunseseră în Orașul Pentagon, Palmer, aflat respectuos în urma ștabilor care, la rândul lor, îi urmaseră confuz pe Solarieni, îl văzuse pe Lingo oprindu-se întorcându-se și spunându-i ceva lui Kurowski. Judecând după expresia feței Înaltului Mareșal, ceea ce-i

spusese Solarianul îl exasperase, de aceea Palmer se simțise foarte stânjenit când Înaltul Mareșal îi făcu semn să se apropie.

— Vi-l prezint pe Comandantul de Flotă Palmer, i se adresă Kurowski lui Lingo, ignorându-l deliberat pe Palmer și evitând să i-l prezinte pe Solarian.

— Bună ziua, domnule Comandant Palmer, îi spuse Lingo cu amabilitate. Îmi pare rău pentru flota dumneavoastră.

Palmer tresări. Nu era caracteristic pentru Kurowski să vorbească necontrolat despre o înfrângere recentă unei persoane atât de îndoielnice ca Lingo.

Dar în clipa aceea își dădu seama că înaltul Mareșal era cel puțin tot atât de derutat ca și el.

— Domnul Lingo a dorit să te cunoască, adăugă Kurowski cu repeziciune, vrând să înlătore misterioasa încălcare a normelor de securitate. Nu am cea mai vagă idee pentru ce...

— Am gândit că ar fi o idee bună să cunosc un ofițer de front, răspunse Lingo. Pe cineva sub gradul de general și care tocmai s-a întors de pe câmpul de luptă...

— De unde naiba știți acest lucru? explodă în cele din urmă Kurowski. Doar n-ați putut...

— Să zicem că am ghicit, răspunse Lingo cu o înălțare din umeri. Important este că socotesc necesar ca un ofițer reprezentativ de pe câmpul de luptă să ia parte la Adunarea Generală a Comandanților, iar comandantul Palmer e la fel de bun ca oricare altul.

— Exclus! răpăi Kurowski. Niciun ofițer sub rangul de general nu poate să ia vreodată parte la Adunarea Generală a Comandanților. Este împotriva...

— Nici eu nu am rangul de general, spuse Lingo cu o undă de răceală în glas. Și nici prietenii mei. Asta înseamnă că trebuie să revocăm adunarea?

— Bineînțeles că nu. E cu totul altceva. Dumneavoastră nu sunteți subordonat disciplinei Confederației. Dar comandantul Palmer este. Niciun ofițer tânăr...

— Comandantul Palmer va lua parte la adunare, sublinie Lingo foarte calm. Altminteri, adunarea nu va avea loc.

În glasul lui răsuna o notă de calmă, încrezătoare finalitate, nu tocmai arogantă.

— Dar... mormăi Kurowski, evident căutând o cale de a da înapoi grațios, fără să pară că o face sub presiune.

— Dacă credeți că e mai ușor pentru dumneavoastră, domnule Mareșal, reluă Lingo zâmbind și cu un glas care-și recăpătase căldura, considerați-l pe comandantul Palmer drept musafirul *meu* la adunare. Acest lucru o să vă satisfacă necesitatea dumneavoastră de protocol.

— Foarte bine, răspuse Kurowski înțepat. Comandant Palmer, ești liber până la începutul adunării.

Când Palmer salută și se întoarce să plece. Lingo se uită fix la el, timp de un moment înghețat. Ochiul mari, verzi, ai Solarianului păreau să râdă la o glumă știută numai de el. În cele din urmă, Lingo îi adresează un zâmbet cam strâmb și un aproape imperceptibil semn cu ochiul. N-ar fi putut spune de ce, dar această privire îi evocă lui Palmer strania, calma expresie din ochii lui Max Bergstrom și ai Lindei Dortin în acel scurt moment de pe pista de aterizare, când privirile lor se lăsaseră asupra-i.

Și acum, stând în Sala Adunării Generale a Comandanților, gândurile i se întoarseră din nou la acel bizar moment de pe pista de aterizare, când simțise cum mintea lui era pusă la încercare, îndărătul a două perechi de ochi căprui, calmi. Probabil că în acest fel aflase Lingo despre Sylvanna, își spuse brusc Palmer. Un soi de telepatie.

Era convins, gând care-l stânjenea, că motivul real al insistenței lui Lingo cu privire la prezența lui era legat de acel moment fugitiv de încercare mentală.

Palmer avea senzația că era folosit ca o unealtă, ceea ce nu-i plăcea deloc. Se uită stingherit la cele șase scaune cu spetează tare, așezate în curbura interioară a masei, care-i așteptau pe Solarieni.

În cele din urmă, Kurowski făcu un semn cu capul către Adunarea Comandanților și apăsă pe butonul interfonului din fața lui, dând astfel semnalul că Solarienii puteau fi chemați înăuntru. Toți cei de față se ridicară în picioare, nu în semn de respect față de Solarieni, ci pentru ca *ei* să se poată reășeza primii, stabilindu-și astfel prioritatea față de grupul lui Lingo.

Solarienii pășiră în sală cu aerul lor deja familiar de degajată aroganță. Lingo aruncă o privire grupului oficial aflat în picioare. În ochii lui părea să licărească un tainic amuzament. Apoi, înainte ca Mareșalul Kurowski să fi putut rosti un cuvânt, Lingo se așază brusc. Ceilalți cinci îi urmară exemplul.

Un lung și derutant moment, Adunarea continuă să rămână în picioare.

— De ce nu luați loc, domnilor? spuse Lingo cu amabilitate, arătând cu un gest neglijent spre scaune.

Palmer își înăbuși, bărbătește, un hohot de râs. Era prea de tot! Lingo își afirmase din nou supremația, și cu atâta ușurință!

Kurowski roși când se așează greoi.

— Cred că primul punct al ordinii de zi ar trebui să-l constituie un sumar raport asupra stadiului actual al războiului, pentru a-i pune în temă pe prietenii noștri Solarieni, spuse el, încercând să redobândească inițiativa. În fond, au fost *în afară* atâta amar de vreme. Dacă veți binevoi să priviți pe tavan, deasupra capetelor dumneavoastră, veți vedea o hartă politică a Galaxiei cunoscute, pe care planetele Duglaari apar în roșu, cele Umane...

— Cunoaștem aceste hărți, îi tăie vorba Lingo. Continuați vă rog.

Kurowski își pierdu pentru o clipă stăpânirea de sine și-i aruncă lui Lingo o privire ucigătoare. Pe urmă își recăpătă controlul.

— Foarte bine. După cum vedeți, Doogii dețin aproximativ câte patru sisteme la fiecare trei ale noastre. Au un avantaj similar în ce privește navale și personalul. Îndeajuns încât să pierdem războiul – cele mai recente calcule ale computerelor arată că nu vom putea rezista mai mult de un secol – perioadă în care nu vor fi în stare să ne dea o lovitură finală, decisivă. E un război de măcinare, lent, metodic, logic, așa cum sunt și Doogii. E...

— Toate astea țin de istoria antică, domnule Mareșal, îl repezi Lingo. Asemenea informații nu ne sunt de folos întrucât nu duc decât la aceeași concluzie, și anume că pierdem războiul. Și din aceleași motive îl tot pierdeți de trei secole încoace. Îmi îngăduiți să vă sugerez că am putea economisi cu toții un timp considerabil dacă l-am lăsa pe Raul să vă pună doar câteva întrebări, Raul e maestrul nostru de jocuri.

— Ce e?

— Maestru de jocuri, răspunse Lingo zâmbind. Mă rog, să spunem, de dragul simplificării, că acesta e termenul nostru pentru strateg. Raul?

Palmer se simți din nou invadat de admirație și invidie.

Lingo smulsese din mână lui Kurowski controlul asupra adunării și-l zvârlise în poala negriciosului cu mustață, fără să fi ridicat măcar o singură dată vocea.

— În ordine, Dirk, răspuse Raul Ortega cu vioiciune. Cred că sunt necesare doar trei întrebări. Prima: Cine plănuiește ansamblul strategiei în Confederația Umană?

— Eu sunt Comandantul Șef, răspuse Kurowski înțepat. Eu...

— Un moment, domnule Mareșal Kurowski, îl întrerupse Maizel, Șeful Centrului de Computerizare. Cred că ar fi corect să arătăm că Centrul de Comandă al Computerelor din Olympia IV computerizează întreaga strategie a războiului.

— Deci strategia continuă să fie controlată de computere? murmură Ortega cu vădită neplăcere.

— Bineînțeles, răspuse Maizel. Doogii au un avantaj asupra noastră în numărul planetelor și al navelor. De aceea trebuie să folosim cu maximum de eficiență cel puțin resursele care ne-au rămas, ceea ce înseamnă un strict control computericesc asupra aspectelor războiului.

Ortega pufni pe nări.

— În decurs de trei secole n-au învățat nimic! spuse el adresându-se lui Lingo. MacDay avea dreptate. Și acum întrebarea a doua, urmă el întorcându-se spre Maizel și Kurowski. Și calculele computerelor arată că, chiar printr-o folosire de sută la sută a tuturor resurselor, tot Duglaari vor câștiga războiul?

— V-am mai spus-o, i-o trânti Kurowski.

— Atunci de ce naiba continuați să folosiți computerele în conducerea războiului?

Palmer simțea că-i vine să sară în sus și să urle de bucurie și își dădu seama că și Kurowski era la fel de mulțumit. Ortega comprimase toate simțămintele neexprimate ale comandanților militari într-o singură întrebare scurtă, căreia nu i se putea răspunde.

— Dacă toate computerele vă spun că oricum trebuie să pierdeți, de ce să nu mizați totul pe o singură carte? continuă Ortega.

Dar Maizel avea un răspuns pregătit, vechiul, enervantul răspuns clasic:

— Pentru că, folosindu-ne toate resursele cu maximă eficiență, ceea ce nu poate fi realizat decât prin controlul

computerelor, vom reuși măcar să prelungim războiul cât mai mult posibil, sporind astfel șansele de inventare a unei noi arme care să compenseze inerenta superioritate numerică a Doogilor și...

— Cu alte cuvinte, îl întrerupse Ortega, cu cât struțul își îngroapă mai mult timp capul în nisip, cu atât are mai multe șanse de supraviețuire?

Lingo zâmbi cu mărinimie.

— Vă rog să-l scuzați pe Raul, interveni el. Ca toți maeștrii de jocuri, e înclinat să reducă situațiile la termenii cei mai simpli cu putință. Ceea ce duce uneori la o penibilă duritate. Oricum, însă, trebuie să subliniez că, în esență, aprecierile lui sunt juste. Nu v-ați gândit niciodată să abandonați computerele și să încercați o acțiune mai cutezătoare decât ar putea concepe o simplă mașină?

— Adică să încercăm să ne sinucidem? răspunse Maizel cu dispreț. Numai computerele ne ajută să ne ferim de Doogi.

— Și ce-ar fi dacă ați mai merge și pe ghicite? sugeră Ortega.

— V-ați pierdut mințile? țipă Maizel.

Lingo și Ortega își adresară câte un oftat resemnat.

— Bine, murmură cel din urmă, ar fi meritat să încercați măcar.

— Ați venit să ne înștiințați că nu putem câștiga războiul? se oțărî Kurowski. Asta-i rezultatul celor trei secole de izolare ale voastre? Ați venit aici pur și simplu ca să ne aruncați...

— Categorie, nu, îl liniști Lingo. De fapt, v-am adus ceea ce așteptați voi în chip atât de irațional – arma secretă, factorul care o să întoarcă pe dată mersul războiului...

— Da? întrebă Kurowski străduindu-se, evident, să rețină cu disperare puținul care-i mai rămăsese din încrederea lui în Făgăduință. Și ce este această armă?

— Noi, răspunse Lingo, surâzând placid.

— Voi?

Lingo făcu un gest către Max Bergstrom și Linda Dortin.

— Gândiți, începu Bergstrom pe o voce plată, monotonă, că Solarienii, în izolarea lor, au țesut doar iluzii de grandoare. Vă spuneți că poate comandantul Palmer a avut dreptate – că e posibil ca Făgăduința să nu fi fost decât o minciună menită să le acopere lașitatea...

— De unde știți acest lucru? Întrebă Kurowski cu răsuflarea tăiată. Nimeni nu a ascultat discuția noastră, în afară de Palmer și de mine.

— Gândiți, preluă calm Linda Dortin spusele lui Bergstrom, că pentru noi e cu neputință să cunoaștem o discuție particulară care a avut loc în timp ce ne aflam încă în spațiu. Vă spuneți că singurul mod care ne-ar putea furniza aceste informații ar fi acela de a vă citi gândurile... Că numai telepațiștii pot face ceea ce facem noi...

— Și de bună seamă aveți dreptate, interveni Lingo.

— Sunteți... sunteți *telepațiști*?

— Nu toți... numai Linda și Max. Și noi ceilalți avem Talentele noastre, dar ar fi inutil să folosim mai mult de doi telepațiști într-un Grup.

— Asta-i arma voastră secretă? Întrebă Kurowski. Telepatia? S-ar putea să-și aibă avantajele ei, dar cum îi putem învinge pe Doogi prin telepatie?

— Asta-i numai o parte a armei. Poate că ar fi necesară o demonstrație în continuare... Se hlizi amuzat. Linda... poate că... hm... Comandantul Palmer ne-ar face plăcerea să ne ofere un mic dans?

— Ce? strigă Palmer.

Dar în același moment simți ceva chicotind în capul său. Picioarele începură să i se miște singure, fără voia lui. Se și cățără pe masă. Iată-l în mijlocul mesei, picioarele săltându-i ritmic și degetele pocnindu-i ca niște castaniete.

Comandantul Jay Palmer începu să danseze o gigă pe masa de conferință a Adunării Generale.

— Oprește-te, Palmer, îți ordon să încetezi! răcni Înaltul Mareșal Kurowski.

— Nu... nu *pot*, domnule Mareșal... gemu Palmer dansând frenetic. Nu pot!

— *Destul*, porunci Lingo.

Brusc, Palmer redeveni el însuși. Buimac, roșu ca para focului, coborî și se târî în scaunul lui.

— După cum ați văzut, urmă Lingo sec, telepatia implică anumite... mă rog, și alte forțe în afară de capacitatea de a citi gândurile. Ca în multe alte domenii, comunicarea implică și *control*.

— Vreți să spuneți că puteți învăța trupele noastre să folosească această tehnică?

— Nu, replică Lingo. Acesta e un Talent pe care sau îl ai sau nu. Nu, planul nostru presupune o acțiune mult mai directă. Ați văzut cum a fost posibil să ne exercităm controlul asupra comandantului Palmer. Imaginați-vă ce-ar fi dacă l-am avea pe Kor și pe toți Duglaari sub un control similar.

— Pe Kor? Vă propuneți să vă duceți la Duglaar?

— Începeți să înțelegeți.

— Da, încep să înțeleg, se răsti Kurowski. Sunteți nebuni! *Niciodată* n-ați putea ajunge întregi la Duglaar. Sistemul Dugl este păzit de atâtea nave, încât nici măcar un microb nu s-ar putea strecura. A ieși din Spațiul-Stază și a pătrunde într-un sistem solar este o imposibilitate fizică, așa încât ați fi obligați să înaintați, prin spatele orbitei planetei celei mai periferice, supunându-vă influenței Frontului de Comandă. Nu aveți nicio șansă. V-ați face țandări înainte de a pătrunde în orbita planetei Dugl VI.

— Aveți dreptate. N-are niciun rost să încercăm a pătrunde cu forța la Kor, replică Lingo. Dar există o cale de a ajunge la Consiliul Înțelepților.

— Și *anume*?

— Predăm Confederația Umană în mâinile Imperiului Duglaar.

— Ceee? strigă la unison întreaga Adunare Generală.

— Liniștiți-vă, domnilor, râse Lingo. N-am de gând să predau Confederația de-adevăratelea, ci numai să mă folosesc de asemenea pretext pentru a obține o audiență la Kor.

— N-or să accepte niciun moment, ripostă Kurowski. Pe Doogi nu-i interesează negocierile. Unicul lor țel este exterminarea noastră totală, și n-or să-și bată capul să ofere condiții.

— Cine vorbește de condiții? Aș prefera să ne predăm necondiționat decât să continuăm efortul zadarnic al unui război pe care nu-l putem câștiga. E nevoie de *eficiență*. Nicio minte umană nu ar putea gândi un asemenea plan, dar asta-i exact ce-ar face Doogii în locul nostru. Acțiunea eficientă. Doogii sunt adepții logicii și ai eficienței, și dumneavoastră, domnilor, ar trebui să știți acest lucru după ce v-ați străduit cu atâta sârg timp de trei secole să rivalizați cu ei.

— S-ar putea ca ideea să funcționeze, murmură Kurowski îngândurat.

— De fapt vă gândiți că tot ce ați avea de pierdut în asemenea încercare n-ar fi decât șase Solarieni oricum inutili, interveni Max Bergstrom.

Kurowski roși și încercă să bolborosească un protest, dar Lingo îi reteză vorba:

— Liniștiți-vă, nu trebuie să vă rușinați de asemenea gând. Este într-adevăr un risc calculat, și aveți dreptate: aici, pentru voi, suntem inutili. Dar mai există un amănunt suplimentar la care nu v-ați gândit. Va fi nevoie să ne însoțească un reprezentant al Adunării, pentru ca totul să pară plauzibil. Să zicem... Comandantul Șef.

— Dacă vă închipuiți că o să-mi risc pielea în acțiunea asta nebunească...

— Calmați-vă, domnule Mareșal Kurowski. M-am așteptat la împotrivirea dumneavoastră și am o alternativă. De ce să nu trimiteți în locul dumneavoastră un ofițer tânăr, cineva de care Confederația s-ar putea dispensa mai ușor? Desigur, va trebui să-l numiți, temporar, Ambasador-Plenipotențiar și să-l ridicați la rangul de general.

Kurowski își trecu limba peste buze.

— Vă gândiți la cineva, ca de pildă, un *Comandant de Flotă*? Cineva ca, să zicem, comandantul Palmer?

— Exact.

— Stați puțin, strigă Palmer, eu...

— *Comandant*, Palmer, taci! Iătră Kurowski. *General* Palmer te numesc Ambasador-Plenipotențiar al Adunării Generale a Comandanților și te detașez în misiune pe lângă nava Solariană.

— Dar, domnule Mareșal Kurowski... începu Palmer.

— Consider că nu mai e nimic de discutat, interveni Lingo. Suntem cu toții obosiți și mâine dimineată trebuie să ne îndreptăm spre sistemul Dugl. Domnule Comandant... hm, domnule General Palmer, te rog să te prezinți la navă mâine dimineată la o mie o sută. Domnilor, vă rugăm să ne scuzați...

Cu aceste cuvinte Lingo și ceilalți Solarieni se ridicară și se retraseră, ca o familie regală care încheie o audiență.

Numai după ce participanții la Adunare se împrăștiară și Palmer rămase singur cu gândurile lui, realizează în întregime ceea ce făcuse Lingo. Îi convinsese pe toți prin mijloacele lui speciale. Lingo dominase adunarea de la început până la sfârșit. Avusese un control atât de deplin asupra tuturor, încât săvârșise ceea ce

nimeni nu mai fusese în stare să facă de trei secole încoace – determinase Adunarea Generală să ia o inițiativă majoră *fără să consulte computerele*.

Și Adunarea Generală adoptase cu ochii închiși planul Solarienilor. Căci, dacă stăteai să te gândești, planul era de o absurditate absolută. Chiar dacă ar fi ajuns până la Kor, ceea ce era foarte îndoielnic în ciuda tuturor intențiilor lui Lingo, dar chiar dacă ar fi putut stabili un control fizic asupra lui Kor, la ce-ar fi dus asta? Ce anume ar putea ei să facă pentru a-l determina pe Kor să schimbe cursul războiului – fără a se ajunge la determinarea lui? Să-l facă să danseze o gigă?

Nu, Solarienii aveau desigur alt plan. Palmer nu știa despre ce anume era vorba, știa numai că nu-i place.

Singurul lucru pe care-l cunoștea cu adevărat era că fusese băgat chiar în miezul uneltirilor lor.

•

Palmer înainta agale pe câmpul de decolare, spre nava Solariană, purtând pe umăr sacul cu îmbrăcăminte și străduindu-se să-și golească mintea de orice gând. Era foarte important să nu se gândească la... ce se găsea în sac... pentru că telepațiștii Solarieni îi puteau citi gândurile.

Kurowski avusese timp să examineze pe îndelete tot ce i se propusese, când Palmer se prezentase la el la raport.

— Desigur, că totul e absurd, îi spusese Kurowski. Amândoi suntem conștienți că șansele de a ajunge la planeta Dugl sunt extrem de firave. Nu încerc să te amăgesc, Palmer. Dar există cel puțin două motive pentru care trebuie să-i lăsăm să facă tot ce vor. În primul rând, și dumneata ca ofițer de campanie ar trebui să apreciezi acest lucru, am și dobândit ceva important.

— La ce vă referiți, domnule Mareșal?

— Gândește-te, Palmer, gândește-te! Simplul fapt că Adunarea Generală a fost de acord să-i lase pe Solarieni să treacă imediat la îndeplinirea planului lor de acțiune *fără să consulte în prealabil* Comandamentul Computerelor. În felul ăsta s-a stabilit un precedent. Chiar dacă misiunea eșuează, chiar dacă dumneata... hm... n-ai să te mai întorci, s-ar putea ca pe viitor să avem posibilitatea de a ne dispensa de computerizare. Înseamnă o posibilă șansă de a restaura comanda în mâinile celor care o merită... ofițeri de campanie ca dumneata și ca mine, și nu a unor fosile anchilozate ca Maizel. Și, desigur, oricât

de nebunesc ar părea, s-ar putea ca planul Solarienilor să reușească, în care caz înfrângerea noastră s-ar transforma în victorie. Ce avem de pierdut?

— Nimic decât un tânăr Comandant de Flotă, suspinase Palmer cu resemnare.

— Nu, domnule... nu, *Jay*, răspunsese Kurowski solemn... Îți promit un lucru: orice s-ar întâmpla, gradul de general îți aparține. Dacă te întorci, vom proceda la o numire oficială, și dacă... mă rog, dacă nu reușești, gradul îți va fi decernat postum. Măcar atât îți datorăm.

— Vă mulțumesc, domnule, rostise Palmer fără entuziasm. Dar eu nu izbutesc să văd ce pot face într-adevăr Solarienii, chiar dacă vor fi în stare să-l țină în puterea lor pe Kor.

— Presupun că-l vor determina pe Kor să dea ordine care vor pricinui mari pierderi forțelor Duglaari. E de la sine înțeles că dacă Doogii ar pierde, să spunem, trei-patru mii de nave, am putea ajunge cel puțin pe picior de egalitate cu ei. Ba s-ar putea chiar ca soarta să ne favorizeze pe noi. La urma urmei, în genul ăsta de războaie numărul navelor e cel care contează. Dacă-ăș putea, aș pune în joc însuși sistemul Olympia pentru a obține distrugerea a trei-patru mii de nave Duglaari. De ce crezi dumneata că Doogii n-au încercat niciodată un atac asupra Olympiei – sau chiar a sistemului Sol? Pentru că sunt prea inteligenți pentru a risca numărul de nave de care ar avea nevoie ca să reușească.

— Asta-i drept, răspunsese Palmer. Totuși nu văd cum speră Solarienii să îndeplinească o astfel de misiune, și sunt convins că ar fi o greșeală să ne încredem în ei.

— Să ne încredem? protestase Kurowski. Cine a vorbit de încredere? De ce-ți închipui că pun eu la bătaie un om atât de valoros ca dumneata, într-o misiune ca asta? În fond, am fi putut ridica la rangul de general pe orice boboc de locotenent. Dar am nevoie de un om care să poată judeca lucrurile pe moment: Lingo deține comanda acțiunii, dar te împrumutesc să o zădărnicești în orice moment vei găsi de cuviință. Dacă ai bănuiala că ne trag pe sfoară, te împrumutesc să preiei comanda navei și să ceri ajutor de urgență de la orice nave ale Confederației aflate în zonă. Dacă e nevoie, vei folosi forța, și dacă orice alte mijloace dau greș, trebuie să fii pregătit să distrugi nava și, în caz că împrejurările o cer, să-ți sacrifici viața.

Va trebui să fii foarte bine echipat și înarmat. Și pentru că s-ar putea să fii percheziționat, vreau să te duci cu un sac obișnuit de îmbrăcăminte la laboratorul Departamentului de Informații. Se pricep ei să-ți camufleze în sac suficiente arme și explozive încât să poți face față oricărei urgențe.

Kurowski se ridicase în picioare și-i întinsese mâna.

— Îți doresc succes, domnule General Palmer.

Palmer își smuci sacul de îmbrăcăminte mai sus pe umăr. Conținea un întreg arsenal ascuns: explozive, un pistol cu laser, un pistol cu efect de amortizare, chiar și o mică bombă ne-nucleară, camuflată într-un aparat de bărbierit. Arme mai mici, și suficiente componente pentru a le reconstitui pe cele mari fuseseră cusute în manșetele, în tivurile, în căptușeala hainelor de rezervă pe care și le luase. La o percheziție atentă, Solarienii ar fi putut descoperi o parte din arme, dar niciodată pe toate.

Nava Solarienilor arăta aproape deziluzionant de normală. Era, desigur, mult mai mică decât crucișătoarele de război cu care era obișnuit Palmer, și era colorată într-un verde luminos, dar o cercetare fugitivă îi revelă obișnuitele generatoare proiectoare ale Frontului de Comandă și obișnuitele antene necesare în Spațiul-Stază, amplasate în spate și în centru. Ușa etanșă se deschise și Dirk Lingo își făcu apariția. Palmer își înteeți strădaniile de a-și goli mintea de gânduri în clipa când îl zări pe Max Bergstrom în spatele lui Lingo. Solarienii coborâră o pasarelă.

Palmer își ajustă sacul cu îmbrăcăminte pe umăr și urcă prima treaptă a pasarelei.

— Domnule General Palmer, rămâi te rog o clipă unde ești, i se adresă Lingo. Max...

Palmer porunci minții sale să se golească. „Nu te gândi la... - își spuse. Nu te gândi la ce se găsește în... *Nu! Nu!*”

Bergstrom îl fixa cu privirea lui calmă, egală, căpruie. Palmer simțea tentaculele examinatoare scormonindu-i periferia minții.

„Nu te gândi la arme! își porunci. Nu te gândi nici măcar că nu te gândești la ele... la, la, la, tra la la... Uhuu!” Palmer încerca să-și umple gândirea conștientă cu silabe lipsite de noimă, care să-i stagneze mintea, în timp ce-l simțea pe Bergstrom scormonind blând dar irezistibil în conștiința lui.

Își simți mintea cuprinsă de o nedumerire, și își dădu brusc seama că era nedumerirea lui Bergstrom și nu a lui. „Tra la la...

Uhuuu... Liii!"... își repetă cu disperare în stratul de suprafață al gândirii.

Dar Bergstrom nu se lăsă înșelat de stagnarea de suprafață. Aceasta nu făcu decât să-i ațâțe curiozitatea și Palmer îl simți pătrunzând tot mai adânc în mintea lui, scotocind printre amintirile din ziua precedentă, așa cum ar răsfoi cineva o enciclopedie. Simți că, fără voia lui, își aduce aminte de ultima discuție cu Kurowski, și se văzu obligat să treacă în revistă instrucțiunile ofițerului de la Laboratorul Departamentului de Informații...

Apoi calvarul se curmă brusc, și își dădu seama că mintea lui îi aparține din nou.

Bergstrom se întoarse cu un zâmbet către Lingo.

— Dirk, numai chiuveta de la bucătărie n-a adus-o cu el. Apoi i se adresa lui Palmer: Te rog să lași jos sacul. Cuprinde o întreagă colecție de arme grele.

— Ce tot vorbești? Încercă Palmer să se apere, fără vlagă. Eu...

— Nu crezi că e o prostie să îndrugi minciuni unui telepatist? rosti Bergstrom, calm. Eu vorbesc despre explozive, pistolul cu laser, pistolul de amortizare...

— Bine, bine! Ai câștigat. Dar dă-mi măcar voie să-mi iau niște haine de rezervă, adăugă repede, deschizând sacul.

— La care uniformă te gândești? Întrebă Bergstrom rânjind. La cea cu pilulele de gaz cusute în manșete, la cea cu piesele armei de foc cusute în căptușeală, sau poate la cea cu...?

— În ordine, oftă Palmer cu resemnare. Ai obținut ce-ai vrut.

Zvârli cu dezgust sacul de îmbrăcăminte pe pistă, și începu să urce pasarela către ușa etanșă.

Nu era drept! Cam dracu putea cineva să strecoare ceva când trebuia să înfrunte un telepatist? se întrebă furios.

Deși nu-l mai simțea pe Bergstrom scormonindu-i mintea, îl văzu rânjind cu gura până la urechi.

•

— Nu fi supărat pe noi, generale, îi spuse Lingo după ce închise ușa etanșă în urma lor. Nu-ți pune la inimă. Aveai tot dreptul să te îndoiești de noi și, deci, tot dreptul de a încerca să aduci clandestin arme la bord. E firesc să nu ai încredere în noi...

— Și e la fel de firesc ca voi să nu aveți încredere în mine?

— Exact, răspunse Lingo râzând. Deci ai pierdut acest mic joc prietenesc. Cine știe, poate că vei câștiga partida următoare. Nu ești supărat pe noi?

— Nu sunt supărat, Lingo, răspunse Palmer înălțând din umeri.

— Vrei să vezi cum pilotăm o navă, noi, Solarienii? O să te intereseze. Poate că o să ți se pară puțin înfricoșător, dar extrem de interesant. Să mergem în cabina de control.

Cabina de control nu semăna cu nimic din ce văzuse Palmer până atunci pe o navă. În încăperea emisferică existau patru scaune de pilot, dar două dintre ele erau false, destinate evident pasagerilor.

Și celelalte două abia de păreau mai puțin simulate. Unul avea în față un mic panou cu cadrane și instrumente de măsurat; al doilea era echipat cu butoane, manete, pedale, și ceea ce ai fi putut jura că e *volanul unui vehicul terestru*.

Și asta era *tot*. Nici ecran de computer, nici tablou de comenzi, nici consolă de navigație, nimic.

Fran Shannon era așezată pe scaunul cu cadrane. Îi adresă lui Palmer un zâmbet absent.

— Fran este Edeticul nostru, spuse Lingo, folosind acest cuvânt care pentru Palmer nu avea nicio semnificație.

Îl invită pe Palmer să ia loc într-unul din falsele scaune de pilot, iar el se așeză pe scaunul cu manetele de control.

— Unul dintre Talentele mele mai mici, urmă Lingo, este acela de a fi un Sensibil Absolut la Spațiu și Timp. E ceva asemănător cu a avea ureche absolută în muzică. Pot să simt traiectoriile corecte, accelerările, devierile de cursă, și așa mai departe. Sunt mult superior unui computer.

Palmer se ghemui în scaun.

— Vrei să spui că ai de gând să pilotezi nava manual? Întrebă el cu voce pierită. Computerul navei nu dirijează decolarea?

— *Computerul navei?* răspunse Lingo cu un râs răsunător. Nava aceasta nu are niciun computer. Noi am descoperit că ceea ce spuneau cei din vechime e perfect adevărat: mintea omenească este cel mai bun computer, cu condiția de a fi bine utilizată. Și, desigur, dacă deține Talentul pentru munca respectivă. Ori, așa cum ți-am spus, pilotajul constituie unul dintre Talentele mele. Așa cum glumeau cei din vechime, pot conduce nava asta și cu fundul pantalonilor.

Palmer gemu inaudibil.

— Vizibilitatea! rosti Lingo, întorcând un buton. Lui Palmer i se tăie respirația. Întregul tavan emisferic al cabinei de control deveni o uriașă panoramă deschisă. Aveai senzația că stai cocoțat pe un scaun în vârful unui catarg de steag; cerul gol deasupra, câmpul dedesubt. Era de o realitate amănunțită. Te-am avertizat că o să ți se pară puțin înfricoșător, îi spuse Lingo cu voioșie. Bara de decolare! ordonă apoi.

O linie roșie apărură pe „cer”, înconjurând circumferința cabinei, tăiată rectangular, la capete, de câte o linie galbenă.

— Orizontul artificial și norma de gravitate. Pregătiți decolarea.

Lingo era aferat cu butoanele de control. Frontul de Comandă se găsea în funcțiune. Nava începu să se înalțe din ce în ce mai repede. Acum Palmer vedea câmpul îndepărtându-se. Avea impresia că e legat *în exteriorul* unei nave. Nava se clătina și Palmer știa că o înclinare de trei grade care ar dura mai mult de o secundă ar însemna prăbușirea și zdrobirea de sol. De asta era *strict necesar* ca un computer să dirijeze decolarea.

Dar, în mod incredibil, Lingo corecta tangajul chiar în clipa în care se ivea. Era o imposibilitate netă, și totuși o realiza. Nu se prăbușea. Dimpotrivă, se înălțau și viteza se accelera. Olympia III deveni o curbă, apoi un disc, iar ei se aflau în orbită.

Stelele înotau în jur. S-ar fi zis că ei pluteau direct în spațiu, într-un costum spațial. Palmer închise ochii ca să-și mai tempereze vertijul.

Deși n-ar fi vrut, îi deschise o clipă mai târziu și, spre surprinderea lui, vertijul se risipise. Începu să guste priveliștea.

— Grila de localizare! ceru Lingo.

Liniile roșii și galbene fură înlocuite de o grilă albă care diviza spațiul în pătrate, fiecare dintre ele reprezentând un grad al emisferei.

— Să vedem Dugl! ceru Lingo.

Fran Shannon scrută fix câmpul de stele, mii și mii de stele roșii, verzi, galbene, albastre. Apoi, cu ajutorul unui indicator de pe panou aruncă un cerc de lumină roșie în jurul unui astru galben, foarte estompat, de lângă centrul emisferei. Lingo apăsă pe un buton și un cerc roșu, ceva mai mare, apărură în ceea ce Palmer bănuia că ar fi centrul geometric al panoramei emisferice.

— Destul de aproape pentru acest stadiu al zborului, aprecie Lingo.

Apoi manipulă controalele și nava își accelerează viteza; repede, tot mai repede!

Palmer pierde noțiunea timpului. Priveliștea stelelor, accelerarea continuă a navei aveau un efect hipnotic. Trecură ore și ore, timp în care nava se apropie de viteza luminii. Probabil că ațipise, pentru că primul lucru de care-și amintea a fost glasul lui Lingo deșteptându-l.

— O.K. Am trecut dincolo de Olympia IX. Suntem gata să operăm corecțiunile finale pentru a intra în Spațiul-Stază.

— Stai puțin, strigă Palmer. Nu poți intra în Spațiul-Stază fără direcționarea unui computer.

Ar fi fost o nebunie curată. Din fericire, era cu neputință să ieși din Spațiul-Stază într-un sistem solar – presiunea astrului se exercita reținându-te inexorabil în câmpul de stază până ce te aflai la o distanță sigură de el. Dar era foarte posibil să deschizi un generator al Câmpului de Stază prea aproape de o masă stelară. Și în acest caz, nu numai că generatorul ar fi explodat, lăsând vestigiile navei înțepenite pe veci în Spațiul-Stază, dar șocul ar fi declanșat o novă chiar în astrul respectiv. Din această pricină toate sistemele solare, fie Duglaari fie Umane, erau în permanență patruate – pentru că, teoretic, o singură navă sinucigașă ar fi putut distruge un întreg sistem solar. Totuși, cel puțin în acest stadiu al războiului, un astfel de pericol era pur teoretic. O navă pornită într-o asemenea misiune ar fi trebuit să se apropie de astrul-victimă pe baza Cursei Comandate, și orice navă aflată în Cursă Comandată ar fi fost imediat reperată de sistemul patrulilor omniprezente.

Dar acum, fără nicio rațiune, Lingo urma să expună însăși planeta Olympia primejdiei declanșării unei nove. Ar fi fost demențial să-ți asumi asemenea risc gratuit, adică să deschizi un generator fără ca un computer să te asigure că te afli la o distanță sănătoasă de Olympia.

— Nu-ți amintești? râse Lingo. Nava noastră *nu are* computer. Dar e o treabă foarte simplă. Nu am de făcut altceva decât să centrez bine Dugl în cercul roșu, care reprezintă linia de zbor a navei.

Lingo manipulă manetele, apăsă pedalele, roti volanul. Micul cerc roșu, având în centru steaua galbenă care era Dugl, începu

să se apropie de cercul mai mare din centrul panoramei, pe măsură ce Lingo ajusta poziția navei în spațiu. Acum atingeau...

Dugl aflat în interiorul cercului roșu mic, era centrat în cercul roșu mai mare, ca ochiul de pe o țintă de tir.

„Dar dacă Lingo se înșală, își spuse Palmer, dacă ne aflăm prea aproape, atunci Olympia e ținta.”

— Închide controalele! ceru Lingo. Treci pe Câmpul de Stază!

Palmer își reținu răsufarea. Brusc, câmpul smălțuit de stele care era spațiul normal se făcu nevăzut, și Palmer se pomeni în amalgamul amorf de culori învolburate, vibrante, în care se prefăcea întregul univers vizual, datorită timpului distorsionat al Câmpului de Stază. Dar generatorul nu făcuse explozie. Lingo reușise. Se aflaseră la o distanță corectă. Olympia rămăsese întreagă și teafără.

Iar ei erau în drum spre Duglaar!

• Capitolul IV •

— Ei, generale Palmer, i se adresă Lingo, după cum ai văzut generatorul n-a explodat. Suntem încă aici și presupun că și Olympia e la locul ei.

— Sper că n-a fost vorba doar de un noroc orb, răspunse Palmer morocănos. Dar eu continui să susțin că a fost un risc stupid.

Lingo coborî de pe scaunul pilotului.

— Dacă ar fi fost într-adevăr un risc, aș fi fost de acord cu dumneata. A pricinui o novă într-un astru nu-i un lucru de joacă. Dar nu găsești că riscul e egal când încredințezi o asemenea cumplită responsabilitate unui computer, unei simple mașini? Noi, Solarienii, avem mai multă încredere în mintea omenească decât în electronică. La urma urmelor, când stai să te gândești, cel mai bun computer nu-i decât o extensie a minții omenești.

— Ăsta-i un mod superficial de a privi lucrurile... începu Palmer.

Dar Lingo îi curmă spusele cu o fluturare a mâinii.

— O să fie o călătorie lungă, prietene. Vom avea destul timp să dezbatem chestiunea mai târziu. Așadar, să nu epuizăm

discuția asta chiar de la bun început. Ceilalți se găsesc probabil în sala comună. Mie mi-ar prinde bine o băătură. Dumitale nu?

Sala comună nu părea să facă parte dintr-o navă spațială. Pereții erau lambrisați cu lemn de brad. Podeaua era acoperită cu un covor moale, verde, mobila era masivă, din lemn veritabil, incredibil de opulentă. De-a lungul unuia dintre pereții sălii spațioase se afla un bar care ar fi făcut onoare și Clubului Ofițerilor din Orașul Pentagon. Altul dintre pereți era pur și simplu o fereastră panoramică. Într-un colț al încăperii se găsea un talmeș-balmeș de aparate: o combină muzicală, o orgă de mirosuri, ceva ce semăna cu un instrument muzical electronic și vreo șase alte aparate care lui Palmer îi erau necunoscute. Existau și câteva dulapuri bibliotecă pline de cărți cu file din hârtie adevărată și legături de pânză. O masă elipsoidală, ca de biliard, ocupa centrul încăperii, dar în locul pungilor obișnuite se găseau un fel de canistre umplute cu nisip de diferite culori.

Palmer rămase locului minute în șir, cercetând totul. Sala aceasta, cu mobilierul ei, trebuie să fi costat mai mult decât întreaga navă la un loc, gândi el.

Dirk Lingo îi făcu un semn lui Raul Ortega, care se afla îndărătul barului.

— Ce-ar fi să-i oferim generalului o băătură Nouă Planete? întrebă el.

Ortega începu să se agite cu sticle, pahare, tuburi și linguri de amestecat.

— Este... cum să spun... un tip de navă spațială, cu care nu prea sunt obișnuit, rosti Palmer.

Robin Morel, care stătea tolănită în chip provocator, pe un scaun moale, emise un râs muzical.

— Războiul e un iad, generale, spuse pe o voce tărăgănată.

Ortega terminase de preparat băutura Nouă Planete, ce-o mai fi fost și asta. Îi întinse lui Palmer un pahar înalt, din sticlă givrată, umplut cu nouă nivele de lichide diferite: albastru, cafeniu, violaceu, alb transparent, brun, cărămiziu, verde, galben și portocaliu.

— Câte unul pentru fiecare planetă din sistemul Sol, îl lămurii Ortega, făcându-i lui Lingo un semn conspirativ cu ochiul.

Palmer se uită cu îndoială la imensa băătură. Arăta formidabil.

— Soarbe-o încet, îl sfătui Fran Shannon, care tocmai intrase în sală. Câte un nivel pe rând.

Palmer își înălță paharul la buze și sorbi cu titlu de încercare. Primul nivel era de o răceală paralizantă... Probabil Pluton, își spuse el căutând să-și amintească geografia Solară. Următoarele patru nivele erau tot foarte reci, dar descreșteau treptat în intensitate. Al șaselea nivel avea un gust nisipos, vechi și uscat – Marte, ghici Palmer. Al șaptelea era domol, cald și plăcut. Nu putea fi decât Pământul. Al optulea era fierbinte, înfocat.

Cel din urmă nivel aproape că-i reteză creștetul capului de tare ce era.

— Vvvv!... bâigui răgușit, vag conștient că, într-un fel, terminase băutura.

Acum erau de față toți Solarienii și își făceau unul altuia semne din cap, rânjind.

— Raul e un adevărat barman, nu glumă! spuse Max Bergstrom. Dacă simți că poți într-adevăr să rezisti, cere-i o dată să-ți prepare o Supernova.

Palmer clătină încet din cap. Mișcarea păru să dureze o veșnicie.

— Cred că pentru moment e de ajuns, spuse amețit. În numele Galaxiei, ce-ai pus în băutura asta?

— Mi-ar lua o zi întreagă ca să-ți explic, generale, răspunse Ortega cu un zâmbet sec.

— Spune-mi *Jay*, îi ceru Palmer sub un impuls subit.

Începea să-și simtă capul ușor și genunchii moi, de parcă băuse zdravăn ceasuri în șir.

— Sper că băutura... n-a fost toxică, îngăimă buimac, trântindu-se în scaunul cel mai apropiat.

Când rostise cuvintele, intenționase să facă doar o remarcă glumeață, dar când sfârșise fraza, care i se păruse interminabilă, se pomeni întrebându-se cu seriozitate dacă băutura nu fusese într-adevăr otrăvită. În fond, nu puteai avea încredere în Solarieni...

— Nu fi îngrijorat, *Jay*, îi răspunse Robin Morel râzând ușor. E mortală doar *în aparență*.

Capul lui Palmer începuse să se învâртеască. Își pierduse complet noțiunea timpului. Ba chiar i se părea greu să știe câți Solarieni erau acum cu el în cameră. Avea impresia că sunt sute. Aerul părea să aibă o materialitate și o aromă a sa proprie, și se prelingea lent, ca un sirop gros. Niciodată până atunci nu

ajunsesse la un asemenea grad de beție, și nu era convins că senzația îi plăcea. Se simțea ușor, euforic, amețit, dar gândul de a rămâne ore întregi în asemenea stare era puțin înfricoșător și chiar îngreșător.

Poate că Bergstrom îi citise gândurile, sau poate că ceilalți îi citiseră expresia feței, pentru că Solarienii râdeau cu toții și Ortega se prăpădea de râs.

— Nu fi îngrijorat, Jay, îl liniști Lingo, o să-ți treacă.

Linda Dortin se îndreptă spre combină și o muzică dulce, mângâietoare, difuză, umplu aerul. Fran Shannon se așeză la orga de mirosuri și începu să apese clapele, încăperea se prefăcu într-o grădină de primăvară. Plutea o mireasmă caldă, constantă, de iarbă proaspăt cosită. Pe acest fundal constant, Fran continua să se joace cu mirosurile, iscând parfumurile diafane ale unor diferite flori – trandafiri, liliac, narcise. Undele de parfum păreau să se îmbine într-un straniu unison cu acordurile muzicii.

Palmer avea senzația că țeasta lui e gata să plesnească. O parte din el părea să se relaxeze și să se desfete cu învăluitoarea, îmbătătoarea, strania îmbinare de parfumuri și muzică. Niciodată încă nu se simțise atât de pierdut de el însuși...

Și aici era necazul. În viața lui nu băuse ceva asemănător cu acele Nouă Planete, și nu-și dădea seama care ar putea fi efectele. Solarienii îl asiguraseră că băutura era inofensivă, dar câtă bază putea pune pe declarația lor? Poate că intenționau să-l țină permanent în starea asta de toropeală... poate că băutura avea anumite proprietăți care or să-i moleșască voința... Și poate că, în pofida a ceea ce-i spusese Robin, lichidul fusese totuși otrăvit.

Palmer își dădea seama confuz că gândurile lui ar putea fi considerate paranoice, dar poate că și *asta* era un efect al băuturii. Alt necaz era că nu avea niciun criteriu pentru a putea cumpăni situația. Dacă Solarienii erau într-adevăr demni de încredere, atunci ar fi fost o prostie să se îngrijoreze de efectele băuturii, dar dacă puneau la cale o trădare, atunci prostia fusese în primul rând aceea de a fi acceptat băutura.

Palmer nu era propriu zis un băutor, dar, ca toți militarii, când se afla în permisie, dădea pe gât un număr mai mare de pahare decât ar fi fost necesar. În asemenea momente învățase ce

Înseamnă să fii mai beat decât ai fi dorit, să sperii că n-o să vomieți și să aștepți cu stoicism ca efectele alcoolului să se risipească.

Și acum se simțea la fel. Nu-i era nici rău, nu se simțea nici sentimental, nici speriat, dar considera că starea în care se găsea durase destul și nu mai gusta deloc fumurile beției. Ar fi vrut ca totul să se termine.

Mai grav era faptul că pierduse complet noțiunea timpului. Nu avea nici cea mai vagă idee de câtă vreme se afla în starea de beție și, ce era mai rău, nu avea habar cât o să țină efectul celor Nouă Planete.

Încerca impresia că e învăluit de o ceață caldă, vagă, roz. I se părea că mintea îi fusese dintotdeauna împăclită și că va rămâne beat pe vecie...

Și apoi, brusc, ceața începu să se ridice, să se topească precum vata de zahăr în apă caldă.

Cu uimitoare rapiditate, simți că e din nou treaz.

Spre marea lui surprindere, capul îi era perfect limpede și mintea ascuțită. Nu avea nici durere de cap, nici mahmureală. Nicio senzație de „a doua zi dimineața”. Se simțea de parcă tocmai se trezise după opt ore de somn bun. Ba chiar i se făcuse și foame.

— Aha, făcu Ortega. Văd că efectul s-a spulberat. Asta-i frumusețea cu Nouă Planete. Primele șapte nivele sunt din ce în ce mai ametoitoare. Al optulea nivel este un trezitor cu acțiune întârziată, iar al nouălea, un tonic. Așa că treci printr-un chiolhan, printr-o noapte de somn adânc și o deplină deșteptare, în mai puțin de douăzeci de minute.

— *Douăzeci de minute?* exclamă Palmer. Numai atât a durat?

— Numai atât a durat, îl asigură Ortega.

— Cum te simți? se interesă Lingo.

— Minunat! De fapt, mi-a cam stârnit pofta de mâncare.

— Asta am și urmărit, interveni Linda Dortin. Masa este gata.

Apăsă pe un buton dindărătul barului, și o secțiune din perete glisă dând la iveală o masă spațioasă, aranjată pentru șapte persoane: șervete de pânză, porțelanuri ornamente, argintărie autentică – masa era pregătită și înconjurată de șapte scaune confortabile.

Cei patru bărbați se așezară la masă, și Palmer se așteptă ca și femeile să se așeze, din moment ce sufrageria părea complet echipată și, fără îndoială, serviciul era automat.

Dar fetele se îndreptară spre altă secțiune a peretelui, apăsară pe alt buton, un panou glisă și lăsă să apară o supieră plină cu supă aburindă, felii de pepene galben, o friptură și garnituri asortate.

Spre uimirea lui Palmer, fetele începură să servească *manual*, cu multă grație, felurile de mâncare.

„Vai de mine, asemenea ritualuri dispăruseră odată cu era rachetelor!”, își spuse Palmer. Și totuși exista ceva foarte plăcut și liniștitor în genul acesta de serviciu, iar femeilor părea să le placă.

— E ca unul din dejunurile de familie din antichitate, despre care citești în cărți, comentă Palmer.

— Aproape, răspunse Lingo. Știi, a existat o vreme când „familia” includea trei-patru generații. În acele zile, fiecare masă era într-adevăr un eveniment social, complex. Situația prezenta, desigur, o serie de dezavantaje. Omul era legat adeseori pe viață de familia lui extinsă, și dacă membrii familiei erau niște derbedei respingători pe care nu-i putea înghiți... cu atât mai rău pentru el.

— Dar cred că acest lucru le dădea oamenilor un simț de apartenență, replică Palmer îngândurat. Aproape că simt cum trebuie să fi fost. Într-un fel... cred că era foarte reconfortant.

— Da, cârâi Ortega. Dar membrii familiilor acelora vechi se și puteau sfâșia și mânca de vii unii pe alții. Nenorocirea era că structura socială reunea oamenii laolaltă după criterii pur întâmplătoare. Și grupările întâmplătoare duc întotdeauna la tulburări.

— Ah, Raul, ești un cinic incorijibil, îl muștră Fran Shannon. Trebuie să fi fost foarte romantic în zilele acelea.

— Sigur, sigur, foarte romantic. Știi că *romanticii* ăia ucideau oameni numai pentru că-și găseau nevestele cu alții în pat?

— Haide, Raul, râse Fran Shannon. Astea sunt născociri.

— Zău? ripostă Ortega rânjind. Nu numai că nu născocesc, dar asemenea lucruri se mai întâmplă și *azi* pe planetele din Confederație. N-am dreptate, Jay?

— Ba da, răspunse Palmer roșind. Adică... vreau să spun, dacă te gândești la ceea ce înțeleg eu că te gândești... Hm... voi cei de aici, niciunul dintre voi nu e... hm... căsătorit?

— Da și nu, răspunse Ortega.

— *Da și nu?* se miră Palmer. Sau ești sau nu ești căsătorit.

— *Nu*, în felul la care te referi tu, interveni Lingo. Dar *da*, în raport cu principiile noastre. Într-un fel, noi suntem cu toții căsătoriți între noi. Suntem foarte importanți unii pentru ceilalți. Din multe puncte de vedere, funcționăm ca ceea ce s-ar putea numi o familie. Dar pe de altă parte, suntem indivizi perfect independenți și suntem absolut liberi să legăm orice fel de relații în afara Grupului.

Palmer clătină din cap. Explicația îi depășea înțelegerea.

— De exemplu, interveni Robin, tu nu ești un membru al Grupului nostru, dar nu există nicio rațiune pentru care ar trebui să dormi tot timpul singur.

— Cum să nu existe! protestă Palmer.

Dar cum toți cei șase Solarieni izbucniră într-un râs bine dispus. Palmer începu să se întrebe și el care anume ar fi rațiunea.

•

Ortega se învârtea în jurul barului. Fran se retrăsese într-un colț și citea o carte. Max și Linda...

Palmer, tolănit într-un fotoliu, flancat de o parte și de alta de Lingo și de Robin, nu se putea dumiri ce făceau Linda și Max. Ședeau pe o canapea, privind fix unul în ochii celuilalt, fără să li se clintească un mușchi, fără să rostească o vorbă.

Palmer se uită la Robin, îi prinse privirea, își mută semnificativ ochii spre Max și Linda apoi se întoarse din nou spre Robin. Era o întrebare mută.

Robin îi adresă un zâmbet cald.

— Nu mă întreba pe mine, îi spuse. Eu nu sunt telepatistă. Ei doi... mă rog, comunică între ei într-un fel propriu telepațiștilor, în cazul de față al telepațiștilor care se iubesc. Eu personal prefer să-mi exprim afecțiunea pe căi mai puțin cerebrale.

Și îi făcu un semn cu ochiul. Palmer se foi stingherit în fotoliu și se uită la Lingo ca să se asigure că nu observase mișcarea. Dar Lingo privea în gol, zâmbind de unul singur, de parcă și-ar fi amintit de o glumă.

— Ce părere ai, Jay? stăruie Robin.

— Cum? În legătură cu ce?

— În legătură cu afecțiunea. Nu crezi că oamenii, când se plac, ar trebui să-și declare deschis acest lucru unii altora? Adică în felul cel mai natural. Care, când e vorba de un bărbat și de o femeie, este cel... îi aruncă o privire lungă, deschisă, fermă. Palmer se uită cu nervozitate la Lingo, care părea să ignore conversația în mod deliberat.

— Sigur, începu el, când două persoane se iubesc, ar trebui... vreau să spun că abținerea de dragul abținerei s-a evaporat odată cu era lui Freud.

— Nu, nu, îl corectă Robin. Eu nu mă refer la iubire. E vorba de cazul în care doi oameni *se plac*. Nu-mi spune că socotești necesar ca un bărbat și o femeie să se iubească înainte de a se...

— Sigur că nu, n-am nimic împotriva relațiilor sexuale de dragul relațiilor sexuale. E un lucru foarte firesc.

— Nu mă refer nici la asta, zise Robin. Nu înțelegi ce înseamnă să-ți *placă* cineva. Nu înseamnă să iubești respectiva persoană, dar nici să-ți fie total indiferentă. De pildă eu îl iubesc pe Dirk. Dar asta nu mă împiedică să te plac pe tine, nu?

Cuvintele erau ambigue, dar privirea ei caldă, intimă, adâncă, nu era. Palmer nu se simțea îndemnat să-i răspundă la privire și nici nu era sigur de sentimentele pe care i le stârnea ea. „La urma urmei, Lingo stă chiar lângă noi doi.”

Îi aruncă o privire lui Lingo. De astă dată și acesta se uită la el. Pe fața lui nu se putea desluși niciun semn de supărare sau de gelozie. Părea doar foarte amuzat. Palmer nu-și putea imagina ce anume îl amuză.

— Jay, îți plac, nu-i așa? îl întrebă Robin. Vreau să spun, nu mă găsești urâtă, sau proastă, sau plictisitoare?

— Cum? Bineînțeles că nu. Cum aș putea? Desigur că îmi plac, Robin.

Fata râse tandru și se uită din nou la el, arcuindu-și sprâncenele cu tâlc, ca un soi de dezmiardare.

Palmer înțelesese întrebarea, dar nu știa cum să-i răspundă și, ce era mai rău, nu știa cum *ar dori* să-i răspundă. Așa încât se făcu că plouă.

Lingo scoase un sunet scurt, gutural, care semăna cu un hohot de râs înăbușit. Se uită la Robin, înălță din umeri și îi făcu un semn cu mâna. Și Robin îi răspunse printr-o ridicare din

umeri, îi zâmbi dulce lui Palmer, apoi se sculă de pe scaun, se îndreptă spre scaunul lui Lingo și se așeză pe genunchii acestuia. Lingo o sărută pe nas și-i spuse râzând.

— Se vede că-ți pierzi puterea de atracție, Robin.

— Nu pot să-i cuceresc pe toți, răspunse fata, și-l sărută.

Palmer, foarte stânjenit, se ridică din fotoliu și se îndreptă spre bibliotecă, unde se prefăcu a fi foarte interesat de un volum.

Câteva minute mai târziu, Max și Linda își dezlipiră privirile unul de la celălalt și, fără să rostească un cuvânt, se ridicară amândoi, Max se îndreptă spre Fran Shannon, îi șopti ceva și apoi ieșiră împreună din cameră.

În același timp, Linda șopti ceva în urechea lui Ortega, și părăsiră și ei camera, braț la braț.

•

Palmer zăcea întins incomod, dar recunoscător, într-un fel, pe patul din cabina lui. Cabina era oarecum relaxantă prin plăcutul contrast cu restul navei – o încăpere mică, simplă, cu un pat. O masă și un dulap în perete, asemănătoare cu oricare altă cabină de pe oricare altă navă. Era de o austeritate spartană și deci liniștitor de familiară pentru el.

Fusese o zi grea, ținând seama de toate prin câte trecuse. Cu cât îi cunoștea mai bine pe Solarieni, cu atât mai puțin îi înțelegea. În mediul lor obișnuit, păreau și mai stranii decât pe Olympia.

Palmer clătină din cap. Oare Solarienii să nu fi fost decât niște hedoniști degenerați? Niciodată până atunci nu mai văzuse pe o navă asemenea opulență care, într-o misiune ca aceea de față, părea aproape criminală.

„Oare sunt nedrept cu ei? se întrebă Palmer. La urma urmei, dacă stai să te gândești, la ce folosește ascetismul de dragul ascetismului?”

Dar ce-l tulbura pe el era forma relațiilor dintre Solarieni – dacă exista măcar o formă. Uneori păreau să alcătuiască aproape o familie.

Dar intervenea povestea aceea cu dormitul de unul singur... Și povestea cu „a-ți place” în contrast cu „a iubi”...

Și Robin.

„Felul în care se uita la mine, își spuse el. Cea mai directă invitație. Cu Lingo acolo, de față. Dar el nu avea nicio obiecție...

Și apoi, pe neașteptate, au început să se comporte ca o pereche căsătorită de mult. Și felul în care Linda și Max și-au petrecut timpul uitându-se fix unul la celălalt, pentru ca apoi fiecare dintre ei să se retragă cu altcineva. N-are niciun sens”.

Palmer era departe de a fi un naiv; în mod cert, nu-și petrecuse toate nopțile singur, și nici măcar întotdeauna cu o femeie care să fi prezentat importanță pentru el. Cu o femeie puteai avea sau o legătură întâmplătoare, sau o legătură serioasă. Fiecare dintre acestea două era firească, în funcție de împrejurări.

Dar cum putea exista ceva intermediar?

Totuși Solarienii cunoșteau neîndoielnic o formă intermediară între legăturile întâmplătoare și cele serioase. Probabil că în cultura Solariană să fi existat anumite reguli, măcar de gust, dar Palmer nu se simțea în stare să le descifreze.

Totul i se părea năucitor. „Cred c-ar fi mai ușor să înțeleg un grup de șase Doogi”, gândi el.

Și avea să fie o călătorie lungă.

•

Palmer șovăia în fața ușii de intrare în sala comună. Rațional, știa că nu exista niciun motiv să fie bănuitor față de Lingo sau de Robin, totuși mintea lui rațională întâmpina greutate în a-i convinge inima.

Dădu, resemnat, din umeri, și pătrunse în cameră. Dar când intră, încercă o subită strângere de inimă, aproape un junghi de tristețe. Solarienii erau adunați în jurul ciudatei mese elipsoidale. Vorbeau cu însuflețire, râdeau, zâmbeau. Întregul grup radia o veselă camaraderie, prietenie, comuniune.

Palmer recunoscă în el însuși neplăcutul simțământ al singurătății, al înstrăinării. Precum și al invidiei. Oamenii aceștia aveau *ceva*. Ceva ce împărtășeau cu toții, fără să se lase copleșiți de el, ceva ce le dădea posibilitatea de a petrece lungile săptămâni ale călătoriei spre Duglaar într-un chip agreabil, savuros, fără plictiseală dar și fără hedonism pur.

Aveau *rădăcini*. Fiecare dintre ei avea rădăcini în ceilalți cinci, și Palmer se simțea convins că atâta timp cât acest grup va rămâne împreună, orice loc din Galaxie ar fi constituit pentru ei un cămin.

Dar un militar de profesie, își spuse el cu amărăciune, nu are niciun cămin. Și, în timp ce simțea caldă atracție exercitată de

grupul Solarian, nu-și îngăduia niciun moment să uite că oamenii aceștia erau totuși Solarieni, străini din sihăstritul sistem Sol, ale cărui țeluri și argumentații nu puteau fi nici înțelese, nici crezute.

Și totuși...

— Ah, Jay, spuse Lingo. Uite ceva ce o să te intereseze. Un joc fascinant. Aruncă o privire...

Palmer se apropie de masa elipsoidală. Pe suprafața ei fuseseră rânduite șapte movițe din ceea ce părea a fi nisip colorat în diverse nuanțe. O folie de plastic transparent acoperea masa, la o distanță de vreo doi centimetri de vârful grămăjoarelor.

— Ce-i asta? Întrebă Palmer.

— O masă telecINETICĂ, îi explică Robin Morel. Talente cu adevărat telepatică nu au decât puțini oameni, ca Max și ca Linda, dar oricine are *oarecare* abilitate telepatică latentă. Aranjamentul acesta e menit să-i facă pe oamenii de mijloc să-și exercite facultățile telepatică latente.

— Și cum funcționează?

— Suprafața mesei nu are niciun coeficient de fricțiune, începu Ortega. „Nisipul” colorat e alcătuit în realitate din boabe infinitezimale de oțel colorat, micropolisate, așa încât și ele dețin cel mai scăzut cu putință coeficient de fricțiune. Folia transparentă a fost fixată pe suprafața mesei după ce aerul dinăuntru a fost evacuat, creându-se vid. Așa încât fricțiunea rostogolirii și rezistența aerului sunt eliminate până aproape de zero, minimalizându-se în felul acesta cantitatea de forță psihocINETICĂ necesară să miște „nisipul”. Desigur, bobitele individuale conțin extrem de puțină masă. Uite, eu dețin o cantitate foarte redusă de forță psihocINETICĂ, dar urmăreștem! O să folosesc movița verde.

Ortega își concentrează cu intensitate privirile pe suprafața mesei. În timp ce Palmer îl urmărea fascinat, grămăjoara de particule verzi începu să se turtească, până nu rămase decât un cerc verde, plat, cu grosime de o particulă. Treptat, cercul începu să-și schimbe forma și, după câteva minute, apărură inițialele „R.O.” alcătuite din particule verzi.

— Nu-i deloc rău pentru un amator, aprecie Max Bergstrom. Desigur, eu și Linda putem executa Scamatoria asta cu mintea „legată la spate.”

Brusc, grămăjoara roșie începu să se miște de parcă fiecare dintre particulele individuale ar fi fost o mică insectă plină de energie. În câteva secunde, pe masă apărură o inimă roșie. Movilița galbenă se prefăcu într-o săgeată care străpunse inima. Câteva dintre firele galbene săltară în suprafața inimii și înscriseră legenda: M.B.i. pe L.D.

— *Zău!* bombăni Ortega, încrețindu-și nasul. Toată lumea râse. Până și Palmer se pomeni alăturându-se veseliei.

— Haide, Jay, acum încearcă tu!

— Nu cred că...

— Haide, haide!

— Mă rog... bâigui Palmer cu îndoială, ce trebuie să fac?

— Doar să te gândești intens la nisip, îl îndrumă Ortega. Încearcă movilița albastră.

Palmer înălță din umeri și își concentră privirile, cu intensitate, dar și cu stinghereală pe grămăjoara albastră. „Mișcați-vă! mișcați-vă! spunea în gând, hai, fir-ați să fiți, turtiți-vă!”

Nu părea să se fi întâmplat mare lucru. Câteva particule individuale din vârf lunecară către margini. Palmer continuă să se concentreze câteva minute. Poate că erau ceva mai multe particule acum la periferia movilitei decât fuseseră la început, și poate că movilița era puțin mai plată, dar...

— Foarte bine pentru prima încercare! exclamă Robin Morel când Palmer își desprinsese în sfârșit privirile de la masă.

— Găsești? întrebă el cu reală plăcere.

Robin îi zâmbi cu căldură.

— *Sincer*, Jay. O mulțime de oameni nu pot mișca nici măcar un singur fir la prima încercare. Poate că avem printre noi un telepatist latent.

Palmer râse ca un băiețuș. Oamenii ăștia păreau să fie într-adevăr interesați de el, din toată inima și fără afectare. Poate că...

— Poate că am subestimat Confederația în toți acești ani, spuse Ortega. Poate că planetele Confederației sunt pline de Talente.

Vorbea într-un fel superficial, dar cuvintele lui avură darul să dezumfle complet balonul euforiei lui Palmer. În fond, oamenii ăștia *erau* Solarieni, și se aflau angajați într-o misiune care se putea dovedi fatală pentru Confederația Umană. Îi luaseră toate

armele, pur și simplu nu puteai avea încredere în ei. Ar însemna o nebunie, poate chiar o trădare, dacă ar accepta să se integreze în grup, oricât de atrăgătoare ar fi asemenea perspectivă.

— Ceva în neregulă, Jay? îl întrebă Lingo.

— A... nu... cred că mă duc... hm... să citesc o carte.

Se îndepărtă de Solarieni și se îndreptă spre bibliotecă. În timp ce cotrobaia fără rost printre cărți, le simți ochii fixați asupra-i, deși își continuau jocul. Era extrem de stânjenitor. Privirile lor piezișe îl făceau să se simtă mai mult ca oricând un intrus, și, mai rău, îl făceau să admită că era astfel numai din vina lui.

Dar cel mai neplăcut dintre toate lucrurile era ceea ce exprimau aceste priviri fugitive. Pentru că nu exprimau iritare, ci milă.

•

Îi era cu neputință să doarmă. Ședea încordat pe marginea patului, confuz și nehotărât.

Palmer simțea că Solarienii îi ofereau *ceva*, însă era ceva ce el nu putea înțelege. Dar pe care, o parte din el, îl dorea din tot sufletul. Se maturizase într-o civilizație care se afla de trei sute de ani în stare de război. Era militar și știa, fără falsă modestie, că era un bun militar. Și nu-și amintea să-și fi dorit vreodată altceva. Totuși acum avea impresia că din viața lui lipsea ceva, un lucru a cărui absență nici n-o bănuise măcar până nu-i întâlnise pe cei șase oameni care îl dețineau... chiar dacă încă nu știa despre ce-i vorba...

Dar mai era și misiunea, poate cea mai importantă misiune din istoria Confederației. Ce aveau de gând Solarienii? Urmăreau oare același scop ca și Confederația – adică să câștige războiul – sau nu voiau decât să salveze Fortăreața Sol, pe spinarea restului rasei umane?

În alte circumstanțe, s-ar fi simțit liber să se integreze în grupul lor, dar își putea oare îngădui să le acorde atâta încredere fără să știe care este adevărata natură a misiunii lor?

Pe de altă parte, poate că integrarea în grup ar însemna cea mai bună cale de a afla câte ceva. În fond, dacă le-ar arăta că are încredere în ei, n-ar căpăta și ei încredere în el?

Decât doar dacă aveau într-adevăr ceva *de ascuns*.

Era prea mult pentru...

O bătaie în ușa îi întrerupse gândurile.

— Intră, rosti Palmer cam în silă.

Apăru Robin Morel. Deschise ușa, intră în cabină și se așează pe pat alături de el. Un timp continuă să-l studieze.

— Jay, te frământă ceva.

— Ei, asta nu-i chiar o cabină de plăcere, o repezi Palmer, cu mai multă bruschete decât intenționase.

Devenise conștient, în mod nu prea agreabil, că femeia de lângă el era foarte atrăgătoare.

— Mă refer la altceva, răspunse ea cu blândețe. Mă gândesc la ostilitatea dintre tine și noi. O simțim, și sunt convinsă că o simți și tu. Misiunea ar decurge mult mai lin dacă n-ar exista această încordare.

— Te aștepți să am încredere în voi? Voi ați avut încredere în mine? Mi-ați luat toate armele, nu-i așa? Asta numești încredere?

— Un om înarmat până în dinți nu poate fi considerat tocmai prieten, răspunse Robin cu un zâmbet vag.

— *Touché*, replică Palmer, ceva mai bine dispus. Deci hai să cădem de acord că nu avem încredere unii în alții.

— Dar nu *trebuie* să fie așa.

— Nu văd cum ar putea fi altfel. Eu sunt un ofițer al Confederației, voi sunteți Solarieni. Am stat separați unii de alții timp de trei secole, și asta nu din cauza *noastră*.

— Dar amândoi luptăm împotriva aceluiași dușman, nu-i așa?

— Oare? se răsti Palmer. Noi i-am ținut în loc pe Doogi cu navele și cu viețile noastre, timp de trei secole. Voi ce-ați făcut?

— Am dus aceeași luptă dar pe altă cale, răspunse Robin calm. Desigur că nu vei reuși să înțelegi până când nu vei deveni parte din Grupul nostru. De ce nu încerci?

— Ce să încerc?

— Să ne încerci pe *noi*. Suntem făpturi umane, nu monștri. Noi vrem să-ți fim prieteni. Într-un fel pe care încă nu-l poți înțelege, vrem să-ți fim mai mult decât prieteni.

— Cum vine asta? întrebă Palmer cu o expresie exagerat de nedumerită.

— Poate că nu chiar în felul la care te gândești tu, răspunse Robin, râzând. Deși nu văd niciun motiv pentru care ai dormi singur, decât dacă tu o dorești.

— Credeam că tu și Lingo...

— Bineînțeles, dar nu ne *apartinem* unul celuilalt. O ființă umană nu poate fi proprietatea nimănui, Jay.

— Vrei să spui că Lingo n-ar fi gelos? Că n-ar exista animozități între noi?

— De ce să existe? Iei ceva de la el? Va avea parte de mai puțin din mine? Doar nu se pune problema să te iubesc, așa cum îl iubesc pe Dirk. El știe foarte bine acest lucru. Și apoi, totul s-ar petrece în cadrul Grupului.

— Sună de parcă ai spune în sânul familiei.

— Într-un anumit fel așa și e. Un Grup este ca... mă rog, dacă n-ai făcut niciodată parte dintr-unul, n-am cum să-ți explic. E ca o mică familie, dar nu există un cap al gospodăriei. E o relație de egalitate deplină. Și oamenii fac parte din grupuri numai pentru că ei o vor. Și au libertatea să-și stabilească orice fel de relații în afara grupului, sau orice fel de relații în interiorul grupului, ca Dirk și cu mine, sau ca Linda și Max, care sunt încă și mai apropiați. Și totuși facem parte din același armonios... Jay, lucrul ăsta nu poate fi descris unui străin. Trebuie să-l *simți*.

Palmer încerca puterea de atracție a ceea ce descria ea, nu pentru c-ar fi înțeles despre ce e vorba – abia dacă intuia conceptul – ci pentru felul în care-i vorbea. Dacă și-ar da frâu liber, dacă s-ar lăsa integrat în grup, simțea că ar fi fost ceva ca o întoarcere acasă. Deși niciodată nu existase pentru el un „acasă”.

Și totuși, nu era aceasta exact ceea ce voiau *ei* să-l facă să simtă? Oare întreaga chestiune nu putea fi o capcană? Cert, momeala era extrem de atrăgătoare.

— Ce ai de spus, Jay?

— Somnul mă va ajuta să hotărăsc.

— Somnul de unul singur? Întrebă ea zâmbind.

— De unul singur.

• Capitolul V •

După ce Robin, părăsi cabina. Palmer rămase la fel de încordat pe marginea patului, neputând și nedorind să adoarmă.

„De când mă găsesc pe nava asta?” se întrebă Palmer. I se părea că trecuseră ani de zile...

Făcu o grimasă. Acum, când stătea să se gândească, cea mai mare parte din viața lui se scursese asemenea ceasurilor – luptă, retragere, Orașele Libertății, iar luptă. Într-un război care ținea de secole viața unui ofițer nu putea fi decât un nesfârșit șir de repetări an după an. În ultimele două zile trăise mai multe lucruri noi decât în ultimii doi ani. Erau prea multe pentru a le putea mistui dintr-odată...

Robin... și Solarienii... și misiunea. Da, lucrul cel mai important din toate era misiunea. Dar ce anume era misiunea? Kurowski îi dăduse dispoziții să colaboreze cu Solarienii până în momentul când își va da seama că aceștia încearcă să-i tragă pe sfoară. „Și în asemenea caz, își spuse Palmer, mi se cere să preiau conducerea navei sau, în ultimă instanță, să o distrug. Dar cum pot realiza așa ceva când mi-am pierdut toate armele și când am de-a face cu oameni care-mi pot citi gândurile și controla mișcările?”

Istovit, dar neliniștit, Palmer se ridică de pe pat și începu să se învântească prin cabină. Toate gândurile lui gravitau în jurul întrebării dacă poate sau nu poate avea încredere în Solarieni. Păreau să fie cei mai prietenoși oameni din Galaxie, aveau o căldură, o degajare, o deschidere, cum Palmer nu mai întâlnise până atunci. Și o lipsă totală de gelozie, o aparentă dorință de a împărți... *absolut totul*. În condiții obișnuite, ar fi fost mai mult decât fericit să-i numească pe acești oameni prieteni... sau ceva mai mult decât prieteni.

Dar, erau aceiași oameni care-i invadaseră ungherele cele mai intime ale minții, care-l împinseseră într-o presupusă misiune al cărei deznodământ nu putea fi decât o moarte sigură și lipsită de noimă. Oricum s-ar fi prezentat ca ființe umane, erau totuși *Solarieni*. Și Fortăreața Sol era sinonimă cu enigma și necunoscutul. În ce mod de neghicit se putuseră schimba oamenii din Sol în trei secole de izolare!

În viața lor personală, Solarienii se vedeau străini și de neînțeles în chipuri foarte variate... Nu era logic să presupui că și motivațiile lor politice erau la fel de străine?

Palmer se așază din nou pe pat și începu să se dezbrace. Un lucru, cel puțin, era limpede – și anume că trebuia să afle mult mai mult. Trebuia să descopere adevărul despre Fortăreața Sol și despre misiunea Solarienilor, înainte de a putea măcar spera să pornească la acțiune.

„Poate, își spuse el, poate că drumul cel mai ușor ar fi să-mi dau frâu liber, să mă integrez în Grupul lor?”

Rânji sec în sinea lui. A-și da frâu liber cu Robin n-ar fi însemnat chiar un mare sacrificiu.

•

Când intră Palmer, Raul Ortega se afla singur în sala comună, sprijinit de bar și sorbind o băutură dintr-un pahar înalt.

Ortega îi făcu un semn din cap și umplu un alt pahar înalt cu un lichid roșu, dintr-un urcior care se găsea pe bar.

— Ia și tu o băutură, Jay, îl invită Ortega.

Palmer se apropie de el și luă băutura. O privi bănuitor și învârti încet paharul în mână.

— De astă dată nu-i decât vin roșu, îl asigură Ortega râzând. Bun, vechi și rece.

Palmer sorbi cu îndoială.

— Da, e vin, încuviință el. Și încă foarte bun.

— Noi nu folosim decât ce-i mai bun, răspuse Ortega trăgănând cuvintele. Și apoi, întrebă cu neașteptată bruschete; Jay, de ce n-ai încredere în noi?

— De ce-aș avea? Îmi citiți gândurile împotriva voinței mele. Îmi confiscați armele. Mă împingeți într-o misiune sinucigașă. Și, peste toate, sunteți Solarieni, ori în sistemul Sol nimeni nu a mai avut acces de trei sute de ani. Ce rațiune mi-ai putea oferi pentru a-mi câștiga încrederea în voi?

— Faptul că ești încă în viață, răspuse Ortega calm.

— Ce vrei să spui?

— Gândește-te puțin. Ai fost dezarmat. Max și Linda îți pot citi gândurile și controla acțiunile în orice moment ar dori. Tu nu poți face absolut nimic împotriva noastră, în timp ce noi am putea face cu tine orice am vrea. Iată rațiunea pentru care ar trebui să ai încredere în noi.

— Asta-i o rațiune de-a avea încredere în voi?

— Cea mai bună dintre rațiuni, răspuse Ortega, sorbind din pahar. N-ai avea nimic de câștigat *neavând* încredere în noi. Nu poți face nimic împotriva noastră, și ar trebui să te obișnuiești cu gândul că noi avem puterea de a face orice din tine. Așa încât de ce să n-ai încredere în noi?

— Ce mai raționament! exclamă Palmer. Așadar pentru mine totul se reduce la a alege dacă să fiu prizonier sau musafir politicos.

— Ai pus punctul pe i. Noi îți oferim prietenia, Jay, prietenie adevărată. Ia-ne așa cum suntem, și călătoria o să fie mult mai plăcută, ai să vezi. Nu te împotrivi, Jay. Nu vei dobândi altceva decât insomnie. Încearcă-ne.

Palmer ridică din umeri și dădu pe gât o înghițitură de vin.

— Știi, Raul, s-ar putea să ai dreptate. „Dar nu în felul în care crezi tu”, adăugă în gând.

•

Palmer îi zâmbi cu deliberată voioșie lui Robin Morel, peste ceașca de cafea. Luase hotărârea. Nu se va ține la distanță de Solarieni; va face tot ce voiau de la el, până la un anumit punct. Cel puțin până la punctul în care-și va da seama ce gânduri au și dacă se poate sau nu avea încredere în ei. În mod clar, avea datoria de a se infiltra în Grup.

Și, la urma urmei, nu era o datorie chiar atât de neplăcută.

— De ce rânjești, Jay? îl întrebă Lingo prietenos. Tu și Robin...?

— Categorie nu.

— În orice caz, *încă* nu, Dirk, răspunse Robin.

Palmer roși, și toată lumea râse. După o clipă, începu și el să râdă.

— Cred că-i prima oară când te văd râzând, i se adresă Lingo. Și-ți vine bine. A existat o atmosferă prea tensionată în misiunea noastră.

— Robin i-a vorbit toată noaptea despre lucrurile astea, interveni Max Bergstrom.

— Cum ai... izbucni Palmer uimit.

Bergstrom râse și își ciocăni tâmpla dreaptă cu degetul arătător.

— Și *tu*, urmă el, ai luat hotărârea să faci o încercare. Fii binevenit în Grup.

— Nimeni nu poate avea aici niciun strop de intimitate, cu voi, telepațiștii, în jur? întrebă Palmer încercând să-și imprime tonului o notă de voioșie pe care de fapt nu o simțea.

— Ba poți avea câtă intimitate dorești, ripostă Linda Dortin. Niciun strop mai mult sau mai puțin.

— Ce înseamnă asta?

— Dacă stai să te gândești, interveni Lingo, existența unei minorități telepatice implică unele probleme sociale delicate. Ca

și existența celorlalte Talente. Dacă n-ar exista Grupul Organic, atunci....

— Grupul Organic?

— Asta constituim noi șase, Jay. Un Grup Organic. Rasa Umană a dispus întotdeauna de indivizi dotați cu talente neobișnuite, ceea ce a determinat mari deosebiri între membrii ei. În sânul rasei umane există diferențe mult mai adânci decât în sânul Doogilor. Dar până de curând, acest lucru a avut repercusiuni negative asupra umanității, pentru că permanent a existat tendința reunirii laolaltă a tipurilor umane similare, aflate într-un antagonism reciproc cu celelalte grupări de tipuri umane. De pildă, unitatea de bază a societății umane a constituit-o întotdeauna familia. Și, desigur, o „familie” poate fi definită ca un grup de oameni cu trăsături genetice similare. Cei de același fel au înclinat întotdeauna să se grupeze – în formațiuni mai mici sau mai mari – cea mai mică dintre ele fiind familia, și cea mai mare statul național, ale cărui forme recente sunt, într-un fel, guvernele planetare.

— Niciodată nu am privit lucrurile în felul ăsta, murmură Palmer. Vrei să spui că statul național nu e decât o extensie a familiei?

— Dar ce altceva? Cele mai largi unități ale unei structuri sociale sunt determinate întotdeauna de natura unității de bază.

— Și „rasa” nu e decât o extensie a ideii de clan! exclamă Palmer. Desigur... e evident că...

— Din această pricină rasa umană nu a fost niciodată unită, urmă Lingo. Până și Confederația nu-i decât o colecție de sisteme solare separate. Dacă n-ar exista Doogii, n-ar exista nici Confederația. S-ar dezagrega, pentru că unitatea socială de bază e familia.

— Și ce legături are acest lucru cu telepațiștii?

— Imaginează-ți, se interpușe Max Bergstrom, ce-ar fi dacă noi telepațiștii – și există milioane în sistemul Sol – ne-am considera o rasă, un clan, și i-am considera pe toți ceilalți...

— Destul! strigă Palmer. Înțeleg punctul tău de vedere.

— Îl înțelegi *parțial*, continuă Lingo. Telepatia nu este unicul Talent. Uită-te la noi șase: doi telepațiști, Max și Linda. Raul e Maestru de Jocuri...

— Maestru de Jocuri? Am mai auzit termenul ăsta. La Adunarea Generală a Comandanților. Înseamnă strateg, nu?

— În felul în care „ostaș” înseamnă „asasin cu plată”, râse Ortega.

— Vezi tu, Jay, îl lămuri Lingo, a fi Maestru de Jocuri nu e ceva ce se învață. E un Talent înnăscut, o însușire instinctivă și, cel puțin în parte, ereditară. Ca și telepatia. Raul posedă capacitatea instinctivă de a concepe planurile luptelor militare și geopolitice, ca războiul cu Doogii de pildă, de parcă n-ar fi altceva decât niște jocuri de cărți sau de șah.

— Vrei să spui că-i un computer strategic uman, așa cum tu ești un computer de navă uman.

— Jay, pentru tine toate astea sunt greu de înțeles. Dar un Maestru de Jocuri e mult superior oricărui computer strategic, chiar din Centrul de Computerizare din Olympia IV. Pentru că, pe lângă faptul de a trata cu date obiective, el ia în considerație și factorii subiectivi, ca de pildă psihologia adversarului, eventualele intenții de introducere în eroare, o mie de factori subiectivi în fața cărora un computer va rămâne întotdeauna orb. Se pot construi computere care să joace bine o partidă de șah – pentru că șahul e un joc de logică. Dar niciun computer nu va putea rivaliza cu un jucător de cărți trișor.

— Și există milioane de persoane dotate și cu acest Talent, explică Ortega. Cum ar fi dacă ne-am considera o rasă aparte?

— Iar Fran este un Edetic, urmă Lingo. Are o memorie totală; e un almanah ambulant, o enciclopedie, un fișier ambulant. Robin e ceva mult mai subtil – o nespecialistă specială. În lipsa unui termen mai adecvat, Talentul ei se numește „Clei”.

— Deci întregul sistem Sol e locuit de oameni care dețin aceste mari Talente diferite?

— Începi să înțelegi. În felul în care evoluează rasa umană, diferențele dintre membrii ei individuali se *adâncesc*, nu se netezesc. Specializarea devine din ce în ce mai pronunțată. Și dacă rasa ar continua să fie organizată pe baza națiunilor, clanurilor, familiilor și grupărilor bazate doar pe asemănări...

— Ar face explozie! conchise Palmer.

— Exact. Ori Grupul Organic este o nouă unitate de bază, fondată nu pe similitudinile dintre membri ci pe *diferențele* dintre ei. Nu e numai o idee bună, ci și o necesitate evoluționistă. Oameni cu Talente și Naturi foarte diferite se grupează laolaltă într-o unitate de bază. Și, firește, având la

temelie o unitate clădită pe acest gen de cooperare funcțională, întreaga civilizație e mai stabilă și mai unită.

— Dar cum puteți ajunge la decizii cu o asemenea structură mozaicală? Până la urmă, ce anume reunește și ține laolaltă tipuri umane atât de diferite?

— Acesta va fi lucrul cel mai greu de înțeles pentru tine, Jay, interveni din nou Ortega. Dar fapt este că și *Conducerea* constituie un Talent ca și telepatia sau măiestria la jocuri. Dirk este conducătorul nostru. Așa cum lui nu i-ar trece prin minte să încerce a fi telepat sau edetic, nici unuia dintre noi nu i-ar veni gândul să fie Conducător.

— Și tu îți spui acum: „În așa ceva trebuie să intru eu?” interveni Linda Dortin. Firește că ești șocat. Întreaga voastră civilizație e întemeiată pe o bază total diferită de a noastră. Dar te înțelegem bine... Cum ar putea niște telepațiști să nu încerce empatia? Ne dăm seama cât de greu va fi pentru tine. Și te vom ajuta cât ne va sta în putință. Chiar în clipa asta, ai vrea să fii singur ca să poți rumega toate câte le-ai aflat, nu?

— Da, răspunse Palmer și, spre surprinderea lui, nu se simțea supărat că Linda îi citise gândurile și-i exprimase în numele lui dorința. Își dădea seama că nu fusese un act de iscodire ci de caritate.

Când se ridică de la masă, Robin îi spuse:

— Jay, când o să mă vrei, voi veni la tine.

— Dar cum ai să știi?

Se opri din vorbă. Desigur că Robin va ști dacă el va dori s-o vadă. Acum înțelegea ceva din etica telepatiei. Max și Linda aveau să-i citească gândurile numai când așa ceva s-ar dovedi necesar pentru binele Grupului. Sau când el personal ar dori-o.

„Unicul cuvânt care definește toate acestea este *străin*”, își spuse Palmer străbătând spațiul îngust dintre pat și dulap. Străin față de cele mai elementare premise ale singurei civilizații pe care o cunoștea el.

Să se integreze în *asa ceva*? Să aibă încredere în oamenii veniți dintr-o civilizație *atât de străină*? Ar fi fost cu putință chiar dacă ar fi dorit-o?

Una era să accepte stranietatea Doogilor – în fond, ei aparțineau unei civilizații non umane. Dar Solarienii erau făpturi omenеști, ceea ce, într-un fel, îi făcea și mai străini decât Doogii.

„Și totuși, se întreba el, străin trebuie să echivaleze întotdeauna cu *rău*? N-ar fi fost posibil ca o structură socială străină să fie mai bună decât cea cunoscută? N-ar fi fost posibil ca oamenii din Fortăreața Sol să fie mai umani decât cei din Confederație?

Exista oare vreo altă cale obiectivă de a cunoaște acest lucru? Și dacă nu, înseamnă că nu va exista niciodată o posibilitate de încredere reciprocă între Confederație și Fortăreața Sol, nu mai mult decât ar putea să existe între Oameni și Doogi? Dar, la urma urmei, Solarienii *erau* ființe omenești. Bărbați... și femei...

Poate dacă Robin...”

Simți ceva călduros zâmbind în mintea lui și știi că Robin era acum în drum spre cabină.

Câteva minute mai târziu, deschise ușa. Își dădu seama că pentru Robin nu era necesar să bată la ușă.

Se așezară pe pat, unul lângă altul, și ea îi adresă un surâs cald, surâsul de invitație al unei femei frumoase. Și totuși, nu se putea împiedica să gândească despre ea că e o frumoasă, dezirabilă, femeie *străină*.

— Te simți mai bine? întrebă ea cu o ușoară mișcare a capului, care-i făcu părul roșcat, mătăsos, să unduiască provocator.

Palmer era stupid de conștient că se găsea singur cu o femeie frumoasă, o femeie care era în același timp dezirabilă și străină, caldă și de o straniețate care te îngheța.

— S-ar putea spune că mă simt mai rău. Mai confuz.

— În legătură cu noi? Sau cu tine?

— În legătură cu ambele. Între noi e o deosebire colosală. Nu reușesc să vă înțeleg, adică să vă înțeleg *cu adevărat*. Max și Linda cel puțin sunt telepațiști, pot pătrunde în cugetul meu. Ei pot ști ce sunt *eu*, ce gânduri am...

— Ar putea, răspunse Robin, dar n-or s-o facă. Acest lucru nu se obișnuiește la noi mai mult decât s-ar obișnui să intri în alcovul cuiva fără să fii chemat.

— Ei, asta mă mai liniștește cât de cât, dar nu foarte mult. Continui să nu-i înțeleg pe ai tăi. Parcă ați fi un grup de Doogi.

— Crede-mă. Jay, noi doi avem mult mai multe trăsături comune decât ar avea, fiecare dintre noi, cu un Duglaari. Doogii sunt fundamental logici; oamenii sunt ilogici sau, mai curând, alogici. În fond, cele două culturi ale noastre împart milenii de

istorie comună. Facem parte din aceeași rasă, și *avem* un dușman comun. Și, desigur, răsede ea, din punct de vedere biologic am mult mai multe în comun cu tine decât cu un Doog.

— Cum trebuie să iau aceste cuvinte, întrebă Palmer jumătate în glumă, jumătate în serios.

— Cum ți-ar plăcea să le iei, Jay, răspunse ea privindu-l cu vicleană sfială.

— Cum ți-ar plăcea *ție* să le iau?

— Chiar nu știi? răspunse Robin râzând.

Întinse mâna încet și-l mângâie pe cap, împletindu-și degetele în părul lui.

El își lăasă, ușor și șovăielnic, mâna stângă pe umărul ei. Apoi își plimbă languros degetul mare al mâinii drepte pe fruntea ei.

— Cred că știu, răspunse, trăgând-o spre el.

•

Robin Morel se răsuci în pat, se sprijini în coate și-i surâse lui Palmer care se rezema de spetează.

— Ei, mă găsești chiar atât de străină?

— Nu... bâigui Palmer silindu-se să zâmbească.

— Atunci ce este, Jay?

— Misiunea asta a noastră ar putea dura săptămâni întregi. Vreau să spun că noi șapte vom fi îmbuteliați în nava asta un timp lung...

— Și?

— Mă rog... hm... mă gândesc la Dirk. Adică la tine și la Dirk... Situația ar deveni extrem de neplăcută dacă Dirk și cu mine ne-am dușmăni.

— De ce să te dușmănești cu Dirk?

— Eu nu-l dușmănesc. Dar asta nu înseamnă că el n-ar vrea să lupte cu mine.

— Credeam că am mai discutat toate astea, oftă Robin. Uite, haide să vorbim pe față. Dirk e omul meu. Tu nu intri în competiție cu el și el nu intră în competiție cu tine. Tu îmi plăci, dar nu simt pentru tine ceea ce simt pentru Dirk. Știu acest lucru și îl știe și Dirk, și sper că-l știi și tu. Nu există nicio pricină de gelozie.

— Robin, tu poți spune toate astea, răspunse Palmer încruntându-se fără răutate, dar tu nu ești bărbat. Bărbații au alte sentimente în asemenea situații. Știi tu, doi cerbi care se

împung cu coarnele, și altele de felul ăsta. Știu ce-aș simți *eu* în locul lui Dirk.

— Dar *nu* ești în locul lui. Jay, zâmbi fata. Și nu ești nici cerb. Și nici Dirk nu e. Suntem ființe omenești, nu animale. Știi de ce cred că te temi tu *de fapt*?

— De ce?

— Că Dirk *nu* o să fie gelos.

— Cum? bombăni Palmer stingherit. Adică ce vrei să spui?

— Bănuiesc că știi ce vreau să spun, Jay. Fii cinstit cu tine însuși. Nu-i vina ta că simți acest lucru. Întreaga voastră cultură te-a preparat pentru așa ceva. Recunoaște! Jay, dacă ai putea recunoaște asemenea lucru în conștiința ta, atunci ai reuși să-i faci față și să-l depășești.

— Nu știu ce tot vorbești, protestă Palmer, poate cu puțin prea multă tărie.

— Tu vrei ca Dirk să fie gelos.

— De ce-aș vrea așa ceva? se apără Palmer. N-am nimic împotriva lui Dirk personal.

— Sigur că nu. Una nu are de-a face cu cealaltă. Dar în cultura voastră, bărbații au fost învățați să se măsoare cu alți bărbați. Dacă Dirk *ar fi* gelos pe tine, ar însemna că ai o superioritate asupra lui. Dacă nu-i gelos, înseamnă ceva foarte rău, anume că nu ești îndeajuns de bărbat încât să-i stârnești gelozia.

— E un mod îngrozitor de a privi lucrurile. Înseamnă să privești viața ca și cum ar fi o nesfârșită încăierare între câini...

— Ai dreptate, răspunse Robin calm. Dar, zău așa, în felul ăsta ai privit *tu* tot timpul situația. Ți-am spus ca Dirk n-o să fie gelos, și ți-a dat și el a înțelege același lucru. Atunci nu crezi că toată această rivalitate lipsită de sens izvorăște din *tine*?

Palmer rămase tăcut câteva minute. Cuvintele lui Robin avuseseră răsunet în el. „Nu vreau să i-o iau lui Lingo, își spuse el, și Lingo probabil că știe acest lucru. Așa încât de ce aș fi eu gelos pe el sau el gelos pe mine?”

Și totuși, când se analiza adânc, trebuia să recunoască în el însuși că, dacă Lingo n-ar da semne de gelozie, ar încerca un profund sentiment de inferioritate, aproape de jignire. Ca și cum Lingo i-ar fi spus: „Pentru mine nu ești destul de bărbat încât să mă sinchisesc de tine.”

Îl durea să recunoască, dar Robin avea dreptate.

— Poate... spun *poate*, să ai dreptate, bombăni el.

Robin îl privi surâzând și își puse cu blândețe mâna pe mâna lui.

— Știu că ți-a trebuit mult curaj ca să recunoști asemenea lucru până și în sinea ta. *Asta-i* ceea ce face ca un bărbat să fie bărbat, nu lupta cu coarnele. Jay, dacă ai învățat într-adevăr acest lucru, cred că ai putea începe să înțelegi că există și oameni complet diferiți de tine, ale căror cultură, psihologie și valori pornesc de la cu totul alte premise, dar care totuși nu sunt *străini*, nu sunt *mai puțin* umani decât Oamenii din Confederație, ba chiar mult *mai* umani.

— Ca tine, da? S-ar putea să ai dreptate. Haide să mergem în sala comună. Dacă vrei într-adevăr să-ți vorbesc deschis, trebuie să-ți spun că nu voi fi convins că Dirk n-o să se uite strâmb la mine, decât când voi vedea cu ochii mei că n-o face.

•

Lingo îi adresă lui Palmer un zâmbet cu tâlc, când îl văzu intrând în sala comună cu Robin. Se afla și Bergstrom de față, iar Palmer îi aruncă telepatistului o privire încruntată, care conținea pe jumătate și o întrebare nerostită.

Lingo îi prinse privirea și râse cu poftă.

— Nu, Jay, îl liniști el, te asigur că te-ai bucurat de o deplină intimitate mentală și vei continua să te bucuri de ea atâta timp cât vei dori. Desigur, dacă există vreo... cum să spun... vreo anume experiență plăcută pe care vrei s-o împărtășești cu întregul Grup, Max și Linda pot să ne pună mințile în contact. Dar așa ceva se face pe considerente strict voluntare.

— Nu... hm, nu ai nimic împotriva? izbucni Palmer. Vreau să spun...

— De ce aş avea ceva împotriva? răspunse Lingo, oferindu-i lui Palmer un zâmbet de adâncă și adevărată prietenie. Eu nu am pierdut nimic, și *tu* ai câștigat mult. De ce să nu mă bucur pentru tine? Te simți de zece ori mai bine decât te simțeai înainte, mai relaxat, mai calm. Se vede cu ochii. Se desprinde din tine.

— Nu cred că arăt altfel, mormăi Palmer.

— Jay, pentru un ochi exersat ca al meu, e scris pe fruntea ta. De pildă, mușchii ți sunt mai destinși – pun rămășag că grosimea gâtului, să zicem, e cu o șaisprezecime de centimetru mai mică decât atunci când te-ai îmbarcat. Și mersul e diferit, calci cu talpa întreagă, la început călcai pe vârfuri. Te-ai

schimbat într-o duzină de lucruri mărunte. Ești mai destins, mai puțin încordat, mai puțin ostil.

Palmer râse nervos:

— Dirk, mă sperii mai mult ca oricând, spuse cu destulă seriozitate.

Numai după ce Lingo îi atrăsese atenția, își dădu și el seama de schimbările survenite în ținuta lui și în tonusul muscular. Probabil că spiritul de observație ținea de ceea ce ei numeau „Talentul de Conducător”. Oare câte alte abilități necunoscute implicau aceste Talente?

— Încă ne socotești străini, se amestecă Bergstrom, ceea ce este foarte de înțeles. Dar cred că ți-ai dat seama că *străin* nu înseamnă neapărat greșit. S-a operat în tine o schimbare subtilă, dar semnificativă. Și ți-o putem dovedi concret. Vino la masa telecINETICĂ.

Bergstrom, Lingo, Robin și Palmer se adunară în jurul mesei.

— Cunoaștem infinit mai multe despre ce poate face telepatia, decât despre *de ce*, începu Bergstrom. Dar știm că starea de spirit și calmul emoțional au efect asupra performanțelor. Îți aduci aminte, când ai încercat prima dată „nisipul”, n-ai reușit să miști din loc decât câteva firicele. Raul, care nu are decât un minim de Talent telepatic mai mult decât tine, a fost în stare să-și scrie inițialele. Desigur, diferența se datorează parțial exercițiului, dar în cea mai mare parte provine din faptul că Raul se simte integrat în Grupul Organic. Gradul de implicare într-un grup afectează performanța.

— Haide, Jay, îl îndemnă Robin. Încearcă cu boabele verzi. Încearcă doar să aplatizezi movilița. Vei avea o surpriză.

Palmer rânji stânjenit și își concentrează atenția pe grămăjoara conică de biluțe de oțel micropolisate. Una, două, trei; patru granule lunecară din vârf spre margini. Cinci... nouă... cincisprezece.

Își încordă spiritul cât de mult putu, exprimându-și dorința ca particulele de oțel să lunece în jos, vrând într-un fel să satisfacă și dorința celorlalți de a-l vedea reușind. Douăzeci și cinci... treizeci... cincizeci.

Palmer răsuflă adânc, de epuizare și satisfacție, și își înalță privirile de la masă.

Movilița verde era aproape turtită.

— Să fiu al naibii! murmură el. Funcționează.

Robin îl sărută pe amândoi obraji cu afectată solemnitate și spuse râzând:

— Prin aceasta te numesc Solarian onorific și membru al Grupului nostru.

Palmer zâmbi și-i făcu o plecăciune în glumă. Se simțea într-adevăr acceptat, și constată că accepta acceptarea.

Și totuși era ceva foarte ciudat în legătură cu întreaga chestiune. Un Grup Organic constituia desigur o unitate socială strâns încheată. Solarienii ăștia alcătuiau o familie în adevăratul sens al cuvântului, sau cel puțin echivalentul Solarian al familiei. Atunci de ce doreau cu atâta ardoare să accepte un intrus în Grup? Mai ales, de ce-și dădeau atâta silință ca intrusul să dorească să intre în Grup?

Trebuia să existe și un motiv ascuns. Dar care anume? Nu teama – evident, el nu le putea face niciun rău din moment ce existau doi telepațiști alături. Trebuie să fi fost ceva legat de misiunea însăși. Dar, în primul rând, care era misiunea *reală*?

Din punct de vedere personal, atitudinea lui față de Solarieni se înmuiase, însă misterul originar rămăsese același.

•

Palmer străbătu coridorul pe lângă cabina lui Lingo. Ușa era întredeschisă. Lingo ședea pe un scaun, citind o carte. Era singur. Poate că se ivise șansa pe care o așteptase.

— Dirk? Ai un moment pentru mine?

— Sigur că da, Jay, răspunse Lingo, depunându-și cartea deschisă în poală, ia loc.

Palmer se așază pe marginea patului.

— Dirk, am să fiu foarte sincer cu tine. Eu țin la voi, dar încă nu am încredere în voi și în ceea ce faceți. N-aș putea spune că nu am încredere în tine personal, dar am îndoieli în privința telurilor Fortăreței Sol.

— În locul tău, răspunse Lingo zâmbind, aș fi muncit de aceleași îndoieli. Ești ostaș, și din câte spun Max și Linda care ți-au citit gândurile, un ostaș bun. Acum pot să-ți mărturisesc că știam multe despre tine înainte de Adunarea aceea Generală, și am ținut în mod special să ne însoțești în toată această misiune. Totuși, așa cum ți-am afirmat, te înțeleg. În fond, dacă ar fi necesar, Confederația ar sacrifica bucuroasă Fortăreața Sol pentru a câștiga războiul, nu-i așa?

Palmer se foi stingherit. Știa că era adevărul adevărat.

— Nu-ți bate capul cu asta, îl liniști Lingo râzând... Confederația ar fi justificată să procedeze astfel, dacă ar fi pusă în fața unei asemenea alegeri. A spus odată cineva din vechime: „Războiul e un iad.” Ceea ce te frământă cu adevărat pe tine este...

— Este gândul că s-ar putea să vă aflați în drum spre Duglaar pentru a cădea la o învoială cu faimosul Kor. Acum că am spus-o, mă bucur să discutăm deschis, în fond, nu-i lipsit de sens. Doogii acceptă să lase sistemul Sol în pace, iar Sol acceptă să nu intre în război, poate chiar că își proclamă public neutralitatea. Știi prea bine că dacă Sol ar declara categoric Confederației să nu mai aștepte îndeplinirea Făgăduinței, ne-am pierde cu toții forța de rezistență. Și, ținând seama de felul în care propaganda noastră a exaltat mitul Sol, probabil că Doogii cunosc acest lucru. Oare Doogii n-ar fi de acord să îngăduie unui singur sistem uman să supraviețuiască, drept preț al unei victorii atât de ușor dobândite?

Lingo făcu o grimasă și clătină din cap.

— Nu înțelegi sistemul Sol, Jay și, în mod sigur, nu-i înțelegi pe Doogi.

— Cum v-aș putea înțelege? se stropși Palmer. Ne-ați lăsat să luptăm și să murim, să facem atâtea sacrificii, în timp ce voi ați stat izolați în siguranță...

O umbră întunecată traversă fața lui Lingo, și șanțuri adânci i se săpară în jurul gurii.

— Așa, deci numai *voi* ați făcut toate sacrificiile? izbucni el cu furie. Pentru noi a fost ușor, da? Și totuși ai văzut un Grup Organic și știi că Sol a trecut prin mari prefaceri sociale. Crezi că asemenea prefaceri se realizează fără suferințe? MacDay a înțeles foarte bine natura războiului. A fost un om mare, nici nu-ți poți imagina cât de mare. Și și-a dat seama că Omenirea e inevitabil osândită. Doogii aveau totul de partea lor. Nu era vorba numai de avantaje materiale și numerice – ci de faptul că-i obligaseră pe Oameni să poarte acest război exact în condițiile lor. Ori sistemul lor superior de computerizare făcuse ca Imperiul Duglaari să fie cu sută la sută mai eficient. Oamenii trebuiau sau să ajungă la același grad de eficiență sau să fie măturați din Galaxie în câteva decenii, nu în câteva secole. Așadar, Oamenii încercau să devină niște Doogi mai buni decât Doogii. Nu niște *Oameni* mai buni, Jay, ci niște *Doogi* mai buni.

Am lăsat întregul război pe seama computerelor, *așa cum făceau și Doogii*. Oamenii au început deci să lupte într-o manieră perfect logică, *exact ca și Doogii*. Numai că Duglaari sunt congenital, o rasă perfect logică, în timp ce Omul este fundamental *alogic*. Omul nu va putea fi niciodată un Doog mai bun decât Doogul. De acest lucru și-a dat seama MacDay – și anume de faptul că întregul efort de război era zadarnic, că era osândit încă de la bun început la înfrângere.

— Noi știm toate acestea, răspuse Palmer. Dar *unii dintre noi* pur și simplu au refuzat să depună armele și să aștepte să moară; unii dintre noi măcar au încercat să lupte.

— Inutil, ripostă Lingo, vărsând flăcări pe ochi. Numai un prost se dedică unei cauze pierdute. Și MacDay nu era prost – și-a dat seama că în acest război mai exista o singură serioasă necunoscută: *cauza* războiului. De ce porniseră Duglaari acest război? De ce o rasă atât de logică și-a concentrat toate forțele împotriva Omului, când orice logică demonstrează că Omul n-ar fi putut niciodată să-i înfrângă, că nu constituia un pericol pentru ei, că Imperiul Duglaari se dezvoltă într-un ritm de două ori mai rapid decât rasa umană, că dacă pur și simplu ar fi izolat Oamenii pentru câteva secole, ar fi ajuns să-i depășească numeric cu procentul nu de patru la trei, ci de patru sau cinci la unu. Și totuși ne-au *atacat*. De ce n-au așteptat?

— Nu... nu m-am gândit niciodată la lucrul ăsta. Pare totuși foarte evident...

— Firește că nu te-ai gândit. Nimeni nu s-a gândit, decât *un singur om* – MacDay. El a aflat răspunsul, răspunsul care sărea în ochi: Duglaari *se tem* de Om, sunt speriați de moarte.

— *Cum?*

— Gândește-te, omule, folosește-ți mintea, strigă Lingo izbind cu pumnul în cartea deschisă de pe genunchii lui. Doogii au o eficiență de sută la sută. Totuși cele mai neoficiale studii ale istoriei umane arată că, în condiții de extremă încordare, omul poate ajunge la o eficiență mai mare de sută la sută. Atunci când nu se zbate să-și nege propria natură, Omul poate izbuti să realizeze literalmente ceea ce pare imposibil din punct de vedere logic. Natura bazică a omului este *alogică*. Omul e în stare să încerce acțiuni pe care niciun Doog nu le-ar încerca, pentru că Doogii ar ști că sunt imposibile. Și totuși Omul s-ar hazarda și, uneori, în ciuda sortilor potrivnici, ar izbuti. De *acest*

lucru se tem Duglaari. Se tem pentru că nu vor reuși niciodată să-l înțeleagă. Și de asta *trebuie* să ne considere „vermină”. Pentru ei trebuie să fim sau vermină... sau *zei*.

— Dar... dar ce legătură a existat între acest lucru și faptul că MacDay a izolat Sol?

— Ține minte, Jay, vorbești despre unul dintre cei mai mari oameni care au existat vreodată. MacDay a înțeles că *și Omul* era speriat de propria sa natură alogică. Ca și la Duglaari, nici el nu o putea înțelege, așadar se temea de ea și încerca s-o nege. MacDay definea Omul ca „singurul animal care nu se poate înțelege pe sine însuși”. Inteligența se ferește de ceea ce nu poate înțelege... Toate societățile umane au început să nege trăsătura alogică a Omului. Dar MacDay a înțeles că unica speranță a supraviețuirii Umanității era aceea de a organiza o nouă societate, o societate care să *dezvolte* latura alogică, și care să fie absolut *umană*, așa cum Imperiul Duglaari este absolut *Doog*. MacDay făcea parte în prea mare măsură din rasa lui pentru a nu-și da seama ce presupune crearea unei asemenea societăți, dar știa în același timp că Oamenii sau ajung la ea sau pier.

Așa încât a pus mâna pe putere și a izolat sistemul Sol. Și apoi a procedat sistematic la dărâmarea întregii ordini sociale. Toate computerele au fost aruncate la gunoi, întreaga orânduire guvernamentală, cu excepția unei organizații militare menite să apare izolarea, a fost abolită. MacDay a azvârlit omenirea de pe o stâncă de-a dreptul în haos, sperând că înainte de atinge fundul abisului va găsi o cale de a se cățara iar la suprafață. Era lucrul cel mai curajos pe care l-a făcut vreodată un om. Suferințele au fost de neimaginat. Nu ai putea concepe ororile care au fost deliberat dezlănțuite. Și MacDay *a știut* cât de îngrozitor va fi totul. Nu a trăit îndeajuns ca să vadă rezultatele și nu a știut dacă omenirea își va aminti de el ca despre un erou sau ca despre cel mai mare monstru din istoria umanității. Dar a avut totuși curajul s-o facă.

Palmer se simțea cutremurat până în măduva oaselor. Adevărul era mult mai cumplit decât fusese enigma.

— Și... s-a realizat? bolborosi el.

— S-a realizat. Din haos și din nebunie s-a ridicat treptat o societate nouă, bazată pe Talente, fundamentată pe Grupul Organic. S-a statornicit cu mai puțin de un secol în urmă. Au

existat multe lucruri care au trebuit să fie înlăturate, lucruri la care nici nu vreau să mă mai gândesc. Și până în acest moment, noua societate nu a fost îndeajuns de pregătită să pornească la luptă cu Doogii. Dar acum *suntem* gata. Această misiune este primul pas.

— Și această misiune... nu-i ceea ce ai declarat la Adunarea Generală? E ceva... *neuman*?

— Nu! exclamă Lingo. E ceva *total* uman. Strategia folosită de Confederație e neumană.

— Dar nu ai de gând să-mi spui de ce?

— Nu, Jay, răspunse Lingo cu o stranie amărăciune care semănă aproape a regret. Știu că e greu pentru tine, dar încă nu ești pregătit să înțelegi. Ceea ce avem noi de gând este alogic. Nu ai putea înțelege și, deci, te-ar speria. Nu pot decât să-ți cer să ai încredere în noi. Gândește-te la toate prin câte a trecut Sol pentru ca să ajungă la această misiune. Te rog, Jay, *te rog* să ai încredere în noi.

Palmer nu se mai simțea măcinat de aceeași îndoială cu privire la rațiunile Solarienilor. Nu mai exista loc în el pentru așa ceva: se simțea plin de sentimente mult mai puternice: *respect... respect și teamă*.

— Voi încerca, Dirk... voi încerca...

— Bine, Jay, eu...

În clipa aceea Ortega își vârî capul pe ușă.

— Am intrat în Imperiul Duglaari, anunță el.

— Vino, Jay, îl chemă Lingo ridicându-se în picioare. Să mergem în camera de control. E timpul să ieșim din Spațiul-Stază.

• Capitolul VI •

Fran Shannon se și găsea instalată pe unul dintre scaunele pilot când Lingo, Ortega și Palmer intrară în camera de control. Lingo se așeză pe scaunul său și-i făcu semn lui Palmer să ocupe unul dintre falsele scaune pilot, care era echipat cu un microfon conectat la panoul principal de radio-comunicații. Ortega se așeză pe scaunul de alături.

Lingo deschise marele ecran panoramic emisferic, și acum pluteau în acel vârtej de culori care era Spațiul-Stază.

— Fran, ești sigură că ne aflăm între granițele Imperiului Duglaari? Întrebă Lingo.

— Categoric. Suntem la mai puțin de un sfert de an lumină de unul din astrele lor cele mai periferice.

— Raul, continuă Lingo, crezi că se găsește vreo patrulă Doog la asemenea distanță de aștrii lor centrali?

— Nouăzeci la sută că da. Duglaari s-au menținut în ofensivă pe tot parcursul războiului. Nicio navă umană nu a pătruns vreodată dincolo de marginile Imperiului Duglaari. Așa încât putem deduce că și-au concentrat majoritatea patrulelor la periferia teritoriului, iar restul forțelor defensive în jurul sistemelor solare individuale.

— Bine, dar chiar și așa așa spune că șansa de a întâlni o patrulă interstelară e aproape nulă, aprecie Lingo. Așa încât cel mai bine ar fi să înaintăm spre astrul acela mai apropiat de care ne-a pomenit Fran.

— În ordine, Dirk, răspunse Ortega. Dacă ne apropiem de sistem în spațiu normal, e sigur că vom întâlni o patrulă sistematică a Doogilor.

— Fran, la ce distanță ne găsim acum de acel sistem Doog?

— Aproximativ la a două sute douăzeci și una parte dintr-un an lumină, Dirk.

— Destul de aproape. Pregătiți-vă să intrăm în spațiu normal. Palmer nu mai putu să se înfrâneze.

— V-ați pierdut cu toții mințile? strigă el. Ce naiba vreți să faceți?

— Ne pregătim să ieșim din Spațiul-Stază, Jay. N-ai auzit?

— N-ați putut găsi o cale mai plăcută de a ne sinucide? urlă Palmer. Dacă ne arătăm atât de aproape de un astru Doog, vom da cu siguranță peste o patrulă bine înarmată.

— Bineînțeles, Jay, interveni Ortega. Asta-i exact ce vrem.

Lingo răsuci un buton și haosul pestriț al Spațiului-Stază se mistui. Pe ecran apăru bezna smălțuită de stele a spațiului normal. Un astru mare, galben, eclipsa toate celelalte stele, deși nu era îndeajuns de aproape pentru a apărea ca un disc.

— Uite, rosti Ortega. Doogii preferă aștrii tip-G, ca și noi.

— Grila, te rog, comandă Lingo.

Fran apăsă pe un buton și apăru grila din bare albe, suprapusă peste imaginea spațiului înconjurător. Cercul mare roșu, care indica linia de zbor a navei, se desemna chiar în centrul ecranului și Fran, folosindu-și indicatorul, proiectă un cerc roșu mai mic în jurul astrului Duglaari.

Lingo deschise Frontul de Comandă. Ajustă poziția navei în spațiu astfel încât cercul mai mic din jurul astrului Doog să se înscrie în centrul cercului mai mare care indica linia de zbor. Se îndreptau direct spre astrul Doog.

— Închideți controalele! ordonă Lingo. Deschideți semnalizatoarele!

— *Semnalizatoarele!* răcni Palmer. Semnalizatoarele? Vreți să-mi spuneți și mie ce înseamnă toate astea? Ați înnebunit cu toții? Ne îndreptăm direct spre un astru Doog și voi vreți să semnalizați? Într-o clipă or să se năpustească pe noi toate navele Duglaari aflate în zonă.

— Asta și urmărim, răspunse Ortega. Oricum mai devreme sau mai târziu ne-ar fi reperat, dar semnalizatoarele or să grăbească procesul.

— Dar e o nebunie! Ce ne împiedică să efectuăm tot drumul până la Dugl în Spațiu-Stază? În Spațiu-Stază nu ne-ar putea detecta, pe când așa, ne oferim ca niște rațe în bătaia puștii vânătorului.

— Folosește-ți mintea, Jay! spuse Ortega. Capitala Confederației este Olympia, da? Și e păzită de o teribilă concentrare de nave. Ce s-ar întâmpla dacă o navă Duglaari s-ar ivi din senin la marginile sistemului Olympia? Ce crezi tu că ar face Comandantul de Apărare Sistemică Olympia?

— Glumești? Ar face-o bucăți. Ce, îți închipui c-ar lăsa-o să se apropie îndeajuns de Olympia încât să declanșeze o novă prin deschiderea generatorului de Câmp-Stază?

— Întocmai, replică Ortega. Și îți imaginezi că Dugl e mai puțin păzit? Îți imaginezi că Doogii vor fi mai puțin gata să ne anihileze? Crezi că am avea cea mai mică șansă să ajungem la două miliarde de mile de Duglaar fără a ne lăsa sfărâmați în bucăți?

— Dar... dar asta v-am spus tot timpul, exclamă Palmer. N-avem nici cea mai infimă șansă să ne apropiem întregi de Duglaar. Acum recunoașteți că misiunea e imposibilă?

— Deloc, răspunse Ortega. Mai mult...

— Raul, nu avem timp de explicații, îl întrerupse Lingo. Privește!

O pată mică, încetoșată, se apropia perceptibil de astrul galben Duglaar.

— Sunt în alertă! Fran, ceru Lingo, o imagine mai apropiată.

Fran manipulează controalele și ecranul care-i înconjură scânteie o clipă. Când vizibilitatea se restabili, astrul Doog apăru ca un disc perceptibil.

Și drept în fața lor se întindea un nor de luminițe.

— Una... două... douăsprezece... cincisprezece... douăzeci de nave Duglaari, numără Ortega. Vin direct spre noi, cu mare repeziciune.

— Drept înainte, în plină viteză! comandă Lingo. Jay, ia microfonul!

Năucit, Palmer apucă microfonul.

— Ce aveți de gând? bombăm el confuz,

— Nu-i timp de explicații, Jay, ai făgăduit să ai încredere în noi. Acum trebuie să dovedești acest lucru. Uite ce trebuie să faci: le spui cine ești și că suntem în drum spre Duglaar pentru a ne preda Korului. Repetă întruna. Ne aflăm în sfera de transmisie radio.

— Dar...

— Te rog, Jay!

Palmer dădu din umeri, resemnat. „O.K., își spuse. Acum trebuie să am încredere în voi. Ce altceva aș putea face?”

— Vă vorbește Generalul Jay Palmer, ambasador-plenipotențiar al Comandamentului Militar Uman Unificat. Suntem în drum spre Duglaar pentru a preda Korului Confederația Umană. Vă vorbește Generalul Jay Palmer, ambasador-plenipotențiar al Comandamentului Militar Uman Unificat...

Din ce în ce mai repede, flotila Duglaari se apropia de nava Solariană. Din ce în ce mai repede, nava Solariană se îndrepta spre navele Duglaari. Viteza de apropiere era înfricoșătoare și mereu crescândă, întrucât ambele părți accelerau.

— ... Suntem în drum spre Duglaar să ne predăm Korului. Vă vorbește Generalul Jay Palmer...

Palmer putea vedea acum că flotila Duglaari era dispusă în formație de emisferă - formațiunea finală a bătăliilor. Dacă nava Solariană își continua cursa, urma să fie prinsă în golul

emisferei; și atunci emisfera se va închide, devenind un glob, iar ei vor fi striviți de flota Doogilor.

— ... ambasador-plenipotențiar al Confederației Umane. Suntem în drum spre...

Doogii ajunseseră aproape peste ei. Navele individuale se puteau desluși perfect, plate, negre și mortale. În câteva minute emisfera navelor Duglaari se va întinde asupra lor ca o monstruoasă amoebă.

Lingo apăsă pe un buton și, după un minut de șovăială, generatorul de Câmp-Stază se încălzi, iar flotila Doogilor dispăru. Și stelele pieriră. Însuși spațiul se făcuse nevăzut. Se aflau din nou în siguranță în Spațiul-Stază.

Palmer scoase un adânc suspin de ușurare. Lingo expediase din nou nava în Spațiul-Stază în ultimul minut posibil. Câteva momente încă și ar fi...

— În ordine, Jay, i se adresă Lingo. Te poți relaxa un răstimp.

— *Acum* se îndură cineva să-mi explice și mie de ce v-ați lansat într-un asemenea risc demential?

— Nu-ți poți da singur seama, Jay? Întrebă Ortega. Nu putem pica pe neașteptate în sistemul Dugl. În felul ăsta șansele noastre de a ajunge până la Duglaar ar fi egale cu zero. Ceea ce facem noi e riscant, dar e singura cale pe care o putem adopta. Trebuie să ne pregătim primirea. Trebuie să stârnim curiozitatea Doogilor în asemenea măsură încât să nu ne distrugă în chiar momentul când ajungem la Dugl. Vrem să-i determinăm ca măcar să stabilească un contact cu noi înainte de a începe să tragă.

— Asta înseamnă să gândești prea departe, comentă Palmer. Curiozitatea nu e punctul tare al Doogilor. Ei nu se lansează decât în jocuri sigure. Și lucrul cel mai sigur pentru ei ar fi să ne zboare din spațiu, astfel încât să nu mai rămână nimic din noi care să le mai ridice probleme. Credeți într-adevăr că anunțându-ne apariția o să-i determinăm să nu tragă în noi la Dugl?

— Nu, răspunse Ortega. Și de asta va trebui să mai repetăm de două ori anunțul.

— Ce? Dar data următoare Doogii vor fi perfect pregătiți. O să fie și mai primejdios.

— Nu avem de ales, răspunse Ortega. Trebuie să-i convingem că apariția noastră nu e întâmplătoare, ci că ne punem *deliberat* la dispoziția lor. Și pentru asta e nevoie să ne mai scoatem de două ori capul.

— Și ce șanse avem să ajungem la Duglaar chiar dacă ieșim cu bine din jocul ăsta de-a șoarecele și pisica?

— Șanse destul de bune, replică Ortega cu calm. Cam de cincizeci la sută, dacă jucăm bine.

Palmer încleștă cu furie microfonul în mâini. Ajunseseră la un alt astru din sistemul Duglaari. Acum se pregătea să se arunce pentru a doua oară în gura leului. Cu ce o să-i mai aștepte oare Doogii de astă dată?

Lingo apăsă pe buton, și iată-i din nou în spațiul normal.

— Privește! exclamă Lingo arătând spre o formațiune de nave Duglaari care începuseră să-și schimbe traiectoria în direcția lor, chiar în clipa în care rostise cuvântul. Asta nu mai e o patrulă, e o întreagă flotă. Se află în sfera de frecvență radio și se apropie vertiginos. N-avem mult timp. Dă-i drumul, Jay!

— Vă vorbește Generalul Jay Palmer, ambasador-plenipotențiar al Confederației Umane. Suntem în drum spre Duglaar pentru a preda Korului Confederația Umană...

În timp ce vorbea, urmărea cu atenție flota Duglaari care se apropia cu viteză crescândă. Era ceva ciudat în formațiunea Doogilor. Se găseau extrem de aproape, destul de aproape încât să fi putut dispune flota în formația de emisferă, pregătindu-se astfel să-i încercuiască.

Și totuși Doogii păstrau formațiunea de disc plat, cu grosimea de o navă, înfruntându-i direct.

— ... Suntem în drum spre Duglaar pentru a preda Korului Confederația Umană...

Brusc, partea frontală a formației Doogilor erupse într-o cascadă de flăcări. Palmer avu timp să-și dea seama că o șarjă de rachete se îndrepta direct spre ei, cu o viteză alcătuită din suma vitezelor navelor Duglaari și a sistemelor proprii de propulsare ale rachetelor.

— Scoate-ne de aici. Lingo! răcni Palmer. *Acum!*

— Ce...

— *Apasă pe buton!*

Lingo aruncă o privire la fața lui Palmer și se supuse comenzii. Apăsă pe butonul care declanșa generatorul Câmpului de Stază. Trecu un minut lung până ce încălzi generatorul.

Izbucni un formidabil fulger de lumină, de parcă întregul baraj de rachete ar fi explodat simultan, emitând un val cumplit de radiații puternice, cu viteza luminii în direcția navei.

Și, deodată, astrul Duglaari și navele și suflul mortal al radiațiilor se evaporară și ei se găsiră din nou în siguranță în Spațiul-Stază.

— Mamă! Am scăpat ca prin urechile acului, exclamă Ortega. Câteva secunde și am fi...

— Eu încă nu știu bine ce s-a întâmplat, Jay, spuse Lingo. Cum ai știut că or să folosească rachete cu radiații? Eu gândeam că sau or să ne încercuiască sau or să ne facă să ne izbim de un baraj.

— Vocea experienței, răspuse Palmer, zâmbind, istovit. Ultima dată n-au fost îndeajuns de rapizi pentru a ne încercui, așa încât mi-am închipuit că acum vor încerca ceva mai prompt decât o încercuire - și deci *nu* un atac cu rachete de contact. De îndată ce-am văzut rachetele, am știut că vor încerca să ne atace cu o explozie de radiații. Un val frontal de radiații înaintează cu viteza luminii, mult mai rapid decât rachetele în sine.

— Mă întreb cu ce ne așteaptă a treia oară, spuse Ortega.

— După cele ce s-au întâmplat tot mai vreți să scoatem capul și a treia oară? Întrebă Palmer când îl văzu pe Lingo pregătindu-se din nou să treacă nava în spațiul normal.

— Știi bine că așa trebuie, spuse Ortega.

— Un lucru nu înțeleg, Raul, stăruî Palmer. De ce nu le spunem că nava asta vine din Sol? Sol e un cuvânt magic chiar și pentru Doogi. Mai cu seamă dacă într-adevăr motivația lor subconștientă e frica. De ce să ne asumăm riscuri atât de nebunești?

— Bine gândit, aprecie Ortega. Înveți, Jay, dar încă n-ai învățat totul. Identitatea noastră este marele atu, și trebuie să-l păstrăm pentru ultima partidă. Doogii cu care ne jucăm acum de-a șoarecele și pisica sunt comandanți juniori. Ei au primit ordinul să distrugă *orice* navă inamică, și Duglaari se supun ordinelor. Nu ne-ar folosi la nimic să le spunem acestor Doogi că

suntem Solarieni. Singura noastră speranță este să ajungem întregi la Dugl și *acolo* să-i dezvăluim Comandantului Apărării Sistemice Duglaari identitatea noastră. Încearcă să privești lucrurile din punctul de vedere al Doogilor. Vor ști că o navă sosește la Dugl. Așadar se vor îngriji ca din comitetul de recepție să facă parte unul din comandanții militari de frunte. Și sper ca în momentul când îi vom spune *acestuia* că suntem din Sol, să aibă destulă autoritate independentă pentru a opri focul atâta timp cât va verifica situația cu Duglaar – poate chiar cu Kor în persoană. Și atunci, dacă Korul e destul de curios...

— Înțeleg, spuse Palmer cu admirație.

În mod cert, niciun computer strategic n-ar fi fost în stare să raționeze în felul ăsta. Un joc de cărți, o cacealma – ceva ce niciun computer n-ar înțelege. Și miza erau viețile lor, poate chiar soarta întregii rase umane. Un plan bun, *dacă* avea să funcționeze. Singurul necaz era că se impunea un nou joc mortal de-a șoarecele și pisica. Și de data asta, fără îndoială, Doogii știau cum să-i întâmpine.

— Pregătiți intrarea în spațiul normal, comandă Lingo, și apăsă pe buton.

Stelele reapărură. Se aflau din nou în spațiul normal, în centrul ecranului panoramic strălucea un mare astru galben.

Într-o parte a astrului înflori brusc un punct luminos, apoi un altul, și încă unul, dilatându-se fulgerător în mari, orbitoare coloane de lumină, îndreptate spre ei într-o teribilă, pârjolitoare, atotcuprinzătoare explozie de...

Brusc, totul dispăru. Nava intrase din nou în Spațiul-Stază.

Lingo răsufla din greu, lăsându-și capul pe spate. Ortega suieră ușurat.

— Ce a fost? întrebă Palmer.

— O primejdie atât de mare încât nici nu vreau să mă gândesc, rosti Lingo. Și noi le folosim pentru a izola Fortăreața Sol. Au, probabil, tot felul de detectoare – ale noastre, cel puțin, au. Radare, senzori de căldură, detectori de radioactivitate, de raza de acțiune a laserelor, proiectori vizuali – tot ce vrei! Puteau să ne nimicească într-o clipită. Singurul lucru care ne-a salvat a fost faptul că se aflau la câteva minute-lumină distanță, ceea ce mi-a dat destul timp ca să trec nava în Spațiul-Stază înainte ca razele laser să ne fi atins.

— Și acum? întrebă Palmer.

— Raul, putem să-i ignorăm și să ne îndreptăm direct spre Dugl? Întrebă Lingo.

Ortega scrută reconfortantul haos al Spațiului-Stază.

— Nicio șansă, decretă în cele din urmă. Dacă mergem direct la Dugl, vor crede cu siguranță că prima noastră apariție s-a produs doar din greșeală. Și dacă Doogii de aici știu că ne-am sustras minelor robot, cei de acolo vor înconjura Dugl cu mine automate, și șansele noastre de supraviețuire vor fi inexistente. Trebuie să găsim o cale de comunicare cu Doogii aici, în pofida minelor, întrebarea este, însă, cum?

— Stați o clipă, strigă Palmer. Cred că am găsit calea. E o chestiune cu bătaie lungă, dar... Minele astea raportează contactul, nu?

— Ale noastre, da, răspunse Ortega, Cred că putem presupune că și minele robot Duglaari reacționează la fel.

— Deci va veni o patrulă Duglaari să investigheze, nu-i așa? Întrebă Palmer.

— Continuă Jay.

— Mă rog, o să fie destul de riscant, dar dacă putem ieși din Spațiul-Stază *îndărătul* patrulei Doogilor, atunci navele Duglaari ne vor adăposti de mine. Trebuie să aibă și ei vreun dispozitiv care-i împiedică să tragă în propriile lor nave, și dacă patrula Duglaari se găsește între noi și mine... Desigur că va exista un al doilea val de nave Duglaari și vom fi prinși ca într-un sandviș între cele două, dar vom avea la dispoziție un minut sau așa ceva înainte de a reintra în Spațiul-Stază, și dacă sincronizăm corect...

— Asta înseamnă să-ți folosești mintea! exclamă Ortega. Poate că ești un Maestru de Jocuri înnăscut.

— La urma urmei, rânji Palmer, am fost un Comandant de Flotă destul de priceput înainte de a fi ajuns un General de sacrificiu.

— Dirk, crezi că o poți face? Îl întrebă Ortega.

— Sper, răspunse Lingo țuguindu-și buzele. Oricum vom încerca. Să vedem... patrula Duglaari trebuie să și fie pe drum... Fran, dă-mi durată estimativă până la încrucișarea cu traiectoria patrulei Duglaari, ținând seama că noi continuăm să înaintăm în Spațiu-Stază, la viteza noastră obișnuită, și că Doogii au pornit din planeta lor cea mai periferică acum trei minute, să spunem.

Palmer se cutremură. Ideea de a supune o asemenea problemă unui creier omenesc depășea puterea lui de înțelegere. Dar Fran Shannon era ființa cea mai aproape de un computer pe care o deținea nava Solariană. Se lăsă inertă pe speteaza scaunului, privind în gol, și cu toate că nu i se clintea niciun mușchi, Palmer își putea da seama de extraordinara activitate care avea loc în creierul ei edetic.

În cele din urmă îi privi.

— Dirk, trebuie să ieși din Spațiul-Stază exact peste cinci minute și jumătate din clipa asta. Desigur, nu pot fi absolut sigură din moment ce, aflați în Spațiul-Stază, suntem rupti de orice posibilitate de observație exterioară, dar asta e estimația cea mai bună pe care ți-o pot da.

— Să sperăm că e bună, spuse Lingo cu sobrietate. Jay, pregătește-ți microfonul. Va fi necesar să vorbești extrem de repede.

În treizeci de secunde, Lingo avea să înceapă numărătoarea inversă.

— Jay, începe să vorbești chiar în secunda în care ieșim din Spațiul-Stază. Nu aștepta nici măcar să vezi dacă Doogii sunt acolo. Douăzeci și cinci... douăzeci... cincisprezece... zece... cinci... trei... doi... unu.

Lingo apăsă pe buton și iată-i din nou în spațiul normal.

— Vă vorbește Generalul Jay Palmer, ambasador-plenipotențiar al Comandamentului Militar Uman Unificat...

În timp ce vorbea pe cât de repede putea, Palmer deslușea o flotilă de nave Duglaari aflată între ei și minele robot. Izbutiseră!

— ... Suntem în drum spre Duglaar pentru a preda Korului Confederația Umană.

Aruncă o privire în direcția astrului Doog și... văzu o altă formație de nave Duglaari îndreptate cu botul spre ei. Erau înconjurați. Navele dinspre interior descărcară o salvă de rachete nucleare. Le și reperaseră nava. Într-un minut și jumătate rachetele îi vor atinge.

— Vă vorbește ambasadorul Palmer, continuă el, încercând să-și grăbească mesajul.

Acum trebuie să-i fi reperat și flotila exterioară, pentru că își schimbase poziția și se îndrepta spre ei. Și aceasta lansă un baraj de rachete. Nava Solariană se găsea prinsă între două

valuri opuse de rachete nucleare, ca o muscă între două imense palme, gata să se închidă.

— ... Korului...

— Gata, frățioare! strigă Lingo, apăsând pe buton.

Din nou camuflați în Spațiul-Stază. Și scăpaseră teferi.

Ortega râdea cât îl ținea gura.

— Raul, ai un foarte sinistru simț al umorului, îl dojeni Palmer. Era cât pe-aici să fim pulverizați, ce găsești atât de nostim în asta?

— Nu... nu... urlă Ortega printre hohotele de râs. Doogii! Flota Duglaari exterioară a lansat o salvă de rachete spre noi; și același lucru a făcut și flota interioară. Ori noi nu mai suntem acolo, dar rachetele sunt cu siguranță. Și s-au îndreptat fiecare dintre ele către una din cele două flote Duglaari! Ha! strigă, bătând din palme. Bănuiesc că numai câteva dintre rachete își vor atinge obiectivul, dar comandanții ăia Doogi au reacționat prea pripit. Vor avea greutate să explice de ce au tras unii în alții.

— Mi se rupe inima! glumi Palmer.

— Jay, i se adresează Lingo, datorită ție am învins în jocul de-a șoarecele și pisica. Dar asta nu-i decât runda întâi. Viitoarea stație: *Dugl*!

• Capitolul VII •

Toată lumea se adunase în cabina de control. Lingo și Fran ședeau în scaunele lor de pilot. Robin Morel și Linda Dortin în falsele scaune-pilot. Max Bergstrom stătea în picioare lângă Linda, iar Ortega și Palmer îl flancau pe Lingo.

Acum e acum!

Lunga călătorie se afla la câteva momente de sfârșit. „Când Lingo va apăsa pe buton, își spuse Palmer, vom fi chiar la granița sistemului Dugl.” Se uită pe rând la fiecare dintre Solarieni. Max și Linda erau cufundați unul în celălalt. Fran Shannon își studia tabloul de comenzi. Buzele lui Robin se răsfrângeau ușor în timp ce ochii îi erau ațintiți pe ceafa lui Lingo. Ortega privea pierdut în haosul Spațiului-Stază, dar gândurile lui erau, evident, în altă parte.

Ochii lui Lingo erau fixați pe instrumente, iar degetul stătea pregătit pe butonul care avea să-i readucă în spațiul normal.

Spre marea lui surprindere, Palmer se simți inundat de un val de afecțiune față de cei șase Solarieni. Recunoștea emoția; o mai încercase în nenumărate rânduri, înainte de a porni într-o bătălie alături de vechea lui flotă. Era acel sentiment de strânsă camaraderie care-i leagă pe oamenii ce-au înfruntat moartea împreună și care sunt gata să o înfrunte din nou; spiritul de echipă, tăcut, inefabil, al unui colectiv călit în luptă.

Orice ar fi urmat să se întâmple, oricare ar fi fost planul enigmaticilor Solarieni, el și ei îi înfruntaseră împreună pe Doogi și, luptând cot-la-cot, supraviețuiseră. Oricât de adâncă ar fi fost prăpastia dintre civilizațiile lor, erau cu toții ființe omenești, și se avântau chiar în inima inamicului comun, singuri și împreună.

Într-un subit impuls de intuiție, Palmer înțelese ce înseamnă într-adevăr să faci parte dintr-un Grup Organic. Era acest sentiment care preceda lupta, această comuniune generată de iminența unui pericol de moarte, această inefabilă încredere și dependență reciprocă, și nu vremelnică, nu numai în fața morții, ci perpetuă și eternă. Un simțământ foarte străin.

Dar *bun*.

— O.K., spuse Lingo, ținând un microfon într-o mână, cealaltă mână așteptând în cumpănă deasupra butonului. Acum e acum!

Apăsă pe buton și reintrară în spațiul normal.

Primul lucru pe care căzură ochii lui Palmer a fost Dugl. Un astru galben, ceva mai mic decât Sol, cu șase planete. Pe cea de a doua planetă a acestui astru insignifiant se zămislise o rasă de neînțeles, un imperiu dedicat exterminării oamenilor de pretutindeni. Trebuiau să piară fie vlăstarele celei de a doua planete din Dugl, fie vlăstarele celei de-a treia planete din Sol.

Al doilea lucru pe care-l văzu au fost navele. Sute de nave, navele de război pântecoase, negre-ca-moartea –, oarecum incredibile ale Imperiului Duglaari. Erau dispuse într-o uriașă emisferă, între nava Solariană și astrul lor de baștină.

Lui Palmer i se tăie respirația de groază. Formația emisferică trebuie să fi cuprins trei flote pline. Trei flote reunite într-o super-flotă, cu un Front de Comandă care putea preface în mai puțin de un minut mica lor navă într-o minge de metal topit.

Lingo privi cu răceală la uriașa emisferă de nave, ținând în mâini microfonul deschis, dar încă mut.

Flota Duglaari începu să se miște ca o amoebă gigantică, hulpavă.

Venea drept spre ei, accelerând sub forța Frontului de Comandă, din ce în ce mai repede, drept spre ei, până ce nu se mai putu desluși decât un vast zid de nave obturând întregul câmp vizual al uriașului ecran emisferic. Mai aproape, tot mai aproape, expandând ca imensul nor de gaze supraîncălzite și de radiații mortale emanate de explozia unei stele.

În cele din urmă, Lingo vorbi. În glasul lui răsună o forță rece, teribil de inumană, supranaturală.

— Ostași ai Imperiului Duglaari! Suntem o misiune pașnică! Pe navă se găsește un ambasador-plenipotențiar al Confederației Umane, venit să discute cu Korul întregului Duglaari hotărârea Confederației de a se preda. Suntem o misiune pașnică; nu avem nicio intenție de luptă.

Un ton nou, de aroganță înghețată, disprețuitoare, răsună în glasul lui Lingo, de parcă un demon omnipotent pusese subit stăpânire pe el:

— Nu tulburați intențiile pașnice ale acestei misiuni, spuse el și cuvintele sunară ca un ordin. Dacă atacați această navă o faceți pe propriul vostru risc. Da, aducem cu noi un ambasador al Confederației Umane. Dar nava nu aparține Confederației.

Nava vine din Fortăreața Sol.

Palmer îl privi fascinat pe Lingo. În glasul lui exista o formidabilă calitate de *comandă*, din cele de felul „Urmați-mă până la moarte!”, cărora nimeni nu li se poate împotrivi. Pe el, cel puțin, îl umplea de fiori. Dar cum avea să-i afecteze pe Doogi?

Câteva minute, Flota Doogilor își continuă inexorabila acțiune de încercuire. Pe urmă încetini viteza, apoi se opri. Marea flotă Duglaari plutea nemișcată în spațiu, încremenită și tăcută.

Tăcerea din cabina de control părea una cu imobilitatea de afară.

Ortega se uită la navele de război Duglaari, înțepenite, negre și amenințătoare.

— Bine, spuse el în cele din urmă, cert este că suntem încă în viață. Comandantul Doog discută, presupun, cu Duglaar, probabil chiar cu Sfatul Înțelepților. Întrebarea este dacă Korul va fi îndeajuns de curios încât să ne lase să pătrundem.

— Raul, nu crezi că Dirk a îngroșat prea tare gluma? Întrebă Palmer. În fond, totul e un bluf. Oare Korul n-o să-l sesizeze?

— Gândești ca o ființă umană, Jay. Atribui emoții omenești unui Doog. Un om care bănuiește că i-ai jucat o farsă, o să-ți ardă un pumn în nas. Dar un Doog o să chibzuiască situația după coordonate logice. În primul rând am și fost antrenați în două încercări de luptă și nu am făcut nicio mișcare ostilă; în al doilea rând, ne-am vârat deliberat în cușca leilor – ne pot distruge în orice clipă, și noi știm bine lucrul ăsta. În al treilea rând: felul de a li se adresa al lui Dirk contrazice flagrant punctele unu și doi. Drept care, nu este posibilă nici a concluzie logică. Lucru care trebuie să-i intrige pe Doogi, pentru că ei pur și simplu nu au noțiunea de bluf. Și Doogii sunt foarte circumspecți. Nu cred că vor dori să distrugă o enigmă înainte de a o înțelege. Cel puțin să sperăm că va fi așa.

— Priviți! strigă Robin.

Una dintre navele Duglaari se desprinsese din formație și înainta încet spre ei.

— Pare a fi nava de comandă, murmură Palmer.

— Asta și este.

Nava de comandă Duglaari se opri la jumătate de drum între Flota lor și nava Solariană.

Deodată, o voce ajunse la ei prin radio, o voce stranie, plată, lipsită de orice nuanță și ciudat golită de orice emoție.

— Vermină din Sol care la Dugl venit, voinței lui Kor supuneți, nava voastră la Duglaar ne urmeze trebuie, acolo soarta voastră de la Sfatul Înțelepților veți afla.

— Intrăm! strigară Ortega și Lingo.

— Da, mormăi Palmer cu îndoială. Întrebarea e: „în ce intrăm?”

•

Nava de comandă Duglaari începu să accelereze în direcția Dugl. Lingo puse în acțiune generatorul Frontului de Comandă al navei Solariene, și porni în urma Doogilor, atent să nu se afle nici prea departe și nici prea aproape de ei.

După numai câteva minute Palmer observă că și întreaga uriașă Flotă Duglaari se pusese în mișcare.

— Ia te uită, Lingo! îi atrase Palmer atenția.

Marea formație emisferică venea în urma lor. Capetele emisferei îi depășiseră și se aflau acum mai aproape de nava

comandă decât erau ei, așa încât nava Solariană era prinsă adânc în golul formațiunii Duglaari, ca un bob de mazăre în centrul unui disc radar.

— Știi ce înseamnă asta? întrebă Palmer. Înseamnă că ne pot îngloba în orice clipă vor. În mai puțin de un minut – astfel încât n-am putea încălzi la timp generatorul Câmpului de Stază. Suntem cu totul în puterea lor.

— Bineînțeles, replică Ortega. Te așteptai să ne lase să pătrundem în Dugl în alte condiții? Își iau toate măsurile de siguranță pentru cazul în care am intenționa să declanșăm o novă în Dugl, prin deschiderea generatorului nostru de Câmp de Stază. E necesar un minut pentru a încălzi generatorul, timp în care ei l-ar detecta și ne-ar zdrobi cu Fronturile de Comandă ale Flotei lor. Acuratețea măsurilor lor e de admirat.

— *Ție* îți stârnește admirație. *Mie*, groază.

— Cunoaște-ți inamicul, răspunse Ortega. Îți dai seama că noi suntem acum mai aproape de Duglaar decât a fost vreodată o altă ființă umană?

— Grozav! bombăni Palmer. Într-un fel, îmi evocă o ceată de cobai care s-ar strecura pe furiș într-un laborator.

Înaintau spre interior, pe lângă stânca mică de avanpost, lipsită de atmosferă, care era Dugl VI, planeta cea mai periferică a sistemului Dugl. Trecură foarte aproape de baza ei, și Palmer își dădu seama că o mare parte a micuței planete era un câmp de aterizare, ticsit de sute de nave.

Dugl V și Dugl VI erau mari giganți gazoși, cu sisteme extinse de sateliți de tipul Jupiter și Saturn. Continuau să înainteze, din ce în ce mai aproape de Duglaar și, pe măsură ce se îndreptau spre planeta-cămin a populației Duglaari, Palmer se simțea tot mai derutat. Solarienii știau măcar ce aveau de gând să facă în momentul când vor pune piciorul în Duglaar. Dar el nu știa nimic. Solarienii aveau de înfruntat un singur factor necunoscut: Doogii. El avea de înfruntat doi. Se simțea mai înstrăinat de Solarieni decât se simțise vreodată după noaptea petrecută cu Robin. Dar *trebuia* să aibă încredere în ei, sau să se lase prins între două grupuri de străini. Se apropia deznodământul, punctul culminant al întregii misiuni.

Dugl III era o planetă de dimensiunile Pământului – aflată la o distanță de o Unitate Astronomică și jumătate de Dugl și având oarecum temperatura planetei Marte. Palmer observă orașe

mari construite extrem de ordonat, alcătuind desene ciudat de geometrice. Mari dreptunghiuri verzi, lungi de sute de mile, alternau cu dreptunghiuri similare de ceea ce părea a fi deșert galben. S-ar fi zis că întreaga planetă era cultivată conform unui plan unic și unificat.

În timp ce străbăteau orbita planetei Dugl III, Lingo își verifică panoul cu instrumente și apoi înălță privirile cu un zâmbet crispat.

— Ei, în sfârșit au făcut-o, spuse adresându-se lui Ortega.

— Ce-au făcut? întrebă Palmer.

Lingo arată spre niște ecrane care căpătaseră o strălucire roșie și pe care fluctuau nebunește felurite semne.

— Țștia sunt contra-detectorii noștri, explică el. Și ne semnalizează că Doogii ne supun acum unei examinări radicale prin detectori cu radiații. Vor să se asigure că nu avem la bord mase radioactive. Și că nu avem bombe termonucleare.

— Se gândesc la toate, comentă Palmer.

— La toate, în afară de lucrurile de negândit, replică enigmatic Ortega.

•

Planeta era învăluită într-un nor dens, atât de opac încât așezările de la suprafață erau complet întunecate.

— Solarieni! răsună vocea comandantului Doog. Voi nava la pista de aterizare duceți. O mie de tunuri laser îndreptate spre voi sunt. Orice deviere de la cursă, distrugere imediată la voi aduce.

— Engleza lui o fi pocită, observă Lingo, dar știe să se facă *foarte bine* înțeleș.

Nava de Comandă Duglaari porni să spiraleze în jos, în atmosfera orașului Duglaar, iar nava Solariană o urma îndeaproape. Când ajunseră la vreo zece mii de picioare înălțime, sparseră plafonul de nori și suprafața orașului Duglaar deveni vizibilă ochilor omenești pentru prima dată în istorie.

A fost, desigur, o mare deziluzie. De la zece mii de picioare înălțime, toate planetele locuite arată la fel.

Palmer desluși un țărm – apa arăta ca apa de pretutindeni. Nava Duglaari cobora spre un oraș vast, așezat pe câmpia plată a coastei. Orașul crea o notă foarte stranie, pe care nu o putea defini. Era prea... mult prea geometric. Pe măsură ce se apropiau, constata că orașul era dispus în cercuri concentrice

inuman de exacte, tăiate de artere radiale care porneau de la periferia cercului celui mai interior și mai mic, la intervale de o perfectă regularitate, asemenea gradelor marcate pe un compas. Părea mai curând diagrama unui oraș decât un oraș în sine.

Cercul cel mai interior avea o rază de o milă sau două, și nava Duglaari se îndreptă spre el, aterizând pe o pistă aflată la vreo sută de metri distanță de o clădire uriașă, urâtă, cu forma de cutie.

Lingo ateriză în spatele navei Duglaari. Ființele omenești puseseră în sfârșit piciorul pe suprafața orașului Duglaar.

Văzută de jos, capitala Imperiului Duglaari oferea o priveliște deosebit de urâtă și de neimpresionantă. Arhitectura ca artă părea să fi fost total necunoscută aici. Se aflau pe un vast câmp de aterizare deschis, împrejmuț de ceva ce părea o îngrăditură foarte funcțională, și care înconjura întreaga circumferință a cercului lăuntric.

În interiorul cercului se găsea o clădire gigantică, aidoma cu o cutie de sticlă, flancată de crescăturile unor clădiri mai mici, care variau doar în dimensiuni față de corpul clădirii principale. Printre ele, se aflau risipite, pentru variație, niște globuri mari, argintii, cocoțate pe stâlpi înalți.

Restul orașului, care se întindea cât cuprindeai cu ochii în toate direcțiile, părea doar o nesfârșită repetare a construcțiilor din îngrăditură. Cutii mari de sticlă și globuri argintii pe picioroange, desfășurate pe mile și mile de spațiu, diferind între ele doar ca dimensiuni, de o totală uniformitate în ce privește forma și urâtenia. Cerul se întindea ca un cearșaf de nori groși, posomorâți, prin care se filtra o lumină spălăcită, murdară, incoloră.

Efectul hidos părea a fi viziunea unui maniac grosier: un tablou în tonuri murdare, șterse, opace, pictat de un artist abstract, total lipsit de talent. Prin comparație, cea mai sordidă și mohorâtă zonă industrială din sistemul terestru prestelar, ar fi părut o izbucnire de veselă spontaneitate.

— Bun sosit în îmbietoarea, degajata capitală a Imperiului Duglaari, gemu Robin Morel. Ah! Orașul ăsta ar fi de ajuns ca să justifice un război de exterminare.

Remarca părea a fi, într-un fel, doar o constatare faptică.

— Și iată comitetul de recepție, spuse Max Bergstrom.

Vehicule turtite, asemănătoare cu tancurile, începuseră să se scurgă dintr-una din clădirile mai mic și să străbată câmpul de aterizare. Erau vreo două duzini ca număr, toate echipate cu amenințătoare tunuri laser portabile. Tancurile încercuiră nava, își îndreptară boturile tunurilor spre ei, și se opriră.

Dintr-unul din vehicule debarcară vreo șase Doogi și se îndreptară spre navă, pășind pe picioarele lor lungi, puternice. Era greu să le distingi trăsăturile de la asemenea depărtare, în schimb se puteau observa lesne puștile cu țeavă lungă, pe care le purtau toți cu excepția Doogului din frunte.

— Raul, Jay, să mergem în cabina etanșă și să ne întâmpinăm musafirii, strigă Lingo.

Când ei se adunară în cabina etanșă, Doogii ajunseseră la navă și urcaseră la ușă pe o pasarelă mobilă. De îndată ce deschiseră ușa, Solarienii se găsiră față-n față cu primii Doogi vii pe care-i întâlneau în viața lor.

La prima vedere, Doogii păreau alcătuiți doar din picioare și gât. Erau bipezi, cu ținută verticală, cu două brațe, două picioare, un cap, și nu aveau coadă. Aici se termina asemănarea cu făpturile omenești.

Picioarele erau lungi și puternice, acoperite, ca și restul corpului, cu o blană moale, castanie. Trupurile erau mici, sferice, de mărimea și forma unei mingi de plajă. Din ecuatorul trupului sferic, se proiectau abrupt două brațe lungi, mușchiuloase, terminate în mâini late, cu câte șase degete, având fiecare la capete două degete mari.

Un gât lung, în aparență flexibil, susținea un cap mare, triunghiular, cu câte două urechi imense, ca niște lilieci. Fața, singura parte neacoperită de blana moale, castanie, era constituită din doi ochi mari, roșii, cu irisul negru, așezați de o parte și de alta a unei nări imense, căptușite cu o piele cafenie, tăbăcită, deasupra unei guri derutant de omenești.

Doogul din frunte avea, aproximativ, înălțimea unui om și purta cizme scurte negre, și o tunică urâtă, fără mâneci și fără pantaloni, de un cenușiu mohorât.

Comandantul își croi drum pe lângă Solarieni și rămase într-o parte, în timp ce alți zece Doogi umplură cabina. Unica deosebire vizibilă dintre aceștia și comandant consta în faptul că tunicile lor erau de un cenușiu mai deschis și că erau înarmați cu niște puști energice, urâte.

— Cine comandă aici? răcni Lingo.

Doogul cu tunică mai închisă la culoare îl privi fără să clipească; lucru ușor, de altfel, ținând seama că ochii lui nu aveau pleoape.

— Sunt *Haarar* Ralachapki Koris. Comand acest escadron, rosti Doogul într-o engleză perfect gramaticală, dar cu o ciudată lipsă de accentuare a silabelor.

— Vorbești bine englezește, *Haarar* Koris, îl complimentă Lingo.

— Am absolvit Institutul de Studii Umane. O parte din funcția mea constă în capacitatea de a-mi deforma limbajul pentru a vorbi în felul omenesc, răspunse Koris, pronunțând fiecare silabă independent, clar și fără nicio accentuare.

Palmer simți că preferă engleza stâlcită a Comandantului de Flotă.

— Asta-i cabina voastră cea mai mare? întrebă Koris.

— Bineînțeles că nu. De ce?

— Cutiuța asta e prea înghesuită ca să putem rămâne mai mult. După cum știți, voi, vermina, aveți un miros foarte neplăcut. A prelungi șederea într-un spațiu atât de strâmt în vecinătatea verminei umane, ar produce în aparatul meu digestiv o tulburare analogă cu ce numiți voi greață. Ceea ce n-ar fi de dorit.

Palmer își încleștă și își descleștă convulsiv pumnii, dar Lingo și Ortega nu păreau afectați.

— Orice prost poate vedea că această cutiuță este o cabină etanșă, destinată intrării și ieșirii din navă, replică Lingo sec.

— Nefiind prost, nu sunt interesat de asemenea informație, răspunse Koris cu totală lipsă de umor sau de resentiment. Să continuăm discuția în alt loc. Simt de pe acum mici dar nedorite vibrații în aparatul meu digestiv.

— Să mergem în sala comună, hotărî Lingo. Te rog să ne faci favoarea de a nu vomita pe covor.

— Voi, vermina, nu aveți dreptul la nicio favoare, spuse Koris urmându-l pe Lingo de-a lungul coridorului și făcând semn celorlalți să vină după ei. Totuși, mă voi strădui să nu-mi golesc aparatul digestiv. Irosirea de substanțe nutritive nu e de dorit.

•

Ceilalți Solarieni se și aflau în sala comună când intrară ei: Lingo, Ortega și Palmer în frunte, Koris și ostașii lui în urma lor.

De îndată ce Koris își băgă capul în încăpere, strigă niște ordine ostașilor, într-o limbă care-ți zgâria urechile, variații teribile de ton, dar perfectă uniformitate de intensitate și totală lipsă de accentuare a silabelor.

Cei zece Doogi înarmați se rânduiau la intervale regulate de-a lungul pereților, încercuindu-i pe cei șapte Oameni. Își îndreptară spre aceștia țeștile puștilor și așteptară immobili dar pregătiți.

— Nu am fost informat că există atâta vermină pe navă, rosti Koris pe vocea lui monocordă.

Urechile mari, pielose, îi zvâcniră convulsiv; poate că aceasta reprezenta un indescifrabil semn de emoție.

— Asta nu te privește pe tine, se răsti Lingo.

— Vermină umană, vă aflați pe planeta Duglaar, spuse Koris pe aceeași voce neschimbată, dar urechile îi fâlfăiră sălbatic, ca niște aripi de lilieci. Sunteți prizonieri ai Imperiului Duglaari. Nu voi hotărâți ce mă privește și ce nu. Nu aveți dreptul de a pune în discuție declarațiile, întrebările sau ordinele unui ofițer din Imperiul Duglaari. Sunteți prizonieri. Rolul vostru este acela de a vă supune ordinelor mele; nimic mai mult, nimic mai puțin.

— *Nu* suntem prizonieri, declară Lingo.

Koris cârâi ceva în limba Duglaari. Gărzile luară poziția de alertă, cele șase degete încleștându-li-se pe puști.

— Dacă încercați să evadați, spuse Koris, veți fi omorâți pe loc. Dacă încercați să redobândiți controlul asupra acestei nave, nava va fi distrusă pe loc de vehiculele armate care o înconjoară. În eventualitatea statistic improbabilă în care ați încerca o decolare, o mie de tunuri laser sunt deja ațintite asupra navei. În eventualitatea de șapte puncte virgulă trei că ați reuși să atingeți limitele de sus ale atmosferei, trei Flote pline care patrulează planeta ar...

— Ajunge! îl întrerupse Lingo. Sunt convins că nu putem evada. Scutește-mă de detalii atroce.

— Cantitatea de atrocități depinde întru totul de voi, vermină umană. Va trebui să adoptați atitudinea de prizonieri sau să fiți omorâți pe loc.

— Ți-am spus că nu suntem prizonieri. Suntem o misiune diplomatică și cerem să fim tratați ca atare.

— Sunteți prizonieri, psalmodie Koris. Sunteți inamici. Vă aflați pe teritoriul Imperiului Duglaari. Deci sunteți prizonieri. Nu înțeleg noțiunea de misiune diplomatică.

— Văd că a fost greșeala mea, ripostă Lingo domol. Trebuia să mă aștept că nu vei înțelege noțiunea. Este ceva ce-ți depășește înțelegerea. Ești militar, da? Ce funcție deții?

— Ai dreptate, vierme, răspunse Koris, și mișcarea urechilor i se mai domoli oarecum. Sunt un ostaș al Imperiului Duglaari. Funcția mea este aceea de a pricinui înfrângeri și distrugeri inamicilor Imperiului. Funcția unui ostaș este aceea de a distruge inamicul.

— Ce vrea Lingo? murmură Palmer în urechea lui Ortega. Să-l determine să ne ucidă?

— Taci, șuiere Ortega. Lingo știe ce face.

— Și unui ostaș nu-i revine niciodată și funcția de a se preda? Întrebă Lingo.

— Nu am învățat această noțiune.

— Nu m-am gândit. A te preda înseamnă a depune armele și a te livra în mâinile inamicului, în speranța că urmările unei astfel de acțiuni sunt preferabile unei lupte prelungite.

Urechile lui Koris fâlfăiră frenetic.

— Numai viermii au nevoie de o astfel de noțiune. Pentru ostașii Imperiului Duglaari noțiunea aceasta e inutilă, pentru că singura urmare a unei lupte prelungite nu poate fi decât victoria Duglaari. În funcția mea este de nedorit să cunosc măcar o astfel de noțiune. De aceea mi-o voi șterge din memorie de îndată ce această neplăcută misiune va fi îndeplinită.

„*Uite că l-a pus în mișcare*”, gândi Palmer. Acum își dădea seama ce încerca Lingo. Partea tare a Doogilor era logica; dar nu putea oare fi și slăbiciunea lor?

— Deci spui că predarea e o noțiune pe care nu vrei s-o iei măcar în considerație, ceva ce nu ești pregătit să înțelegi.

— Predarea este o noțiune bună doar pentru folosința verminei, o boală a creierului inferior uman, în fața căreia orice ostaș Duglaari e imun.

— Bine, numai că noi am venit aici ca să predăm întreaga Confederație Umană Imperiului Duglaari. Încearcă să înțelegi acest lucru.

Koris nu răspunse nimic, dar urechile i se zbârciră subit, ca și cum cartilajele care le susțineau se făcuseră piftie.

Palmer rânji încruntat. Firește, creatura era șocată la gândul că o întreagă rasă se putea preda inamicului. Și cine l-ar fi putut condamna?

— Ei, urmă Lingo, ce s-a întâmplat? Nu ești pregătit să iei în considerație această propunere?

— Nu sunt, psalmodie Koris, în timp ce urechile îi prindeau din nou viață.

— Vrei să spui că voi, Doogii, sunteți atât de proști încât nimeni nu poate chibzui asupra unei simple oferte de predare?

Koris fâlfâi sălbatic din urechi.

— Încetează cu aroganța, vierme! Sfatul Tuturor Înțelepților poate înțelege orice lucru. E clar că numai Sfatul Înțelepților, și nu un ostaș ca mine, poate decide într-o problemă atât de bizară ca aceea despre care vorbești.

— Vrei să spui că ai de gând să ne duci în fața Korului, sau a Sfatului Înțelepților? strigă Lingo cu prefăcută surprindere.

— Așa e, vierme, răspunse Koris în timp ce urechile, în sfârșit, i se domoliră. Sfatul și Korul vor ști cum să trateze această chestiune bizară.

— Înțeleg că nu avem de ales, oftă Lingo. Dacă vrei să ne dai puțin timp ca să ne schimbăm hainele cu altele mai potrivite...

— Ce purtați acum e suficient.

— Cum dorești, răspunse Lingo, ridicând din umeri. Desigur, îți dai seama că hainele pe care le purtăm acum sunt îmbibate de paraziți umani microscopici, pe când cele pe care voiam să le îmbrăcăm sunt sterilizate. Îți admir curajul, dacă nu-ți pot admira prudența.

— Puneți-vă hainele sterile, vierme!

— Foarte bine. Noi cei șase vom fi gata în câteva minute.

— Eu văd că sunteți șapte, vierme!

— *Te rog*, gemu Lingo, învârtindu-și oribil pupilele. Suntem șase, patru bărbați și două femei.

— Ești nebun, vierme. Sunt *trei* femei: una cu blană cafenie pe cap, una cu blană roșie și una cu blană galbenă.

Toți Solarienii, cu excepția Lindei Dortin, gemură îngrozitor și își frânseră mâinile.

— Ce se întâmplă? întrebă Koris.

Lingo oftă adânc, apoi se adresă celorlalți Solarieni:

— În fond e un străin. La ce vă puteți aștepta? După care, întorcându-se spre Koris, îi spuse: Femeia blondă pe care

pretinzi că o vezi, oficial nu mai există. Nu mai există de două zile și va continua să nu existe încă alte două zile. E o particularitate care ține de funcționarea organismului uman și e absolut interzis să vorbești măcar despre acest lucru. Femeia inexistentă trebuie să rămână pe navă. Dacă am proceda altfel ar însemna să aducem o insultă de neconceput Korului vostru, și atât eu cât și tu am avea de răspuns pentru cumplitele consecințe ale unui asemenea fapt.

Koris rămase tăcut un moment, rumegând această nouă dovadă a lipsei de logică omenești.

— Bine, spuse în cele din urmă, femeia cu păr galben poate rămâne pe navă. Evadarea este imposibilă și, în orice caz, poate fi omorâtă la fel de ușor aici ca și în Sala Sfatului.

— Omorâtă? Ce tot vorbești?

— Nu te mai arăta atât de prost, vierme. Ați pătruns pe suprafața planetei Duglaar. Urmează să vedeți cu ochii voștri interiorul Sălii Sfatului. Firește că vă dați seama că nici unui vierme uman nu i se poate îngădui să dețină informațiile de care dispuneți voi acum. În fond, mai există o probabilitate de unu la câteva trilioane ca să puteți evada. Această probabilitate trebuie redusă la zero. De aceea, de îndată ce veți fi interogați de Kor și de Sfatul Înțelepților, veți fi, desigur, omorâți pe loc.

• Capitolul VIII •

Lingo intră în cabina lui și se întoarce ținând în brațe un teanc de haine.

— Hei, Jay, îmbracă astea.

— Ce mai e și asta? Întrebă Palmer cuprins de îndoieli.

Veșmântul părea un fel de uniformă țițătoare, verde cu roșu și cu fireturi de aur.

— Uniformă protocolară, murmură Lingo. Să spunem că... am știut dinainte că vei avea nevoie de ea, așa că ți-am pregătit una.

Palmer își plimbă degetele peste uniformă, cu o mutră acră.

— Nu seamănă cu nimic din ce-am văzut vreodată.

— Îmbrac-o, îl îndemnă Lingo iritat. A fost confecționată în vederea efectului psihologic, nu pentru eleganță. Trebuie să

facem oarecare impresie, și uniforma asta de ambasador va contribui la efect. N-avem acum timp de discuții. Pune-o pe tine și întoarce-te în sala comună înainte de-i vine prietenului nostru Doog cheful să tragă.

După care Lingo reintră în cabina lui și trânti ușa în urmă-i.

Palmer rămase o clipă locului, stingherit, în ușa sălii comune. Arăta și se simțea ca un feldmareșal de operetă. Uniforma era alcătuită din pantaloni verzi deschiși și un veston verde, epoleții încărcăți cu fireturi de aur, un brâu de piele împodobit cu o uriașă cataramă de alamă, cizme negre, înalte până la genunchi și ornate cu cusături, verzi și aurii, o capelă albă ca zăpada cu un cozoroc brodat cu trese aurii și o pelerină lungă, roșie ca focul. Un metru pătrat de panglici înzorzona pieptul vestonului.

Palmer se întrebă acru de ce-o fi omis Lingo să adauge și sabia ceremonială.

Solarienii se și găseau în sala comună, iar uniforme *lor* păreau menite să-l facă pe Palmer să se simtă și mai ridicol. Toți, cu excepția Lindei Dortin care urma să rămână la bord, erau îmbrăcați în negru din cap până în picioare. În negru fără nicio podoabă: cizme scurte negre, pantaloni de pânză neagră, tunică de piele neagră. Capetele le erau descoperite și aveau doar o insignă micuță, un soare auriu, pe pieptul stâng.

Efectul de ansamblu era foarte sinistru și extrem de sobru – o uniformă care nu era chiar o uniformă ci aproape un veșmânt preoțesc.

Când îi aruncară lui Palmer o privire aprobatoare, era limpede că Solarienii făceau eforturi eroice să nu izbucnească în râs.

Până și Koris, când se uită la păunul din cuibul șoimilor, păru străbătut de un sentiment greu de ghicit – capul i se clătină în neștire la capătul gâtului lung, flexibil, și urechile îi zvâcniră convulsiv.

— Vermină, urmați-mă, fornăi el. Mergem la Sfatul Înțelepților.

Când pășiră pe câmpul de beton, adică pe însăși suprafața orașului Duglaar, straniețea locului îl izbi pe Palmer din plin. Orașul, care se întindea în jurul lor cât putea cuprinde ochiul, tot numai sticlă și metal în lumina cenușie mohorâtă, părea mai curând o uzină gigantică sau o mașină monstruoasă – Palmer nu văzu nici urmă de parc sau de sector de divertisment, nici urmă

de lac sau măcar de fir de iarbă răzlețit în acest urât conglomerat de globuri și de cutii. Zgomotele orașului aveau o indefinibilă regularitate de bâzâit, provenit parcă dintr-un motor imens cu toate piesele bine angrenate. Și mirosul din aer – un miros înțepător, chimic, ca de dezinfectant, mirosul spitalelor, al dinamurilor, al marilor imobile publice, impersonale. Nu numai un miros artificial, ci mirosul artificialității însăși.

Palmer fu străbătut de un fior, cu toate că aerul era cald și cu toate că aproape alerga pentru a ține pasul cu Doogii cei cu picioare lungi. Robin și Fran se uitau de jur împrejur cu aceeași expresie de dispreț. Max părea distrat, jumătate din mintea lui rămăsese pe navă, alături de Linda. Lingo și Ortega arătau și ei absenți, adânciți în gândurile lor și privind doar mecanic la decorul înconjurător.

Acum se apropiau de intrarea Sălii Sfatului Înțelepților. Intrarea principală a ceea ce constituia, într-un anumit sens, capitolul întregului Imperiu Duglaari, nu era decât o gaură mare, rectangulară, într-un perete neted de plastic.

— Intrați, vermină umană! ordonă Koris.

În locul spațiului, vast la care te aștepti când pătrunzi într-o importantă clădire publică, Palmer și Solarienii se pomeniră într-o cămăruță strâmtă, ermetic închisă. Gaura prin care intraseră se afla în peretele din spate; cei doi pereți laterali erau confecționați din plastic translucid. Peretele din fața lor se compunea din zece panouri închise, fiecare dintre ele având câte o lumină deasupra, precum și ceva ce părea tabelul de codificare al unui mic computer.

Koris se duse direct la tabelul de codificare și manipulă niște butoane dispuse în felul clapelor de la mașina de scris.

— Am codificat sosirea noastră la Sfatul Înțelepților, îi informă el. Acum așteptăm directivele.

După câteva momente, două dintre beculețe se aprinseră, și panourile respective glisară, dând la iveală două tunele cu pereți netezi și benzi mobile în loc de podea. Consola computerului emise un țcănit scurt, și pe ecranul de deasupra butoanelor de codificare apărură câteva rânduri scrise cu literele de arabesc ale Doogilor. Koris studie mesajul.

— Vermină, intrați în tunelul de admisiune din dreapta. Ostașii Imperiului vor intra în cel din stânga. Acum vă părăsim, vermină. Ați fost codificați pe un canal al Sfatului Înțelepților. Să

nu vă treacă prin minte că vă puteți abate de la directive fiindcă nu sunteți păziți. Din momentul în care ați fost codificați nu mai e nevoie de gărzi. Orice încercare de abatere ar duce pe loc la distrugerea voastră. Plecați!

Lingo porni în fruntea celorlalți intrând în tunel și pe podeaua rulantă. În timp ce benzile mobile îi purtau în măruntaiele Sălii Sfatului, Palmer aruncă o privire îndărăt și văzu că panoul se închisese din nou în urma lor.

La fiecare douăzeci de metri, banda care îi purta era intersectată de trei până la cinci pasaje separate. Dar nu se punea problema ce pasaj să aleagă, pentru că pe măsură ce se apropiau de o intersecție, toate pasajele se blocau prin panouri, în afară de cel pe care urma să se angajeze banda mobilă. Însuși Sfatul Înțelepților îi conducea inexorabil spre soarta care-i aștepta.

Palmer se simțea ca o moleculă de apă prinsă într-un complicat sistem de canalizare. Cine sau ce acționa „sistemul de canalizare” controla și trecerea lor prin el, pur și simplu închizând valvele necesare. Nu avea nicio importanță că, din întâmplare, conținutul *acestui* sistem de canalizare era format din făpturi omenești, pentru că nici acestea nu dețineau vreun control asupra mișcărilor lor.

Când treceau vertiginos pe lângă diferitele intersecții, Palmer trăgea câte o otheadă și întrezărea câte o secțiune din clădire, înainte ca panourile să cadă. Unul dintre pasaje se deschidea într-o hală mare, ticsită de mașini, în care se foiau zeci de Duglaari îndeplinind o muncă de neînțeles. Alt pasaj se termina într-un soi de depozit. Zărise ceva ce puteau fi panouri de computere; și o magazie militară; și obiecte care îi erau cu totul necunoscute.

În cele din urmă, benzile mobile îi depuseră într-o încăpere care era un fel de sală de așteptare sau o celulă: o cutie mică, goală, în care nu se afla decât o bancă tare și un grilaj de difuzor, așezat la înălțime, pe unul dintre pereții netezi.

Panoul se închise îndărătul lor și difuzorul se însufleți cu un tăcănit.

— Vermină! Veți rămâne aici până când Korul va socoti nimerit să vă interogheze. Nu încercați să ieșiți.

Apoi difuzorul se închise cu un alt tăcănit și cei șase rămaseră complet izolați, întemnițați undeva în vastele măruntaie ale Sălii Sfatului.

Năucit, Palmer se așeză pe bancă.

— Nu... nu seamănă deloc cu o clădire, bâigui el. E ca și cum ne-am afla în interiorul unei mașinării uriașe.

Lingo rânji sardonice și se așeză pe bancă lângă el.

— Jay, începu el, nu cunoști lucrurile nici măcar pe jumătate. Nu cunoști nici măcar zece la sută din adevăr. *Este* într-adevăr o mașină. Un computer.

— *Întreaga clădire?* Un singur computer? Dar am crezut că aici e Sala Sfatului, Palatul Korului, locul de reuniune al Sfatului Înțelepților.

— O, într-un fel e și asta, interveni Ortega. Dar e un computer.

— Cum se poate ca întreaga clădire să fie un computer și în același timp...

— Nu numai *clădirea*, râse amar Lingo. Ci și întregul *oraș*. Și, într-un anumit sens întregul Imperiu Duglaari.

— *Ce?*

— Există multe lucruri în legătură cu Imperiul Duglaari pe care Confederația nu le cunoaște, reluă Lingo ridicându-se în picioare și străbătând în sus și-n jos cămăruța. Lucruri pe care s-a considerat că e mai bine să nu le cunoască. MacDay a descoperit unele dintre ele – știi, la început am luat și noi parte la război, pe viață și pe moarte și, din când în când, am capturat câte un prizonier Doog. Unele dintre lucrurile aflate... mă rog au constituit o rațiune în plus ca să izolăm Sol de Confederație. Căci dacă le-ar fi cunoscut Confederația... Lingo înălță cu amărăciune din umeri. Poftim, un reprezentant al Confederației e acum disperat pentru că a aflat doar o mică parte din adevăr... dacă întregul adevăr ar fi fost cunoscut de Confederație aceasta n-ar mai fi avut inimă să continue lupta.

Lingo se opri și se uită în jos la Palmer, cu ochii lui mari verzi, îngreunați parcă de o teribilă povară.

— Jay are tot dreptul să cunoască adevărul, interveni Robin. În fond și viața lui e în joc, așa cum sunt și viețile noastre.

— Ai dreptate. Robin, urmă Lingo cu un oftat ușor. Îi datorăm *măcar* atât. Jay, ce cunoști tu din istoria Imperiului Duglaari? Doogii sunt niște creaturi dotate cu o logică perfectă: te-ai întrebat vreodată ce anume i-a făcut să fie așa?

— Nu-i un simplu accident de evoluție? întrebă Palmer, înțelegând pe dată, din expresia feței lui Lingo că greșea.

— Nu, îi răspunse Lingo. Viața nu evoluează pe coordonate logice. Nu, atâta timp cât nu ia evoluția în propriile ei mâini. Ceea ce s-a întâmplat cu Duglaari în urmă cu cel puțin un mileniu. Nici noi nu cunoaștem întreaga istorie; cunoașterea noastră s-a încheiat din informații disparate smulse de la mai puțin de o duzină de prizonieri Doogi, așa încât există multe lacune. Se pare că în urmă cu un mileniu poate chiar și mai mult, Duglaari au avut un mare șef. Doogul acesta s-a autonumit primul Kor al Tuturor Doogilor – ceea ce, la vremea aceea, echivala cu un dictator absolut. Acest prim Kor a fost un geniu. Din nefericire, însă, era și nebun, cel puțin în raport cu standardele noastre.

Lingo se ridică din nou în picioare și reîncepu să se învârtască prin încăpere, uitându-se la pereți, de parcă nu se adresa nimănui în particular.

— E foarte greu pentru o minte omenească să înțeleagă ce s-a întâmplat, reluă el. Chiar și pe atunci, Doogii erau foarte diferiți de noi, înzestrați cu mult mai puțină conștiință individuală și cu mult mai mult simț al identității colective. Erau bizari și, ca să poți înțelege cu adevărat, ar trebui să poți gândi ca un Doog nebun, ca un paranoic. Acest prim Kor, ca orice făptură simțitoare, știa că e muritor și sortit dispariției. Dar în nebunia lui, refuza să accepte ideea. Luase hotărârea dementă ca și după moartea lui să continue a guverna pe vecie Imperiul Duglaari. Așadar, a construit Sfatul Înțelepților.

— *A construit?* Dar Sfatul este...

— Nu este! îi curmă Lingo vorba. Când a aflat ce este, MacDay s-a gândit că e mai bine să nu dea în vileag adevărata natură a Sfatului. Pentru că Sfatul Înțelepților nu este un organ legislativ, așa cum a fost învățată Confederația să creadă. Este... este *acest oraș*. Care nu e un oraș, ci un imens computer. Primul Kor a construit un computer și i-a dat puteri totale asupra întregului Imperiu Duglaari. Noi credem că există copii ale Sfatului răspândite în tot Imperiul, dezactivate, dar gata să intre în funcțiune dacă acesta de aici ar fi distrus; desigur însă că localizarea lor este secretul cel mai strict al Doogilor.

Oricum, știm că Imperiul nu are o conducere, în sensul în care o gândim noi, oamenii. Conducerea lui este computerul. Dar mai

mult de atât, amintește-ți că Sfatul Înțelepților nu este un complex de computere, cum aveți voi pe Olimpia IV, nu este doar o mașină care decide politica. El este un computer uriaș, integrat, și circuitele lui interne nu se alimentează cu date programate; el nu oferă consultații; pentru că aici, fiecare mișcare politică, fiecare mișcare economică, totul, până la forma armelor de mână, până la viața personală a fiecărui Doog în parte, este dictat de Sfatul Înțelepților. Nu, acest computer nu oferă consultații – el *comandă*.

Palmer era complet cutremurat.

— Vrei să spui... vrei să spui că marele Kor nu e decât o marionetă a Sfatului Înțelepților? Și că Imperiul Duglaari e guvernat de... de o mașină?

Lingo râse întunecat și fața i se schimonosi într-un rânjet ironic.

— Lucrurile nu sunt chiar atât de simple, urmă el. Ar fi cu neputință – în fond, un computer nu e decât o mașină logică. Nu poate hotărî decât mijloacele cele mai eficiente pentru atingerea unui obiectiv dat. Dar aceste obiective trebuie fixate de o ființă vie. Selecția obiectivelor nu e o chestiune de logică. Și însăși logica trebuie să pornească de la *premise*. Niciun sistem de logică nu-și poate fixa propriile premise, de aceea niciun computer nu-și poate fixa propriile obiective. Acestea trebuie fixate prin inteligență, *în mod arbitrar*.

— Cu alte cuvinte, replică Palmer, un computer trebuie *programat*. Trebuie să i se ofere scopuri, altminteri nu poate găsi mijloace.

— Exact. Și funcționarea Korului este aceea de a programa computerul. El indică Sfatul Înțelepților care urmează să fie obiectivele Imperiului, și computerul guvernează țara în conformitate cu acestea.

— Atunci Korul este acela care guvernează de fapt. Sfatul Înțelepților se ocupă doar de detaliile guvernării.

— A, nu, aici intervine adevărata nebunie, continuă Lingo, izbind cu palma în lemnul Băncii. Pentru că, vezi tu, *computerul* este acel care alege noul Kor, când cel vechi moare. *Sfatul Înțelepților își alege singur programatorul*. Și, ia seama, controlul lui asupra imperiului e absolut. El determină *totul*. Inclusiv înmulțirea populației. În aceasta a constatat nebunia și geniul primului Kor. A atribuit Sfatului Înțelepților o putere

totală, absolută, în orice domeniu. *Computerul* este cel care i-a transformat pe Duglaari într-o rasă cu desăvârșire logică – pe parcursul unui mileniu de instruire, îndoctrinare, și înmulțire selectivă. Într-un anumit sens, foarte real, toți Doogii au personalități identice – *personalitatea Sfatului Înțelepților în sine*.

— Dar de ce? Ce specie de monstru ar putea să-și transforme propriul popor în imaginea unei mașini?

— Un monstru cu totul special. Un monstru care tânjește după imortalitate. Ține minte, computerul originar nu putea face nimic până când nu i s-au atribuit obiective, până când nu a fost programat. Și primul Kor a fost acela care a fixat premisele originare ale computerului. L-a creat după „personalitatea” lui și și-a folosit propria-i minte ca schemă.

— Nu...

— Gândește-te, omule, gândește-te! strigă Lingo. A creat computerul după chipul și asemănarea *lui*! O imagine a nebuniei lui, a obiectivelor și spaimelor lui paranoice, dar având la dispoziție o rasă întreagă pentru a le duce la îndeplinire. Și o logică infailibilă, o eficiență de sută la sută. Și, pentru a închide cercul, Sfatul își alege propriul programator. Alege un Kor pe baza asemănării dintre personalitatea acestuia și cea a primului Kor – și timp de o mie de ani Sfatul a controlat înmulțirea Doogilor astfel încât *toți* să fie cât mai apropiați cu putință de personalitatea primului Kor. Și dintre aceștia, computerul alege duplicatul cel mai conform cu originalul. Da, Jay, Imperiul Duglaari e creat după imaginea unei mașini, dar *acea mașină*, este imaginea unei ființe moarte de peste un mileniu.

Palmer rămase înlemnit pe bancă, aproape neîndrăznind să gândească. *Asta* era deci adevărata natură a inamicului Confederației Umane. Nu o formă de guvernare, nici măcar o rasă, ci *un organism integrat nemuritor*, în adevăratul sens al cuvântului. Nu-i de mirare că Centrul de Computerizare de pe Olimpia IV era total depășit. El computeriza doar strategia Cartierului General, pe când Sfatul Înțelepților era întregul Imperiu Duglaari. Și Imperiul era guvernat de... de...?

— Dar cine *guvernează* Imperiul Duglaari?

Lingo râse dur și dădu din umeri.

— Dă cu banul ca să afli. Într-un anumit fel, primul Kor a izbutit într-adevăr să-și asigure visul nebunesc al imortalității.

Computerul guvernează Imperiul. Korul programează computerul. Dar computerul alege Korul și-l modelează după imaginea lui. Și Sfatul Înțelepților a fost modelat după imaginea primului Kor. Este Imperiul Duglaari guvernat de Kor? Sau de Sfatul Înțelepților? Sau de *fantoma unui Doog mort de o mie de ani*? Exact ca întrebarea: ce-a fost mai întâi, oul sau găina?

— Și gândești că voi ați putea duce de nas așa ceva? Șase Solarieni împotriva unui organism care e un imperiu întreg?

Lingo se opri locului. Se uită fix la Palmer și în ochii lui ardea un foc care-l făcu pe acesta din urmă să *creadă*, dar în ce anume n-ar fi putut spune.

— *Da*, răspunse Lingo într-o șoaptă care semăna cu un strigăt, vom lupta împotriva computerului, a Korului și a întregului imperiu blestemat. Vom lupta și vom birui. Pentru că trebuie să biruim. Imperiul Duglaari este un lucru demential, Un cancer malign care amenință viața unei întregi Galaxii. Trebuie distrus, de dragul tuturor făpturilor simțitoare de pretutindeni... Jur pe memoria lui MacDay, jur pe cuvintele Făgăduinței, o făgăduință care a fost sinceră, Jay. Îl vom distruge! Trebuie! Vom...

Brusc, panoul se deschise.

— Vermină, bâzâi difuzorul din perete, intrați imediat în canalul de admisiune. Korul vă așteaptă.

•

Canalul de admisiune se termină într-o încăpere dreptunghiulară, cavernoasă, lată de cel puțin cincizeci de metri, lungă de o sută de metri, și înaltă cât trei etaje. Banda mobilă continua pe întreaga lungime a sălii, trecând printr-un coridor viu de ostași Duglaari nemișcați dar complet înarmați; sute de ostași, umăr la umăr. Pe toată lungimea sălii.

Zidul din spate al încăperii – lat de cincizeci de metri și înalt de trei etaje – era fața unui computer gigantic; sute de metri pătrați de controale, butoane, panouri de date, totul asistat de o armată întreagă de tehnicieni care se cățarau pe computer cu ajutorul unor scărițe plasate la diferite nivele.

Drept în fața imensului complex, se afla un fel de tron, ridicat la un metru înălțime de podea și aureolat de lumini care se schimbau întruna. Baza tronului era înconjurată de un semicerc de panouri de date computericești.

Instalat pe tron și cu ochii ațintiți în jos, la panourile de date, se găsea un Doog bătrân, cu blana cafenie încăruntită, ținând în

mână un microfon în chip de sceptor - era cea mai puternică făptură individuală din întreaga Galaxie. Korul tuturor Doogilor.

Pe măsură ce banda mobilă îi apropia inevitabil de tron, Palmer simțea teribila aură de putere emanată de ființa cocoțată acolo sus. Erau voința, forța, mintea unei întregi rase concentrate într-un singur individ, prin forța unui gigantic computer aflat în spatele său. Puterea răzbătea prin toate barierele rasiale, prin toată inscrutabilitatea trăsăturilor străine. Palmer încerca o mare greutate pe suflet și se simțea ca un măscărici în uniforma lui de operetă.

Căci *aceasta* era puterea.

Dar o privire aruncată Solarienilor îi revelă ceva și mai fantastic. În mijlocul sutelor de ostași Duglaari, în fața Korului, adică a forței personificate, Ortega, Max, Robin și Fran înaintau pe banda mobilă de parcă aceasta ar fi fost un dispozitiv oferit lor dintr-o adâncă deferență, dar din deferența unor ființe inferioare. În sinistrelor lor uniforme negre, și cu zâmbetele de dispreț amuzat zugrăvite pe fețe, arătau a fi întru totul încarnările acelei mistice legende pe care o țesuse propaganda Confederației în jurul Fortăreței Sol. Mergeau ca și cum erau stăpânii universului, și iluzia era atât de totală, încât și Palmer se pomeni crezând-o.

Dar dacă ceilalți Solarieni se comportau ca niște regi, Lingo arăta ca un zeu. Ochii lui verzi, scăpărători, scrutau chipurile ostașilor Duglaari ca găurile a două tunuri laser gemene; și privirea lui avea asemenea tărie, încât, pe măsură ce trecea pe lângă ei, fiecare Doog își ferea ochii - ca un câine la care stăpânul se uită muștrător. Lingo își ținea, detașat, mâinile în șold, și pe buze îi flutura un surâs care se plasa la ani-lumină dincolo de dispreț, o desconsiderare ce transcendea sfidarea.

Palmer, deși știa că nimic nu susținea concret această fațadă, se simți totuși adânc răscolit de prefăcătorie însăși. Se poate ca mândria lor glacială să nu fi fost altceva decât o fațadă, dar curajul lor era autentic. Și această autenticitate îi inspira mândrie pentru faptul că era om; și se simțea încă și mai mândru la gândul că aceste ființe magnifice din sistemul Uman îl acceptaseră pe el ca pe o parte a Grupului lor. Importanța faptului că, probabil, nu va mai ieși viu din această încăpere se estompase, lăsând să vibreze în el numai gloria momentului prezent. Vor înfrunta pe Kor, Sfatul Înțelepților și întregul

Imperiu Duglaari cu întreaga mândrie de care poate da dovadă rasa umană și, într-un fel, însuși acest lucru însemna o teribilă victorie. Banda mobilă îi depuse la piciorul tronului.

— Toată lumea să se plece cu respect în fața voinței atotștiutorului Duglaar, fornăi Korul încărunțit.

Sutele de ostași Duglaari se lasară într-un genunchi, de parcă fi fost un singur organism. Lingo îi făcu semn lui Palmer să le urmeze exemplul, și acesta se supuse în silă și cu stângăcie.

Dar cei cinci Solarieni, singuri în imensa încăpere, rămaseră în picioare.

— Îngenunchează, vermină, în fața puterii Duglaar, fornăi Korul, și urechile pieloose îi fâlfâiră ca doi lilieci monstruoși. Veți ști că eu sunt Korul întregului Duglaari. Veți ști că prin microfonul din mâna mea și prin panourile de Date ale Adevărului, de la picioarele mele, sunt în contact direct cu însuși Sfatul Înțelepților, voința întregului Imperiu Nemuritor Duglaari. Noi suntem Duglaar. Luați la cunoștință și îngenuncheați.

Lingo se înclină ușor, cu neglijență, și rosti cu o voce rece, plină de aroganță:

— *Animalele* îngenunchează în fața Solarienilor și nu viceversa.

Gărzile cele mai apropiate săriră în picioare, pregătindu-și puștile. Dar Korul îi opri cu o fluturare a mâinii și făcu semn celorlalți ostași să se ridice.

— Noi nu suntem viermi umani ilogici, fornăi el. Am fost informat că ați venit aici ca să vă predați. Această informație a fost codificată Sfatului Înțelepților și Sfatul a emis următoarea rezoluție: Predarea urmează a fi acceptată. Sfatul Înțelepților a mai stabilit următoarele condiții de predare: toate forțele Umane vor înceta imediat ostilitățile împotriva Imperiului Duglaari. Toate sistemele solare controlate în prezent de vermina umană, incluzând sistemul-cămin cunoscut sub denumirea de Fortăreața Sol, vor fi imediat ocupate de forțele Imperiului Duglaari. În consecință toată vermina aflată în aceste sisteme va fi privată de toate drepturile fapturilor înzestrate cu simțuri. Verminei i se interzice să se mai înmulțească. Verminei i se interzice să mai posede arme sau orice alte bunuri în proprietate. Din acest moment întreaga vermină este declarată a fi proprietatea Imperiului Duglaari. Acestea sunt regulile predării.

Lingo râse, un râs lung, răsunător și disprețuitor, care umplu întreaga încăpere tăcută. Își țuguie buzele și scuipă, saliva descriind un arc înalt și căzând la piciorul tronului.

Instantaneu, gărzile își îndreptară puștile spre el, ținându-și degetele pe trăgaci. Gata să apese.

Dar în acea clipă, trupurile ostașilor încremeniră, ca niște statui vii. Numai ochii care li se învârtteau sălbatic în orbite le trădau intenția. Max Bergstrom îi fixa cu o privire aparent placidă și îndepărtată. Dar Palmer știa ce înseamnă această căutătură calmă a ochilor căprui – gărzile își pierduseră controlul asupra propriilor lor trupuri.

— Cred că greșiți, ripostă Lingo cu o voce nefiresc de găunoasă, care dădea cuvintelor lui o rezonanță de osândă.

— Sfatul Înțelepților nu greșește niciodată, hârâi Korul cu o furioasă convulsie a urechilor. Sfatul Înțelepților este perfect logic. Natura lui nu-i permite calcule incorecte.

Lingo râse din nou, de astă dată cu îngăduința profesorului în fața unui copil prostuț.

— Bine, atunci să spunem că Sfatului Înțelepților i s-au furnizat date incomplete.

— Dacă dorești să mai adaugi unele date, poți s-o faci. Sala aceasta are un circuit direct cu Sfatul Înțelepților. Fiecare cuvânt pe care-l voi rosti va fi codificat direct și transmis Sfatului printr-un canal interior.

— Excelent, zâmbi Lingo. Vă aduc elogii pentru serviciile Dumneavoastră. Vă voi oferi acum datele omise: condițiile *noastre*. Vedeti în fața dumneavoastră un ambasador din Confederația Umană, spuse Lingo, arătând spre Palmer ca spre un gunoi de pe covor. Cei din Confederație sunt niște creaturi amuzante, poate, pentru unele gusturi, dar pentru noi și-au pierdut importanța. Noi i-am depășit, așa cum strămoșii noștri îndepărtați au depășit maimuțele din care se trăgeau. Acești oameni primitivi din Confederație vă aparțin și puteți face cu ei tot ce doriți. Nu se mai găsesc sub protecția Fortăreței Sol.

Trecură momente lungi până când mintea năucită a lui Palmer să poată sesiza înțelesul cuvintelor lui Lingo. Va să zică... *totul fusese fals*. Tot ce pretinseseră Solarienii că ar reprezenta ei! Prietenia... totul era o minciună monstruoasă. Nu erau altceva decât niște trădători, lași, mizerabili, inumani...

Scoțând un mârâit sălbatic, Palmer sări la Lingo și-i încleștă beregata.

Dar chiar în clipa când degetele lui atinseră grumazul Solarianului, simți că-și pierde controlul asupra propriului trup; simți cum tentaculele minții lui Bergstrom îi încolăcesc propria minte și, împotriva voinței lui, degetele i se descleștară de pe gâtul lui Lingo. Brațele îi căzură inerte, și el constată că nu se mai poate mișca.

— Asta să-ți fie de învățătură, îi spuse Lingo cu o aroganță exasperantă. Sau te porți cum se cuvine, sau dacă nu, Max va fi nevoit să te înlăture pe loc.

Palmer își dădu seama că totul era lipsit de rost – n-ai cum să te împotrivești unui telepatist. Și, brusc, păru că nimic nu mai are importanță. Lumea se prăbușise în jurul lui. Solarienii îl acceptaseră ca pe un frate – mai mult decât ca pe un frate – și Grupul Solarian îl făcuse să simtă ceva ce nu mai simțise niciodată, o bucurie, o mândrie, o afecțiune... Și totul nu fusese decât o minciună putredă! O înșelătorie ieftină, lașă, în perfectă armonie cu tot ce făcuseră Solarienii până atunci. Solarienii nu erau decât niște trădători iscusiți... falși până în măduva oaselor, falsă vitejie, falsă Făgăduință, falsă dragoste...

Pentru el, lupta se terminase. La ce-ar mai fi folosit? Era singur, mai singur decât fusese cândva vreo ființă omenească. Era prins între inamicul de moarte al Omului și cei mai abominabili trădători care existaseră vreodată în istorie. Ce speranță mai putea avea?

De îndată ce fu cuprins de această resemnare a înfrângerii, simți că Bergstrom îi părăsește mintea și că își redobândește controlul asupra propriilor mișcări. „*De ce nu?*” îi spuse Palmer cu amărăciune. Doar știe ce gândesc. Știe că sunt înfrânt.”

— Așa cum vă spuneam înainte de această supărătoare întrerupere, continuă Lingo cu aceeași calmă aroganță, vom preda Confederația Umană Imperiului Duglaari, care poate face cu ea tot ce crede de cuviință. Sol nu pune în schimb decât două condiții.

În timp ce vorbea, Lingo începu să enumere cele două condiții pe degete, iar glasul lui căpătă un ton de pedanterie uscată, în concordanță cu gesturile:

— Numărul unu: Imperiul Duglaari trebuie să semneze un tratat de eternă lealitate față de Fortăreața Sol. Numărul doi: de

îndată ce Imperiul Duglaari va ocupa Confederația, va trimite în Fortăreața Sol patru mii din navele sale, ca garanție de bună credință.

Înainte ca ecoul cuvintelor sale să se fi stins în vasta încăpere, Lingo vorbi din nou, dar de astă dată vocea sa nu mai avea nici urmă de pedanterie.

— În cazul în care veți fi atât de *proști* încât să refuzați acești termeni supra-generoși, șuieră el amenințător, Imperiul Duglaari nu va mai putea rezista mai mult de zece ani. La sfârșitul acestui deceniu, Sol va fi mai mult decât pregătit, și forțele sale se vor întoarce împotriva Imperiului Duglaari, anihilându-l până la ultima creatură vie. Dumneavoastră trebuie să alegeți.

Un timp, Korul rămase stupefiat, doar urechile zbătându-i-se într-un dans al furiei.

— Vierme, îndrăznești să dai un ultimatum Imperiului Duglaari, spuse el în cele din urmă. Cutezi să insulti Korul, Sfatul Înțelepților, și voința întregului Duglaar?

Lingo zâmbi șters și înălță din umeri:

— Condițiile noastre sunt mult mai generoase decât ați merita, urmă el. Nu-mi puneți răbdarea la încercare.

— Vierme, ești sau prost sau complet nebun. Sfatul Înțelepților a calculat că până în șaptezeci și opt de ani Confederația Umană va fi total distrusă. La sfârșitul acestei perioade, Fortăreața Sol va avea de înfruntat întreaga forță armată a Imperiului Duglaari.

— Mult înainte de sfârșitul acestei perioade, răspunse Lingo cu un fârnâit care-l imita perfect pe cel al Korului, Imperiul Duglaari va fi încetat să existe. În zece ani, *Sol singur* va fi în stare să vă zdrobească. Oferiți Sfatului Înțelepților următoarele date: în prezent, repet, *în prezent*, ar fi nevoie de opt mii de nave Duglaari, adică mai mult decât dețineți în total, ca să distrugă Fortăreața Sol. Eu n-am nevoie de un computer ca să-mi spună semnificația acestui fapt. Și asta e valabil doar pentru momentul de față. La sfârșitul acestui deceniu, Sol va termina producția unor arme pe care Sfatul Înțelepților nici măcar nu le poate concepe.

Lingo porni să înșire lista, ca o sumbră litanie:

— Ecrane de energie impenetrabile la orice radiație; explozive bazate pe totala conversiune a materiei în energie; un sistem de reperare și localizare a navelor aflate în Spațiul-Stază; o rază

care poate declanșa nove de la o distanță de ani-lumină, fără să fie necesară apropierea – întocmai cum se poate produce o novă prin deschiderea generatorului de Câmp de Stază. Și acestea sunt doar câteva exemple de arme dintre multe altele cu un caracter mai terestru, continuă Lingo. Dacă nu acceptați condițiile mele, și dacă nu le acceptați *pe loc*, în zece ani Imperiul Duglaari va fi ras. Cereți Sfatului Înțelepților să calculeze în asemenea termeni.

Își încheie vorbele cu un hohot de râs sacadat, care se reverberă sub tavanul înalt, ca o rafală de mitralieră.

Korul rămase tăcut. Palmer își putea da seama, după felul în care i se pleoștiseră urechile, că era profund tulburat. Bătrânul Doog zbieră niște ordine în limba Duglaari tehnicienilor de pe rețeaua de scărițe ce acoperea fața giganticului computer din spatele său. Tehnicienii se agitară cu furie, înregistrând noile date pentru computer.

Marea încăpere era cufundată într-o liniște desăvârșită, știrbită doar de zgomotul pașilor tehnicienilor și de sunetele înăbușite ale computerului în acțiune; Korul stătea nemișcat pe tronul său, cu ochii pironiți pe ecranele de la picioarele lui, care era în același timp robul și stăpânul său.

După minute de tăcere lungi cât secolele, ochii Korului se însuflețiră. Răspunsurile computerului începuseră să apară pe ecrane.

Și în timp ce scruta ecranele, cartilajele urechilor pleoștite ale Korului porniră să se încordeze, până când cei doi lilieci se ridicară din nou în poziție verticală. Korul își înălță fața și-l fixă intens pe Lingo, ochii lui roșii, arzători, întâlnind ochii reci, verzi, ai lui Lingo în ceea ce părea o încleștare de demoni cu forțe egale.

— Sfatul Înțelepților și-a încheiat calculele, fornăi el. Așa cum am bănuț, calculele *tale*, vierme, au fost incorecte. Voința Duglaarului va fi aceea care va prevala.

Vocea Korului, lipsită de orice satisfacție malițioasă, de orice fel de simțire, cu desăvârșire monotonă, avea o rezonanță fatală.

— Sfatul Înțelepților a hotărât, urmă el, că armele despre care ai vorbit se înscriu în posibilitățile de dezvoltare științifică. Firește, nu e cu putință să se știe exact dacă voi le veți produce sau nu în următorii zece ani. Sfatul Înțelepților a calculat că,

dacă veți produce într-adevăr asemenea arme până în zece ani, veți fi în stare să învingeți Imperiul Duglaari.

Lui Palmer i se tăie răsuflarea. Să fi fost într-adevăr cu putință, ca în pofida tuturor făgăduințelor, Sol să se salveze pe spinarea Confederației? Vor fi în stare ca, pentru a câștiga cei zece ani necesari dezvoltării super-armelor lor, să sacrifice cu nepăsare viețile a sute de miliarde de oameni? „Dacă murim, își spuse el cu furie, atunci și Sol va trebui să moară cu noi!”

Lingo îl privi pe Kor fără a vădi mai multă emoție decât un Doog.

— Oricum, reluă Korul după o pauză încărcată de prevestiri rele, Sfatul Înțelepților a calculat că, în prezent, în ciuda lăudăroșeniilor tale nebunești, este o imposibilitate matematică pentru orice sistem solar izolat, inclusiv Fortăreața Sol, să reziste atacului a patru mii de nave de război. Vierme, îți amintesc că Imperiul Duglaari posedă șapte mii de nave de război. Sfatul Înțelepților a calculat că trei mii de nave vor fi suficiente pentru a menține poziția noastră de defensivă împotriva Confederației Umane, cu pierderi calculate, în perioada cât vom trimite restul de patru mii de nave concentrate într-o flotă unică, pentru a nimici total Fortăreața Sol. Super-armele voastre nu vor fi produse în următorii zece ani, vierme. Sol nu va mai supraviețui nici zece săptămâni. Sfatul Înțelepților a și dispus mobilizarea celor patru mii de nave necesare. În câteva luni, Sol va pieri.

Korul se aplecă în față și-i măsură din priviri pe cei cinci Solarieni, unul câte unul. Urechile îi zvâcniră cu un soi de amuzament.

— Și va fi o mare satisfacție, furnăi el, să începem pe loc procesul de exterminare cu cei cinci Solarieni aci de față, precum și cu docilul lor ambasador din Confederația Umană. Veți fi omorâți pe loc.

• Capitolul IX •

Dirk Lingo îi adresă Korului un surâs placid:

— Mi-e teamă că nu ne puteți omorî. Decât dacă vreți să muriți odată cu noi. Dumneavoastră și Sfatul Înțelepților.

— Ce tot vorbești, vierme? Sfatul Înțelepților se întinde pe multe mile pătrate. Ar fi nevoie de o bombă termonucleară ca să-l distrugă.

— Exact. Și, bineînțeles, noi am știut acest lucru mult înainte de a veni la Duglaar. Max!

Îi făcu un semn lui Bergstrom, care se apropie de piciorul tronului. Bergstrom privi fix, cu calm, la fața bătrânului Doog. În mod mecanic, Max începu să furnăie niște silabe incompreensibile într-o redare aproximativ umană a limbii Duglaari. Urechile Korului începură să fâlfâie frenetic.

— Cum poți să știi toate astea, vierme? Înseamnă că mi-ai citit gândurile.

Lingo îi făcu un semn din cap lui Max, care își îndepărtă privirea de la Kor, punând astfel capăt și recitalului urechilor.

— Sunteți mai deștept decât arătați, i-o trânti Lingo Korului. Max e telepatist. V-a citit într-adevăr gândurile. Dar cum dumneavoastră gândeați în limba Duglaari pe care Max nu o înțelege, nu a putut reda decât niște sunete lipsite de înțeles. Dar, de bună seamă, cu cineva care vorbește englezește, ca de pildă, un alt telepatist, Max poate menține o comunicație reciprocă de la orice distanță.

— Foarte interesant, vierme. Mulțumesc că ne-ați furnizat aceste date suplimentare înainte de execuție. Și acum...

— O secundă! îl întrerupse Lingo. Omiteți partea cea mai interesantă. Dacă veți lua legătura cu *Haarar* Koris al dumneavoastră, veți afla că unul dintre noi a primit îngăduința de a rămâne la bordul navei. O fată care se numește Linda Dortin și care e la rândul ei telepatistă. În acest moment, e în comunicare directă cu Max.

— Și ce-i cu asta, vierme? Îți închipui că îi va fi cu putință să scape? Tunurile laser de pe câmpul de aterizare vor face praf nava voastră înainte de a încerca să decoleze, și...

— O, Linda nu are nicio intenție să evadeze. Dimpotrivă, ne va aștepta să ne întoarcem teferi și nevătămați la bord. Lingo scoase un hohot de râs zgomotos și se uită la Kor cu o disprețuitoare încredere de sine. Și dumneavoastră ne *veți da drumul* să plecăm, știți? Vedeți, nava noastră conține o mare bombă termonucleară, destul de mare încât să sfărâme întregul Sfat al Înțelepților. Dacă Max transmite ordinul meu, sau dacă încercați să ne omorâți...

Lingo își trecu arătătorul mâinii drepte de-a latul beregatei.

Korul se lăsă pe speteaza tronului, cu o mină imperturbabilă.

— Deci mă iei de prost, vierme? Îți închipui că noi am fi lăsat nava voastră să se apropie de Duglaar fără a o fi supus în prealabil unui control radical cu detectori de radiații? Știu foarte bine că pe nava voastră nu se afla niciun dram de materie radioactivă.

— Poate, răspunse Lingo cu indiferență. Totuși, în locul dumneavoastră, aș proceda cu prudență și aș face o nouă verificare.

— Ai face orice ca să-ți mai prelungești cu câteva minute mizerabila existență, nu-i așa, vierme? Foarte bine, ca să fim absolut siguri, vom proceda la un nou control. Dar asta n-o să-ți prelungească prea mult viața, pentru că vehiculele care înconjoară nava sunt prevăzute cu detectori de radiații.

Korul hârâi în microfon câteva cuvinte în Duglaari și pe urmă își concentră atenția pe ecranul din fața lui.

Brusc, urechile i se pleoștiră, și ochii roșii i se învârtiră în cap.

— Detectorii constată o mare concentrare de radioactivitate pe nava voastră, fornăi el. Cum ați reușit să o sustrageți controlului? E o imposibilitate.

— O imposibilitate pentru *dumneavoastră* poate, răspunse Lingo cu un râs respingător, dar dumneavoastră nu sunteți decât un *Doog*. Deci, părosul meu prieten, situația este foarte limpede. Ne lăsați să plecăm și astfel rămâneți în viață și dumneavoastră și Sfatul. Dacă ne omorâți, muriți și dumneavoastră, iar Duglaar va fi prefăcut în scrum pe o rază de o sută de mile pătrate. Alegerea vă aparține.

Korul zbieră niște ordine tehnicienilor cocoțați pe fața computerului.

— Am supus propunerea voastră Sfatului Înțelepților. Vom aștepta rezultatele calculelor.

După câteva minute, Korul își înălță ochii de pe ecrane; urechile îi erau țeapăn verticale.

— Foarte bine, fornăi el. Sfatul Înțelepților a hotărât. Sunteți liberi să plecați.

— O hotărâre foarte înțeleaptă, aprecie Lingo, privindu-l încruntat pe Kor. Dar în locul dumneavoastră, aș *continua* să procedez cu inteligență. De exemplu, n-aș fi atât de naiv încât să las nava să decoleze de pe suprafața Duglaar și apoi s-o

distrug de îndată ce s-ar afla suficient de departe în spațiu, încât bomba să devină inofensivă pentru oraș. Pentru că la prima mișcare ostilă după ce am părăsit această planetă, vom deschide generatorul de Câmp-Stază și vom declanșa o novă în Dugl.

Urechile Korului se zbatură cu furie în ciudată.

— Te crezi tare deștept, vierme? Ai ghicit concluzia calculelor făcute de Sfatul Înțelepților. Dar ai fost puțin prea deștept, pentru că mi-ai indicat pericolul principal al planului vostru. Și anume, ce vă împiedică să deschideți generatorul de Câmp-Stază de îndată ce părăsiți Duglaar, fie că sunteți atacați sau nu, și în felul ăsta să ne distrugeți întregul sistem?

— Așa ceva ar duce și la moartea noastră, replică Lingo. Și nu vrem să murim.

— De ce te-aș crede? E adevărat că duplicate ale Sfatului Înțelepților sunt răspândite pe întregul imperiu, dar acestea sunt, desigur, inactive, încă neprogramate, și ar dura luni de zile să punem unul nou în acțiune, amânând astfel mult timp distrugerea Fortăreței Sol. De unde pot eu ști că nu sunteți gata să vă sacrificați viețile în schimbul unei astfel de amânări?

— Nu puteți ști. Nu puteți decât să mă credeți pe cuvânt.

— Și de ce te-aș crede? Decât dacă mă crezi și tu pe cuvânt. Voi îngădui navei voastre să părăsească sistemul Dugl, dar va fi complet încorporată de o Flotă Duglaari până ce va ajunge dincolo de punctul în care poate declanșa o novă în Dugl, prin deschiderea generatorului de Câmp-Stază. Flota noastră va fi în poziția de a distruge nava voastră în sfera Câmpului de Comandă și, desigur, va face acest lucru înainte ca generatorul de Câmp-Stază să aibă timpul de a se încălzi. După cum știți, se poate detecta încălzirea unui generator înainte ca acesta să poată crea vreo stricăciune, deci Flota noastră va avea timp să vă distrugă. Dar vă dau cuvântul meu că nu vă va distruge decât dacă veți încerca să deschideți generatorul în raza sistemului Dugl.

— Și de unde pot să știu că nu ne veți distruge fără să așteptați să deschidem generatorul? Întrebă Lingo.

— N-ai cum să știi. Trebuie să mă crezi pe cuvânt, răspunse Korul și urechile îi zvâcniră convulsiv.

Lingo se încruntă. Pentru prima dată păru nesigur. Era evident că nu se putea încrede în Kor. Și era la fel de evident că nici

Korul nu se putea încrede în el. Și totuși, fiecare dintre ei va trebui să aibă încredere în celălalt. Palmer rânji în sinea lui. De astă dată, Lingo își săpase singur groapa. Își dădu brusc seama că Lingo se încurcase tot timpul în propriile-i vorbe. Korul nu înghițise povestea despre invincibilitatea Fortăreței Sol – Doogii aveau să atace în curând Sol cu o forță masivă, ca o consecință directă a fanfaronadei arogante a lui Lingo. Și acum, Lingo intrase într-un impas.

Palmer uitase aproape că Dirk Lingo se târguia și pentru propria *lui* viață.

— Un minut, Dirk, interveni Raul Ortega. Dă-mi voie să preiau eu o clipă negocierile. Sfatul Înțelepților e conectat la aparatul ăsta? Întrebă el întorcându-se spre Kor. Pentru ca vreau să le propun câteva calcule subtile.

— E conectat, răspunse Korul.

— În ordine, în linii mari, situația e următoarea: Noi putem distruge Sfatul Înțelepților, dacă suntem gata să ne sacrificăm viața, și *voi* ne puteți distruge pe noi, dacă doriți să muriți și să vedeți Sfatul Înțelepților sfărâmat. Dar presupun că și voi preferați să vedeți Sfatul supraviețuind după cum și noi preferăm să supraviețuim. Veți accepta deci să ne lăsați să intrăm în Spațiu-Stază, din momentul în care veți fi siguri că acesta nu mai poate provoca o novă în Dugl.

— Desigur răspunse Korul. Moartea a șapte Oameni nu merită distrugerea Sfatului Înțelepților, ținând seama, mai ales, că Sol va fi oricum în curând pulverizat.

— Așa... răspunse Ortega umezindu-și buzele cu limba. Problema este pur și simplu aceea a încrederii. Ambele părți preferă siguranța reciprocă, cel puțin așa pretindem. Dar voi nu puteți avea încredere în *noi* că nu vom intra în Spațiul-Stază mai devreme decât trebuie, sacrificându-ne viețile dar zdrobind Dugl, și noi nu putem avea încredere în *voi* că nu ne veți distruge cu Flota escortă de îndată ce va fi posibil. Cu alte cuvinte, dacă Flota voastră e destul de aproape încât să ne atace înainte de putem intra în Spațiul-Stază, noi trebuie să avem încredere în *voi*, și dacă nu e îndeajuns de aproape, voi trebuie să aveți încredere în *noi*.

— Ai expus problema corect, vierme.

— A! reluă Ortega. Dar există și o cale de mijloc. O cale ce nu presupune încredere de nicio parte. Cereți Sfatului Înțelepților

să calculeze cursa pentru nava noastră și pentru Flota voastră de escortă, astfel încât pozițiile respective să fie exact la distanța necesară pentru voi să ne distrugeți și pentru noi să încălzim generatorul ca să provocăm o novă în Dugl. Cu alte cuvinte, în cazul în care vreuna dintre părți face vreo mișcare ostilă, șansele voastre de a distruge nava noastră înainte de a putea intra în Spațiu-Stază să fie egale cu șansele noastre de a produce o novă în Dugl înainte de a fi distruși. Firește că noi înșine vom controla calculele computerelor ca să nu existe vreo înșelătorie. În felul acesta, nici uneia dintre părți nu-i va conveni să execute vreo mișcare ostilă, întrucât șansele de eșuare vor fi perfect egale cu șansele de succes.

Palmer simțea că i se învârteste capul. Roți înăuntrul altor roți, înăuntrul altor roți... Totuși avea impresia că Ortega omisese ceva. Dar era prea mult pentru mintea lui Palmer și, judecând după fața lucrurilor, prea mult chiar și pentru Kor. Urechile bătrânului Doog se zbăteau ca niște lilieci nebuni.

Dar, spre deosebire de Palmer, Korul nu trebuia să se bizuie pe propriul lui creier pentru a descâlci implicațiile propunerii lui Ortega. Făcu un gest poruncitor cu mâna în care ținea microfonul, și răcni câteva cuvinte în Duglaari.

Tehnicienii cățărați pe Sfatul Înțelepților prinseră din nou viață și transmiseră marelui computer problema. Minute întregi tăcerea se înstăpâni peste încăperea cavernoasă, știrbită doar de ticăielile și zumzetele înăbușite ale Sfatului Înțelepților în acțiune.

Palmer urmări intens schimbările de lumini pe fața computerului. Știa că rezultatul calculelor computericești va hotărî dacă el urmează să moară sau să trăiască dar, într-un fel, după dovada de perfidie a Solarienilor, acest lucru nu i se mai părea important – nu, când întreaga rasă umană era osândită la moarte. O parte din el dorea să trăiască, dar o altă parte dorea ca strategia Solarienilor să dea greș. Răzbunarea constituie o firavă satisfacție când e însăși viața ta în joc, dar tot e mai bună decât nimic.

Și exista ceva ce Ortega omisese. Palmer nu-și putea da seama ce; dar simțea acest lucru ca pe o senzație în golul stomacului. Știa că Ortega omisese un detaliu mărunț dar esențial.

În cele din urmă, după o așteptare ce păruse să fi durat secole, Korul începu să studieze intens datele de pe ecran. Peste câteva momente ridică ochii; fața lui ciudată era calmă și inscrutabilă, urechile liniștite.

— Vierme, Sfatul Înțelepților a efectuat calculele. Acceptă propunerea ta, cu condiția ca orice abatere de la cursa convenită de ambele părți să atragă după sine distrugerea instantanee.

— De acord, răspunse Ortega. Cu condiția ca la cea mai infimă încercare de apropiere a vreuneia din navele voastre, să punem imediat în acțiune generatorul de Câmp-Stază.

— S-a înțeles, vierme. Vă veți întoarce pe dată la nava voastră. Gărzile vă vor conduce la canalul de ieșire.

Korul strigă un ordin în Duglaari și zece dintre ostașii cei mai apropiați făcură un pas înainte și îi încercuiră pe Oameni. Solarienii se întoarseră, disprețuitor, cu spatele spre Kor și pășiră pe banda mobilă care ducea afară din sală. Cinci dintre ostași porniră în fața lor.

Ceilalți cinci se interpuseră între Palmer și Solarieni. Doi dintre ei îl înșfăcăară de brațe și-l trântiră în genunchi, Ceilalți trei înălțară puștile energetice.

Lingo se răsucii, ochii lui mari, verzi, scăpătând scânteii.

— Ce înseamnă asta? strigă el.

— Ofițerul din Confederație care v-a însoțit urmează să fie executat, răspunse Korul placid. Nimic altceva. Întoarceți-vă la nava voastră.

— Un moment, ripostă Lingo, arătând spre Palmer ca spre un obiect neînsuflețit. *E!* vine cu noi.

— Ai declarat că Confederația Umană nu se mai găsește sub ocrotirea Fortăreței Sol. Drept care, acest ofițer nu este sub protecția voastră. Drept care, îl considerăm prizonier. Drept care, va fi ucis.

— Nu vă pripiți, răspunse Lingo. Noi am fost de acord să ne retragem protecția asupra Confederației *cu condiția* ca voi să acceptați termenii propunerii noastre. Dar oferta noastră nu mai ține. Sau v-am înțeles greșit? Acceptați să ne trimiteți ca garanție patru mii de nave? Dacă acceptați, atunci de ce nu...

— Destul, vierme! strigă Korul cu un plesnet furios al urechilor. Vi se îngăduie să scăpați cu viață. Nu încercați să mai

puneți și alte condiții. Întoarceți-vă la nava voastră, atâta timp cât mai puteți s-o faceți.

— Să nu-mi dai mie ordine, Doogule, urlă Lingo, Ofițerul acesta a venit aici sub jurisdicția noastră și se va întoarce tot sub jurisdicția noastră! Altminteri ordon ca bomba să fie detonată chiar în clipa asta!

Korul își fâlfâie urechile, dar înclinația Doogilor spre logică precumpăni.

— Bine, spuse el. Nu merită să punem în pericol Sfatul Înțelepților pentru lipsa de logică a Oamenilor. Ia-ți viermele Confederal și pleacă!

Palmer fu smucit în picioare și împins în tunelul de ieșire, laolaltă cu Solarienii. Îi aruncă lui Lingo o privire de ură neîmblânzită. Îi *salvase* viața, dar numai ca să-și demonstreze superioritatea asupra Korului. Într-un anumit fel, Palmer simțea mai multă simpatie pentru Doogul care voise să-l omoare decât pentru Omul care-i salvase viața.

•

— Îmi pare rău, Jay, îi spuse Dirk Lingo odată ajunși pe navă, dar vom avea multe pe cap și nu putem risca să te lăsăm să comiți cine știe ce acțiune nebunească.

Palmer își încordă mușchii sub legăturile cu care-l ținuseră de unul dintre falsele scaune de pilot, din cabina de control a navei.

— Nu te gânde la asta, trădătorule, strigă el. Există lucruri mult mai importante pentru care ar trebui să-ți pară rău.

Lingo pregătea nava pentru decolare; Fran Shannon se afla pe scaunul ei de control, iar Ortega pe celălalt scaun fals.

— Jay, lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi, spuse Lingo punând în funcțiune marele ecran emisferic.

— *De bună seamă că nu sunt*, ripostă Palmer. Voi, Solarienii, păreați niște oameni serioși, prieteni... mai mult decât prieteni. Toate gogoșile despre acceptarea mea ca membru al Grupului! Toată fanfaronada despre nobila misiune a Fortăreței Sol! Și ce v-ați dovedit a fi? Niște lași și niște trădători!

Lingo scrută plafonul de nori cenușii, ignorându-l voit pe Palmer.

— Vor fi aici dintr-un minut în altul, murmură el.

— Dacă ai avea destul curaj, ai detona bomba aceea termonucleară chiar în clipa asta, și cel puțin ai distruge Sfatul Înțelepților. Cum poți suporta propria-ți conștiință?

Lingo, Fran și Ortega izbucniră în râs.

— *Bomba?* râse Ortega. Bomba? N-ai auzit ce-a spus Korul? E imposibil să ascunzi o bombă de detectoarele pentru radiații. Nu există nicio bombă la bord.

— Cum? Dar a doua oară detectoarele au indicat că *există* o bombă...

— Ah, folosește-ți mintea! îi spuse Lingo râzând. Adu-ți aminte că Linda era la bord. Undele gândirii concentrate sunt o formă de energie electromagnetică, ba chiar o formă masivă, în comparație cu cele asupra cărora lucrează detectoarele. Dacă telepatisții pot controla mișcările trupurilor altor făpturi, pot crea iluzii și asupra unor instrumente delicate, pot crea iluzia radioactivității acolo unde aceasta nu există.

— Deci toată chestiunea a fost un fals? Ca toate celelalte?

— Bine spus, Jay, replică Lingo. Gândește-te, bomba a fost un fals. Ca toate celelalte. Ca *absolut toate* celelalte.

— Uite-i că vin, strigă Ortega.

Navele de război Duglaari pătrundeau prin plafonul de nori și se îndreptau în jos, spre navă, zece... douăzeci... cincizeci, deasupra câmpului de aterizare, plutind la vreo șase sute de metri înălțime.

— Nava Solariană către comandantul Duglaari. Solarienii către Duglaari... fornăi Lingo în microfon. Ne pregătim de decolare și procedăm conform înțelegerii.

— Recepționat!

Lingo deschise Frontul de Comandă. Nava începu să se înalțe, iar pătura de nave Duglaari, aflate deasupra lor se înalță în același ritm, păstrând o distanță constantă.

De îndată ce ieșiră din atmosfera sistemului Duglaar și căpătară viteza de desprindere, Flota Duglaari se dispuse într-o uriașă emisferă, cu partea concavă în față, înspre ei. Nava Solariană își luă poziția, conform calculelor, chiar la buza formațiunii concave, în linie dreaptă în raport cu centrul acesteia, și deci cu linia ei de zbor chiar în fața marelui Front de Comandă al Flotei Duglaari.

În felul acesta, o relativ minimă accelerare ar fi situat momentan nava dincolo de Frontul de Comandă al Doogilor și o

la fel de minimă încetinire a vitezei ar fi plasat-o direct în raza de acțiune a Frontului Duglaari.

Nava Solariană porni să înainteze, însoțită de escorta supradimensionată care-și menținea poziția, încercuind-o, ca o undă de șoc ce-ar împinge o molie în fața ei.

Palmer se simțea oarecum calmat de teribilul spectacol al navelor de război Duglaari care umpleau priveliștea ecranului panoramic în toate direcțiile, cu excepția celei din față. Iată forța în forma ei cea mai brută; iată moartea. Își aduse aminte că înfruntase această moarte alături de cei șase Solarieni, și nu o dată, ci de trei ori. Și își mai aminti de minunata camaraderie, de tăcuta încredere reciprocă pe care le resimțise în acele momente; și, în chip pervers, se pomeni regretându-le amarnic, asemenea unui băiețuș care ar fi descoperit că omnipotentul său tată nu-i decât o slabă ființă umană supusă greșelii.

Chibzuia cu disperare asupra cuvintelor lui Lingo: „... bomba era un fals, ca toate celelalte. *Ca absolut toate celelalte.*” Tot ce-i spusese Lingo Korului nu fusese decât un bluf, sau o minciună, o înșelătorie; bomba, invincibilitatea sistemului Sol... S-ar fi putut ca nici super-armele să nu fie reale. Enumerarea lor sunase îndoielnic, ca propaganda Confederației Umane... Dar... Dar de ce-l avertizase Lingo pe Kor asupra armelor pe care Sol s-ar putea să le producă sau nu în următorul deceniu? De ce se împăunase că ar fi necesare opt mii de nave ca să distrugă Fortăreața Sol, când trebuie să fi știut prea bine că nu s-ar fi putut apăra nici împotriva a patru mii? De bună seamă, știa că Sfatul Înțelepților nu se lăsa păcălit.

Trebuie să fi existat vreun țel ascuns în spatele tuturor acestor lăudăroșenii, un țel pe care-l ascundeau atât de el cât și de Doogi. Și dacă toate celelalte nu erau decât trucuri, nu s-ar putea ca și încrederea lui Lingo de a jertfi Confederația Umană să fi fost tot un truc? În fond, Korul *nu* o acceptase... De fapt, își dădu brusc seama Palmer, Lingo făcuse această propunere în termeni atât de aroganți, încât trebuie *să fi știut* că Korul o va respinge. Probabil că plănuise totul.

Pe măsură ce nava se îndepărta de Duglaar, în echilibru precar pe muchea de cuțit a morții, Palmer dorea cu ardoare să poată avea din nou încredere în Solarieni. Căci fără de această încredere, totul era lipsit de orice rost, lipsit de orice speranță. Indiferent dacă ei vor scăpa cu viață sau nu, Fortăreața Sol

constituia mitul care susținuse moralul Confederației Umane timp de trei secole, și dacă Sol se dovedea a fi doar o minciună hidoasă, trădătoare, Confederația se va prăbuși și coșmarul paranoic care se numea Imperiul Duglaari avea să distrugă Galaxia.

Palmer simțea că îndărățul fricii firești de moarte, bântuia o spaimă mult mai îngrozitoare – spaima de a muri fără niciun rost, singur, descumpănit și trădat, spaima de a muri izolat, cu oribila cunoaștere că, în curând, întreaga rasă umană îl va urma în totala uitare.

Și, singurul lucru care exista între el și această cumplită moarte, era credința în șase oameni ce se dovediseră a fi cei mai respingători trădători din întreaga istorie.

Dorea cu disperare să creadă în ei, dar știa prea bine *de ce* dorește să creadă, și simțea că nu poate.

— Nu-mi place... bombăni Ortega, privind la uriașa amoebă care era flota Duglaari. Ceva nu miroase bine. Korul a cedat prea repede. Totul a mers prea ușor. Pur și simplu faptul că ne-au lăsat să plecăm e lipsit de logică. Probabil că pun ceva la cale...

— Haide, Raul, nu te mai frământa, îl consolă Lingo. Ar trebui să ai mai multă încredere în Talentul tău. Ai fost mai șmecher ca ei, asta-i tot. E mult mai logic pentru ei să ne fi lăsat să plecăm și să nu periclitizeze Dugl, decât să încerce să ne distrugă și astfel să riște o novă.

— E mult *mai logic* să ne distrugă fără să periclitizeze Dugl, spuse Ortega stingherit. Așa ar fi trebuit Sfatul Înțelepților să vadă lucrurile. Așa le-aș fi văzut eu în locul lor...

— Dar cum? Nu-ți dai seama, Raul, nu pot încerca nici măcar să ne încercuiască fără a crea riscul deschiderii generatorului de Câmp-Stază înainte ca ei să ne poată zdrobi cu Frontul de Comandă. Noi am aranjat lucrurile astfel, nu? Din momentul în care ajungem la punctul în care putem intra în Spațiul-Stază fără să producem o novă...

Lingo își curmă vorba și rămase cu gura căscată. Fața îi păli.

— O, nu! strigă Ortega. *Asta-i!* Desigur! Cum am putut fi atât de idiot? Desigur că nu merită să riște distrugerea noastră atâta timp cât mai avem posibilitatea de a provoca o novă în Dugl. Dar ce-i va împiedica să ne încercuiască *după* ce părăsim raza primejdioasă? Și poți fi sută la sută sigur că Sfatul Înțelepților a

calculat exact, până la microsecunde, când vom ajunge la acel punct. În momentul când nu va mai exista pericol de novă, ne vor îngloba. Dacă reușesc, pentru noi înseamnă moarte, dacă nu reușesc, ei n-au nimic de pierdut. Desigur, șansele lor sunt de numai cincizeci la sută, dar n-au absolut nimic de pierdut.

— Și noi n-avem absolut nimic de făcut, mormăi Lingo.

— Ți-ai tăiat singur craca de sub picioare, trădătorule, jubilă Palmer. Dacă voi, blestemații de Solarieni, ați fi luptat în război alături de noi, în loc să vă izolați, ați fi știut că Doogii sunt niște tacticieni foarte pricepuți. Ați fi știut că nu fac cea mai mică mișcare până nu se asigură că toate șansele sunt de partea lor. Vai de mine, în ultima bătălie pe care Flota mea a dus-o cu ei, noi...

„Desigur!” gândi brusc Palmer. Exista o cale de scăpare! Solarienii or fi fost ei tari în strategie, dar practic nu mai purtaseră o bătălie de secole. Dacă ar fi știut să lupte, ar fi văzut și ei soluția. Nu era nevoie de scheme sofisticate. Era vorba de o tactică standard a Confederației, care funcționase aproape de fiecare dată. Acum s-ar fi putut să fie ceva mai greu, dar...

Rânji cu acreală. Dacă exista un lucru pe care forțele Confederației îl practicaseră întotdeauna cu succes, acela era arta retragerii.

— Ce este Jay? întrebă Ortega întorcându-se să se uite la Palmer care se hlizea.

— De ce nu te gândești singur, Maestre de Jocuri Ortega? Orice Comandant de Flotă din Confederație ar ști ce trebuie făcut. O tactică standard. Poate că e puțin *prea simplă* pentru mintea ta atât de complicată. Foarte rău.

— Vorbești ca un nebun, se răsti Ortega. Amintește-ți, Jay, că tu te găsești pe nava asta. E vorba și de viața ta. Dacă cunoști vreo cale de scăpare, nu câștigi nimic ascunzându-ne-o.

— Nimic decât răzbunarea, Lingo, răspunse Palmer.

— Numai un dement își sacrifică viața de dragul unei răzbunări lipsite de sens. Nu cred că ți-ai pierdut mințile, Jay.

Apelul îl atinse. Nu avea niciun rost să moară, mai ales când moartea lui n-ar fi dus la nimic, mai ales când ar fi murit fără să știe dacă alături de el mureau niște trădători sau poate că niște... prieteni.

— Bine, Lingo, spuse în cele din urmă. Ca de obicei, ai câștigat.

•

Nava înainta de zor, urmată de Flota Duglaari, pe lângă orbita lui Dugl V, apropiindu-se rapid de orbita lui Dugl VI, cea mai periferică planetă a sistemului – și granița vulnerabilității Doogilor la generatorul de Câmp-Stază al Solarienilor. Și, în același timp, granița siguranței lor.

— Cât de aproape suntem, Fran? întrebă Lingo examinând nervos zidul de nave din spatele lui.

— La zece minute de orbita lui Dugl VI.

— Trebuie s-o faci acum sau niciodată, Lingo! îi spuse Palmer. Și trebuie să acționezi gradat.

— Ești sigur c-o să meargă? Ești sigur că n-or să ne detecteze?

— Nu sunt sigur de nimic, îl repezi Palmer. Dar șansele lor de a ne detecta sunt foarte slabe. Aș spune că masa Flotei Duglaari e de cel puțin trei sute de ori mai mare decât masa noastră. Așadar, viteza noastră combinată va descrește doar cu o treime dintr-un procent, și dacă raportăm descreșterea la zece minute, încetinirea nu va atinge mai mult de o trei-zecime dintr-un procent. Nu cred că pot detecta *așa ceva*. Și apoi, vom face exact opusul a ceea ce s-ar aștepta ei să facem.

— Bine, Jay. Nimic de spus.

Încet, minuțios, cu delicatețe, Lingo începu să încetinească energia Frontului de Comandă al navei. Nava pierdu o infimă fracțiune din viteza de înaintare și se apropie de Flota Duglaari cu mai puțin de o sută de metri – o distanță imperceptibilă în raport cu coordonatele spațiului interplanetar.

Dar această minusculă schimbare în pozițiile respective era suficientă ca să includă nava în sfera de acțiune a puternicului Front de comandă al Flotei Duglaari.

— Suntem în contact cu Frontul Doog, spuse Lingo. Nu cred că au observat ceva.

— Până aici e foarte bine, aprecie Palmer. Acum continuă să reduci viteza încet dar constant. Trebuie să sincronizezi astfel, încât când străbatem orbita lui Dugl VI, Frontul nostru de comandă să fie complet oprit.

Palmer îl urmărea încordat pe Lingo care continua să reducă viteza navei. „O să funcționeze, își spuse el. Masa lor este cu atât mai mare decât a noastră, încât n-or să sesizeze niciun moment că Frontul nostru de Comandă e oprit și că înaintăm

prin forța Frontului lor. Și din momentul în care am străbătut orbita lui Dugl VI...”

— Viteză optzeci la sută... murmură Lingo. Șaptezeci... Șaizeci... treizeci... douăzeci... zece...

Își înalță mâna și scoase un suspin de ușurare.

— Reușit! spuse el. Nu cred că și-au dat seama; Frontul nostru e închis și ne lăsăm purtați de Frontul lor.

— Bine, aprobă Palmer. Acum ține minte, sincronizarea înseamnă totul. Va trebui să deschizi Frontul de Comandă la viteza maximă cu zece secunde înainte să ieșim din orbita lui Dugl VI, iar generatorul de Spațiu-Stază îl deschizi exact cu zece secunde mai târziu. Dacă-l deschizi cu o secundă mai devreme – *buuum!* Și dacă-l deschizi mai târziu, Doogii, cu puternicul lor Front de Comandă, vor fi în măsură să detecteze brusca noastră explozie de viteză și ne vor încercui. Totul depinde de sincronizare. Și de surpriza lor.

— Nu-ți face griji în ce privește sincronizarea. Și să sperăm că vor fi năuciți de surpriză, căci dacă și-ar da seama ce facem...

— Nici nu se gândesc, spuse Ortega.

— Fran, i se adresă Lingo, vreau două numărători inverse; prima până la zece secunde de poziția orbitei lui Dugl VI, și cealaltă de zece secunde după deschiderea Frontului nostru de Comandă.

— În ordine, Dirk.

Convoiul își continuă zborul. „Suntem gata pentru tactica *noastră*, își spuse Palmer. Mă întreb ce gândește comandantul Doog în clipa asta...”

— Atenție, Dirk, începu Fran Shannon. Douăzeci de secunde până la primele zece secunde. Cincisprezece, zece!

Lingo încleștă cu mâna dreaptă manivela Frontului de Comandă; arătătorul mâinii stângi stătea în suspensie deasupra butonului de deschidere a generatorului de Câmp-Stază.

— Nouă... opt... cinci... patru... trei... doi... unu... acum!

Lingo împinse manivela. Frontul de Comandă al navei intră în plină viteză.

Nava Solariană înaintase cu aceeași viteză ca și Flota Duglaari, fiind propulsată până atunci de puternicul Front de Comandă al acesteia. Acum, căpătase un extraordinar impuls de viteză suplimentar, dat de *propriul ei* Front de Comandă – un impuls lipsit de inerție, capabil să accelereze nava până aproape

de viteza luminii. Nava țâșni înainte, părăsind raza Câmpului de Comandă al Flotei Duglaari, și lăsând o distanță imensă între ea și flotă.

— ... opt... șapte... șase... începu Fran Shannon numărătoarea.

Palmer urmări cu intensitate pe ecran Flota Duglaari care rămăsese în urmă. Era încă în urmă... dar *acum se îndepărta mai încet!*

Comandantul Duglaari își revenise din surpriză. Acum Flota Doogilor accelera; nava Solariană nu mai câștiga teren, dar distanța subită pe care o crease era încă prea mare pentru ca Flota Duglaari să-și poată începe acțiunea de încercuire.

— Cinci... patru... trei...

Doogii îi ajungeau din urmă. Puternicul lor Front de Comandă accelera navele mai rapid decât putea înainta nava Solariană, și distanța dintre ele se micșora.

— ... doi... unu... acum!

Lingo apăsă pe butonul de sub mâna lui stângă. Urmă un minut de agonie până ce generatorul Câmpului-Stază se încălzi, timp în care amoeba ucigătoare, hulpavă, care era Flota Duglaari, se întindea să prindă nava în gheara morții...

Și, deodată, Doogii, Dugl, și stelele înseși dispărură, înlocuite de o involburare de culori. Se aflau în siguranță în Spațiul-Stază.

Lingo scoase un oftat adânc:

— Suntem pe drumul nostru, rosti el.

— Pe drumul nostru către ce? întrebă Palmer cu acreală.

— Cum către ce, Jay? Către Fortăreața Sol, bineînțeles.

• Capitolul X •

Lingo închise controalele și se îndreptă spre falsul scaun pilot, de care era legat Palmer.

— Vreau să-ți mulțumesc, Jay, spuse el. Îți datorăm cu toții viața.

— Nu am nevoie de mulțumirile tale, Lingo. Am salvat nava asta dintr-un unic motiv: din nefericire, mă aflu și eu pe ea. Așa cum ai spus, sinuciderea e un act nebunesc. Dar în ce vă privește pe voi, trădătorilor, puteți să...

— Nu te înfierbânta, îl sfătui Lingo cu blândețe. Noi continuăm să-ți fim prieteni. Ne așteaptă o lungă călătorie, și am dori să fie cât mai plăcută posibil. Și nu dorim să ne fii dușman, Jay. Vrem să te simți parte din Grupul nostru. Așa ca înainte.

— Și, desigur, în semn de afecțiune, mă ții legat de scaunul ăsta. Sunt profund mișcat.

— Te-am legat numai ca să protejăm nava. În fond, nu ai arme, și nu văd unde ai fi putut fugi. Dacă promiți să nu fii violent te dezleg.

Palmer ridică din umeri, atât cât îi permiteau legăturile s-o facă.

— Doar n-o să fac tot drumul până la Sol legat ca un curcan fript. Nu mă voi deda la violențe. Dar, te rog, fără dulcegării și zăhărelul prieteniei.

— Cum dorești, răspunse Lingo, dezlegându-l pe Palmer. O să ai destul timp să rumegi totul.

Palmer se ridică în picioare, clătinându-se, și își frecă membrele pentru a-și restabili circulația. Apoi îi întoarse lui Lingo spatele și se îndreptă spre ușa cabinei.

— Unde te duci, Jay?

— În cabina mea, dacă n-ai nimic împotriva. Aici plutește un miros neplăcut. Așa cum ar spune prietenul nostru Koris, simt tulburări nedorite în aparatul meu digestiv.

•

Palmer zăcu ore întregi pe patul din cabină, privind la pereți. Călătoria până la Sol va dura săptămâni; cât niște secole.

„O săptămână în cuibul ăsta de trădători ține cât un mileniu, gândi el. De ce am fost atât de laș? Ar fi trebuit să-i las pe Doogi să sfărâme nava ca pe o nucă. Totul s-ar fi isprăvit într-un minut. N-am făcut decât să prelungesc agonia.”

„La urma urmei, continuă să-și spună, ce câștigase salvând nava și propria lui viață? Câteva săptămâni de întemnițare în cușca asta a trădătorilor Solarieni, câteva săptămâni, poate, petrecute pe Pământ, până când vor debarca Doogii, în număr covârșitor, pe Sol. Și sistemul care e vatra Omului va fi complet anihilat.

Poate că și asta e o speranță, își spuse el, mai departe, cu amărăciune. Plăcerea de a vedea Fortăreața Sol nimicită.”

Dar știa că ar fi o satisfacție foarte găunoasă, pentru că, până la urmă, moartea Fortăreței Sol ar însemna moartea întregii rase

umane. Timp de trei secole, mitul Fortăreței Sol susținuse Confederația Umană în ciuda înfrângerilor, în ciuda computerelor care prevedeau extincția omenirii până într-un secol. Toate speranțele tuturor Oamenilor de pretutindeni se îndreptaseră spre Fortăreața Sol. Era cea de pe urmă și cea mai mare speranță a rasei umane, bastionul, Stânca Veacurilor, Citadela Omului.

Și Fortăreața Sol nu era decât o minciună. Palmer se simțea singur, mai cu desăvârșire singur decât fusese vreodată un alt om. Era singur cu adevărul de neacceptat că ultimul zeu al Omului murise, era singur cu cunoașterea că și acest zeu, la fel ca și toți ceilalți, nu era decât bastardul împreunării dintre speranță și frică; o vană negare a unei realități finale – anume că specia umană, ca și fiecare dintre membrii săi, era muritoare și osândită să moară.

Se gândi la masa uriașă, moartă, a Galaxiei prin care nava își croia acum drum; miliarde de stele, milioane de planete. Un vid rece, mort, guvernat cu o mână de fier de legile impersonale ale fizicii.

Ce era Omul, ce era însăși viața decât un element infim, un microb insignifiant în vastul univers mort? În ansamblul Galaxiei, viața atingea, din punct de vedere statistic, o cotă cu totul neînsemnată. Întreaga masă de protoplasmă vie, existentă de la începutul timpurilor încoace, nu echivala masa unei neînsemnate, mici stele moarte. Și facultatea de a simți nu însemna decât a miliarda parte din întreaga viață a universului.

Da, dar era partea care avea importanță, partea care infuza un înțeles pietrei moarte și gazului arzător.

Și partea care se agăța atât de frenetic de fiecare ceas al existenței ei, încât ar fi fost gata să sacrifice orice pentru câteva luni de viață în plus.

Aceasta era crima Fortăreței Sol.

Dirk Lingo făcuse imposibilul – inventase un nou păcat. Un păcat nu împotriva oamenilor sau a zeilor, ci împotriva vieții însăși. La urma urmei, universul era un vast câmp de luptă pe care viața se războia cu moartea, pe care conștiința, simțirea, inteligența se zbăteau să supraviețuiască într-o infinită mare de nimic.

Și Fortăreața Sol trecuse de partea inamicului. Nu putea fi concepută o trădare mai mârșavă. Pentru că Imperiul Duglaari nu se afla de partea vieții; era un agent al neantului, al morții.

Abia acum înțelegea Palmer adevărata natură a inamicului împotriva căruia luptase toată viața lui. Doogii reprezentau un factor de demență. Ei nu luptau pentru a-și extinde teritoriul, pentru a-și spori avuțiile, sau pentru a însămânța viață în universul mort. Moartea în sine era unicul țel al Doogilor – stârpirea oricărei urme de viață inteligentă. Și când acest țel nebunesc va fi fost atins, vor mai avea Doogii vreo rațiune de existență? Nu va trebui oare Sfatul Înțelepților să se autodesființeze, iar Doogii să-și urmeze computerul în uitarea absolută? Și nicăieri nu va mai rămâne nimic decât gaz în flăcări, și piatră, piatră rece, și sute de miliarde de mile cubice de neant mort...

Palmer se cutremură. Simțea că pășește pe muchea nebuniei. Erau ape prea adânci pentru a fi sondate de mintea unui om singur...

Și, brusc, își dădu seama că oricare ar fi simțămintele lui și oricât de mare i-ar fi ura, mai devreme sau mai târziu va trebui să încheie o pace măcar vremelnică cu Solarienii. Niciun om nu poate îndura să moară în chipul ăsta, văduvit de orice contact uman.

Solarienii erau lași, erau trădători, făpturi de neconceput, dar cel puțin erau ființe omenești. Și oricare ar fi fost păcatele lor, oricâtă ură s-ar fi săpat între el și ei, erau poate cele din urmă ființe omenești pe care avea să le mai vadă.

Răsună o bătaie în ușă.

— Pleacă! strigă Palmer.

Bătaia deveni stăruitoare.

— Pleacă, fire-ai să fii!

Știa prea bine că mai târziu va trebui să dea ochi cu ei, dar acum ura îi îneca orice alt sentiment și voia să rămână singur cu jăratul mocnit al furiei sale.

— Sunt eu, rosti vocea lui Robin Morel.

„*Cine altcineva?*” gândi el posomorât. Robin era cea pe care o ura cel mai mult, poate cu excepția lui Lingo, și, totodată, cea pe care se simțea cel mai puțin în stare s-o respingă.

— Bine, bine, bombăni, intră.

Robin împinse ușa cu piciorul și apăsă în prag, cu o insuportabilă expresie de înțelegere și de compasiune zugrăvită pe față, și cu câte o băătură în fiecare mână.

— Raul ne-a preparat două Supernova, spuse ea așezându-se pe pat, lângă Palmer. Ia una. O să te facă să te simți mult mai bine.

Îi întinse paharul mic, umplut cu un lichid albastru, din mâna ei dreaptă.

— De unde pot ști că nu-i otrăvă? mormăi el bosumflat.

— Nu fi copil, Jay. Dacă voiam să te omorâm, nu era nevoie să recurgem la înșelătorii ca s-o facem.

— Am învățat să nu cred că aș putea înțelege vreodată gândirea Solarienilor, răspunse el cu amărăciune.

— Jay... oftă ea resemnată, și apoi râse ușor; un vechi, vechi toast pământesc: „De e otrăvă-n băutura ta, hai schimbă-ți viața pe a mea.”

Zâmbind, schimbă paharul ei cu cel pe care i-l oferise.

Palmer se simți îngrozitor de stupid și de încurcat, dar, într-un fel, și mișcat. Fără să scoată o vorbă, luă cel de-al doilea pahar.

Amintindu-și de băutura Nouă Planete, era pregătit pentru orice când dădu pe gât lichidul albastru – orice în afară de ceea ce se dovedi a fi. Nu avea niciun gust; era ca o înghițitură de apă rece.

Lunecă, fără gust, din gâtlee în stomac. Dar deodată încercă o senzație stranie, ca și cum o parte din el se dizolvase în băătură, și nu băutura se dizolvase în sângele lui. Simți cum toate emoțiile, ura și teama și furia se scurg din el și se adună într-un ghem compact, dens, masiv, un vârtej emoțional localizat în stomacul lui. Iar restul ființei, mintea proaspăt purificată, părea acum rece, detașată, nefiresc de obiectivă, observând de la distanță mica minge de foc în care se prefăcuseră simțirile lui; părea a fi un spectator distant, pe jumătate amuzat, pe jumătate indignat.

Și pe măsură ce observa clocotitoarea, învolburata, arzătoarea minge de ură și furie și teamă în care se adunaseră propriile lui simțiri, aceasta îi apărea desprinsă de el, ceva străin și ridicol.

Și pe urmă explodă.

Timp de un lung moment, teribil și respingător, simți cumplita, monstruoasa irezistibilă rafală a propriei sale uri

străpungându-i ființa ca o radiație puternică printr-o foaie de hârtie. Pe urmă se evaporă din el și se mistui.

Se mistui total. Se simți purificat de focul care-l devastase; purificat, și liniștit și deschis. Ura nu făcuse parte din el; fusese produsul confluenței unor forțe exterioare, aflate dincolo de controlul lui, și când explodase în acea rafală de foc purificator, se consumase singură și-l lăsase din nou cu propria-i identitate și viață.

Robin râse ușor.

— De *asta*, îl lămurii ea, se numește Supernova.

Palmer o privi cu liniștiții săi ochi noi, și nu văzu în ea o trădătoare ci, pur și simplu, o făptură umană, o femeie. Poate că și ea fusese pradă unor forțe exterioare cumplite străine, ineluctabile, cuibărite oarecum în ea, dar orice ar fi săvârșit, ea și ceilalți Solarieni, oricât de sinistre ar fi fost crimele lor, erau, într-un anumit sens, și ei niște victime. Victime și călăi în același timp, lumină și întuneric în unul și același suflet în fond, nu erau decât niște fapte omenești, slabe.

— Am impresia că m-am comportat cam melodramatic, spuse Palmer jenat.

— Nu mai melodramatic decât ne-am comportat noi. Deosebirea este însă că noi am acționat astfel cu un anumit scop. Și o bună parte din acest scop era să te determinăm să te porți cum te-ai comportat.

— Probabil că băutura asta m-a îmbătat de-adevăratelea. N-am înțeles nimic din ce-ai spus.

— Nu, Jay, răspunse Robin râzând, dar cu o notă de amărăciune. Nu ești beat. Supernova nu îmbată; te face numai ca, o bucată de timp, să-ți privești propriile sentimente în chip de spectator, ca și cum ar fi desprinse de tine. Le privești din afară, de parcă mintea ta ar fi un observator detașat. Îți izolează emoțiile și te liniștește. Dacă vrei să știi, ești mai lucid acum decât ai fost înainte de a bea.

— Dacă nu sunt beat, atunci ce naiba înseamnă că voi ați făcut ce-ați făcut pentru ca eu să fac ce-am făcut? Parcă vorbești în dodii.

Rubin părea să-l examineze atent, aproape clinic.

— Bănuiesc că ești pregătit să afli adevărul, îi spuse după un răstimp. Sau cel puțin o parte din adevăr.

— Asta-i tot ce-mi oferiți voi, o rezezi el. Mici părțile de adevăr, și mari doze de minciună.

— Văd că efectul băuturii a și început să se spulbere, ripostă Robin zâmbind sarcastic. Păcat că nu poate avea un efect permanent. Încearcă să-ți aduci aminte ce ai simțit când emoțiile nu-ți încețoșau mintea.

Brusc, Palmer își dădu seama că, într-adevăr, acum se simțea din nou altfel. Nu mai cântărea lucrurile cu rațiune rece. Era din nou stăpânit de vechiul amestec de furie, derută și ură. Și totuși, nu era la fel ca înainte; nu va mai putea fi niciodată exact la fel. Își dăduse seama că exista și o altă latură a simțirilor lui, și că situațiile puteau fi cu totul diferite când nu le analizai prin prisma emoțiilor. Și, cu toate că emoțiile puneau acum stăpânire pe el cu repeziciune, era totuși conștient că simpla amintire a celeilalte stări, acum străine de el, le atenua și le îmblânzea.

— V-ați jucat cu mintea mea tot timpul, nu-i așa? Din primul moment în care m-am imbarcat pe această navă. De ce? Ce ați avut de câștigat?

Robin oftă adânc, atitudinea și chipul părură să i se relaxeze, ca și cum o grea povară i se luase de pe inimă.

— Da, murmură ea... Într-un anumit fel, te-am schimbat. Dar în mare parte spre binele tău, nu spre al nostru. Încearcă să te gândești la tine așa cum erai la început, înainte de a ne fi întâlnit, și compară această amintire cu ceea ce ești acum. Nu-i așa că *aprobi* schimbările?

Palmer se gândi la trecut... și săptămânile îi părură ani. Își dădu seama că își lărgise mult universul mental, că în aceste câteva săptămâni trăise mai multe experiențe, în condițiile unor noi relații umane, învățase mai mult, se adâncise, crescuse mai mult decât în tot deceniul anterior. Se simțea cu zece ani mai în vârstă; nu cu zece ani mai istovit, ci cu zece ani mai matur. Deși fusese ridicat absurd la rangul de general, mentalitatea lui rămăsese aceea a unui Comandant de Flotă. Acum, însă, înțelegea o sumedenie de lucruri despre Duglaari, despre război, despre gândirea umană, despre Sol, lucruri pe care nici măcar un înalt Mareșal Confederal nu le-ar fi putut înțelege. Rangul de general nu mai era un simulacru lipsit de fond; era ceva ce i se cuvenea.

Da, *se schimbase* și constata acum că aproba schimbările pentru că acestea însemnaseră un progres.

— Te surprinde când privești în urmă, nu-i așa? îl întreabă Robin. Acum ești un om mult mai întreg decât ai fost. De pildă, nu te-ai mai îndoii de posibilitățile tale dacă ar fi să devii Comandantul Suprem al Confederației, ceea ce s-ar putea întâmpla într-o bună zi. Pentru că știi bine că acum ești apt pentru o asemenea misiune. Ba chiar, aș spune că misiunea e prea mărunță pentru tine.

— Ce importanță mai au toate astea, chiar dac-ar fi adevărate? bombăni Palmer. Războiul e pierdut. Sol e pe cale de a fi distrus, și când Confederația va afla acest lucru, va pierde orice elan de luptă. Și asta datorită vouă.

— Jay, încă nu cunoști totul. Cred că ești pregătit și pentru rest – cel puțin pentru o bună parte din el. A sosit timpul să stai de vorbă cu Dirk. Trebuie să-ți prezinte scuze.

— *Scuze?* Cum poți scuza trădarea?

Robin ridică din umeri.

— Du-te în cabina de control și ai să afli.

•

Lingo era singur în cabina de control și scruta învolburarea lipsită de sens a Spațiului-Stază; pe față îi juca un zâmbet ciudat, jumătate amar, jumătate triumfător.

— la loc, Jay, îl pofti, așezându-se și el mai comod în scaunul-pilot.

— Robin mi-a spus că vrei să-mi prezinți scuze, spuse Palmer pe un glas stins, așezându-se lângă Lingo. Presupun că știi la ce-s bune scuzele tale? Cum te-ai putea scuza pentru stupiditatea de a încerca să vinzi rasa umană?

— Că mă consideri trădător, mai înțeleg, răspunse Lingo cu un râs aspru, dar ca să mă acuzi de stupiditate e jignitor.

— Haide, Lingo, știi bine că ai făcut-o de oaie. Înțeleg ce-ai încercat, chiar dacă atitudinea ta îmi întoarce stomacul pe dos. Ai vrut să-i convingi pe Doogi să lase sistemul Sol în pace, oferindu-le întreaga Confederație Umană drept premiu de consolare. Și apoi, dacă veți avea timp să perfecționați super-armele voastre, când întreaga omenire va fi dispărută în afară de voi... Dar ai fost puțin *prea* șmecher, așa-i? I-ai speriat pe Doogi puțin *prea* tare. Și acum nu veți mai avea șansa de a vă construi super-armele.

Lingo se întoarse spre Palmer cu fața convulsionată de râs.

— Așadar și tu ai crezut-o! Mă felicit. Jay, toate super-armele acelea nu ți-au fost familiare? Nu sunau exact ca nonsensurile pe care le debitează secția de propagandă a Confederației? Ar trebui să sune astfel pentru că au fost luate cuvânt cu cuvânt din propaganda Confederației. Toate și fiecare dintre ele nu sunt decât minciuni. Nici peste secole nu va fi cineva în stare să fabrice asemenea arme. Dă-mi voie să-ți spun, Jay, că patru *sute* de nave de război Duglaari ar zdrobi cu ușurință planeta Sol, darmite patru *mii*.

— Și ce naiba găsești de râs în asta? Deci totul a fost un bluf, ca să-i faci pe Doogi să creadă că Sol e imbatabil, și arma s-a întors împotriva ta. Doogi vor ataca acum Sol cu forțe de zece ori mai mari decât ar fi necesar ca să vă radă. Deci recunoști că ți-ai săpat singur groapa.

— Ah, Jay, sunt convins că ești capabil de o gândire mai subtilă. Ai auzit vreodată de Fratele Iepuraș?

— De cine?

— De Fratele Iepuraș. E o veche legendă populară pământeană. Fratele Iepuraș era un Urechilă machiavelic, care locuia într-un măcăniș ghimpos. Într-o bună zi, din neatenție, iepurașul a fost prins de marele său dușman, Fratele Vulpoi. Fratele Vulpoi s-a amuzat să-i înșire o lungă listă de grozăvii și de torturi la care avea să-și supună victima. Dar în locul reacției la care se așteptase – adică spaimă și ură – bietul Frate Vulpoi se pomeni că Fratele Iepuraș îi mulțumea din inimă pentru marea lui generozitate. În cele din urmă, Fratele Vulpoi ceru să-i spună de ce-i mulțumește pentru promisiunea de a-l jupui de viu pe Fratele Iepuraș, și a-l prăji în ulei. La care, eroul nostru i-a răspuns: „Mi-ai promis numai c-o să mă jupoi de viu, o să mă prăjești în ulei și o să mă mănânci. Îți mulțumesc, Frate Vulpoi! Asta înseamnă că n-o să mă arunci înapoi în cumplitul acela de măcăniș ghimpos.”

— Și? Ce legătură are asta cu...

— Zău așa, Jay! Nu poți ghici ce-a făcut Fratele Vulpoi? Bineînțeles că l-a aruncat pe iepuraș înapoi în măcănișul lui. Adică exact ce urmărise deșteptul nostru Urechilă.

— Vrei să spui... răspunse Palmer cu gura căscată.

— Păi ce altceva? urmă Lingo rânjind și dând din umeri. De la început și până la sfârșit totul s-a petrecut *conform planului nostru*.

Oftă, se încruntă și îl privi pe Palmer cu o expresie stingherită, tristă.

— Și din *acest punct de vedere* vreau să te rog să mă ierți, Jay. Ne-am *folosit* de tine. Și *tu* făceai parte din plan. Nu te-ai întrebat niciun moment de ce naiba aveam nevoie de un așa-zis ambasador din Confederație? În fond, din moment ce, așa cum i-am spus lui Kurowski, toată povestea cu predarea nu a fost decât un șiretlic pentru a ajunge la Kor, am fi putut fabrica noi și un ambasador.

— Dar n-a fost un șiretlic! Ați plănuit într-adevăr să predați Confederația, așa încât aveți nevoie de un ambasador.

— Nu fi copil, răspunse Lingo cu asprime, clătinând din cap. Crezi într-adevăr că Confederația ar fi onorat promisiunile tale de predare? Bineînțeles că nu, încă un milion de ani! Și ne socotești pe *noi* atât de idiști încât să fi crezut că tu vei fi de acord pe loc cu predarea armelor? Jay, aveam nevoie de tine ca să faci *exact ce-ai făcut*.

— Cum? Aveai nevoie de cineva care să sară la tine să te omoare?

— Întocmai. Asta urma să facă situația mai credibilă. Era nevoie să ne asigurăm că Doogii vor crede într-adevăr că zvărlim Confederația în gura lupului. Și unicul chip de a-i convinge pe ei, era să te convingem pe tine, și tu să te porți în consecință. Dă-mi voie să te felicit, Jay. Ai jucat perfect rolul ambasadorului Confederației trădat.

— Crede-mă, Lingo! N-am jucat teatru.

— Desigur că nu. Asta și urmăream. Dacă ai fi jucat teatru, n-ai fi fost nicio clipă în stare să-i amăgești pe Doogi. Era necesar să te crezi într-adevăr trădat.

— Dar de ce?

— Pentru ca totul să fie mai credibil, repetă Lingo răbdător. Când ai sărit la mine, Korul a fost convins că suntem într-adevăr gata să-i predăm Confederația Umană. Și din moment ce a fost convins de acest lucru, sau, mai bine zis, din moment ce Sfatul Înțelepților a fost convins, restul nu era decât o chestiune de logică. Fortăreața Sol și-a luat mâna de pe Confederație. Deci, Fortăreața Sol folosește predarea Confederației numai pentru a câștiga timp. Deci Fortăreața Sol are *nevoie* de acest timp. Deci super-armele de care au vorbit sunt în proces de fabricare. Deci, datoria Imperiului Duglaari este aceea de a nu-și asuma riscuri,

așa încât trebuia să-și schimbe planurile și să atace imediat Fortăreața Sol, fără să aștepte întâi distrugerea Confederației.

— Vrei... vrei să spui că scopul acestei misiuni era să-i determine pe Doogi să atace Fortăreața Sol?

— Ca să fiu mai precis, răspunse Lingo sec, scopul nostru era să-i determinăm pe Doogi să atace Fortăreața Sol cu *forțe covârșitoare*.

Aceasta explica totul. Palmer era cutremurat. Toate nedumeririle se elucidau. Solarienii îndrugaseră Adunării Generale o poveste improbabilă pentru a putea obține un ambasador Confederal. Aveau nevoie de un ambasador pentru a-l convinge pe Kor de altă minciună. Korul și Sfatul Înțelepților trebuiau să creadă minciuna despre super-arme pentru a ataca imediat Fortăreața Sol.

Totul se potrivea din punct de vedere logic. Dar în ansamblu era o *nebunie*!

— Dar de ce, Lingo, de ce? Ce-ați realizat prin asta? Doar distrugerea Fortăreței Sol!

— Ce-am realizat? replică Lingo zâmbind cu viclenie. Ceea ce nimeni nu a fost în stare să realizeze pe parcursul a trei secole. Gândește-te, omule, gândește-te! Timp de trei sute de ani Doogii au purtat războiul în maniera *lor*. Au pornit de la avantajul unui număr superior de nave, și au fost foarte grijulii să nu riște acest avantaj. *Niciodată* n-au pus la bătaie mai mult de trei sute de nave într-o luptă.

— Sigur că nu. De altfel, nici noi. Niciun sistem solar nu merită să riști trei sute de nave. *Navele* sunt cele care contează într-un război ca ăsta.

— Exact, Jay, exact. Doogii au aranjat totul după interesele lor: un război de uzură, un război în care contează numărul respectiv de nave, un război pe care l-au pornit având un simțitor avantaj numeric. Avantaj pe care prietenii noștri atât de logici n-au riscat niciodată să-l periclitizeze. A fost tot timpul războiul lor, în condițiile lor. Până acum!

— Tot nu înțeleg. Dacă patru mii de nave vor ataca Fortăreața Sol va fi un lucru în favoarea *noastră*?

— Haide, Jay, folosește-ți mintea! Niciodată până acum n-au riscat Doogii măcar o zecime din ce vor risca acum. Pentru prima dată în istoria Războiului i-am forțat să lupte în condițiile dictate de *noi*. Nu va mai fi un război de uzură, un război pe

care suntem sortiți să-l pierdem. I-am manevrat astfel încât să mizeze întregul rezultat al războiului într-o singură bătălie. Ce se va întâmpla dacă întreaga flotă de patru mii de nave care atacă Sol va fi nimicită?

— Ar... ar... ar schimba întregul curs al războiului. Roata s-ar întoarce. Am avea noi avantajul numeric în materie de nave. Ar fi războiul *nostru*.

Brusc, Palmer sesiză imensitatea faptului. Soarta întregii rase umane depindea de cele ce se vor întâmpla când uriașa armată a Doogilor va ataca Fortăreața Sol. Dacă Sol va fi distrus, Confederația își va pierde orice elan de luptă și Duglaari îi vor mătura cu cea mai mare ușurință. Dar dacă flota Duglaari va fi distrusă de super-armele Solariene... super-arme?... Super-arme? Dar... dar...

— Dar super-armele voastre nu există! exclamă Palmer. Totul a fost minciună! Singur ai spus-o! Nu există nicio super-armă. Doar... doar ai spus că patru sute de nave Duglaari ar putea învinge cu ușurință forțele din Sol!

— Așa am spus. Și cifra nu e deloc exagerată.

— Atunci n-ai făcut decât să asiguri înfrângerea? Doogii vor anihila Fortăreața Sol și...

— Ah, îl întrerupse Lingo cu un surâs enigmatic în care se citea și triumf și... aproape regret, dar există o *armă* pe care o treci cu vederea. O armă pe care și Korul a desconsiderat-o. O armă care a existat tot timpul.

— Tot timpul? Ce anume?

Lingo își întoarse capul și începu din nou să scruteze misterioasa învălțare a Spațiului-Stază prin care nava își croia drum cu o viteză mult mai mare decât cea a luminii, grăbind spre întâlnirea sa cu Armageddon¹. Culoarea i se retrăsese din obraji și când vorbi, cuvântul lui păreau încărcate de amărăciune.

— Ce alta poate fi? Ce alta decât Fortăreața Sol?

¹ Locul în care Biblia prevede că se va purta bătălia decisivă între bine și rău, înainte de Judecata de Apoi.

• Capitolul XI •

Max și Linda se mișcau în tăcere în jurul mesei telecinetice. Robin și Dirk se aflau împreună în cabina de control, retrași în ei înșiși, așa cum fuseseră tot mai des în timpul ultimei săptămâni. Fran Shannon ședea trântită într-un fotoliu, răsfoind o carte de poezie. Ortega se învârtea pe lângă bar.

Efectul de ansamblu era o îmbinare de nerăbdare și de presimțiri negre, asemenea pacientului cu dureri cumplite de dinți care așteaptă rândul la dentist. Modul de viață al Grupului Organic Solarian se schimbaseră, se adaptaseră la un sentiment nou, capricios, care plutea în atmosferă.

Lui Palmer îi venea greu să definească deosebiri - era vorba de un efect de ansamblu alcătuit dintr-o sumedenie de schimbări subtile: felul în care Max și Linda petreceau tot mai mult timp privindu-se în tăcere, comunicând fără cuvinte, adânc absorbiți de împletirea dintre gândurile lor; felul în care Robin și Lingo se retrăgeau tot mai des, și tot mai mult timp pentru a fi împreună, singuri; felul în care Fran Shannon încerca, fără succes, să evadeze în lectură; felul în care Ortega părea încărcat de o energie nervoasă, lipsită de debușeu.

Și totuși, Solarienii continuau să constituie un Grup. Dar, într-un fel, trăsăturile lor psihice individuale suferiseră o schimbare, și reacția de ansamblu a Grupului se modificase în consecință. Comuniunea dintre ei era aceeași, dar acum semăna cu intimitatea dintre doi soți în vârstă, care împart între ei mai curând tăcerile decât cuvintele.

Privit din afară, efectul era înnebunitor și Palmer își simțea nervii și mai încordați.

— Raul, ce se întâmplă aici? Întrebă el luând cu nervozitate un pahar de pe bar și ciocnindu-l cu unghia degetului mare.

— Ce-ai spus? murmură Ortega trezit brusc dintr-o reverie intimă. O, nimic, Jay... eram pierdut în gânduri.

— Nu la asta m-am referit, și știi și tu. Toată lumea e atât de rezervată, toți sunt atât de cufundați în ei înșiși.

— Nici tu nu ești nepăsător și ferice.

— Mă rog, peste câteva săptămâni urmează să se decidă soarta întregii omeniri. E greu să accepți ideea bătăliei *decisive*.

După ce ți s-a băgat în cap că războiul va mai dura cel puțin încă un secol.

— Și s-ar putea să dureze, spuse Ortega turnându-și puțin whisky. De fapt, e cert că va dura, indiferent de ce-o să se întâmple. Chiar dacă Doogii pierd patru mii de nave, încă mai rămân cu trei mii. Nu trebuie să presupunem că Imperiul Duglaari o să se vestejească pur și simplu și o să se pulverizeze. Se vor afla exact în situația în care se găsește Confederația azi – adică vor susține o disperată acțiune de rezistență într-un război pe care nu-l pot câștiga; și vor pierde sistemele solare, unul câte unul... Da, probabil că va mai dura un secol. Dar cu marea deosebire că *noi* vom fi cei siguri de victoria finală.

— Dacă Doogii rad Fortăreața Sol de pe fața Universului, spuse Palmer, Confederația, din punct de vedere militar, nu va sta mai rău decât stă acum. Înfrângerea va fi pur psihologică, dar *ei* vor continua să lupte, descurajați, încă vreo câteva decenii bune.

— *Ei?* Întrebă Ortega înălțându-și sprâncenele. Vorbești despre *ei*? Nu mai spui *noi*?

— Toarnă-mi și mie o băutură, Raul. Da, am spus *ei*. Cât despre mine, nu mai știu cine sau ce sunt. Am petrecut prea mult timp în tovărășia voastră. Cunosc prea multe despre adevărata natură a Doogilor și despre război, ca să mă mai pot simți un cetățean confederal oarecare. Robin mi-a spus că m-am schimbat, urmă el sorbindu-și băutura, și când m-am analizat îndeaproape, am rămas într-adevăr surprins. Nu-mi place să recunosc, dar Confederația are realmente ceva... naiv și incomplet. Nu mai pot simți că fac parte, sută la sută, din ei.

— Orașul Pentagon, murmură Ortega.

— Ce?

— Orașul Pentagon. Întruchipează tot ce-i mai rău în întreaga Confederație Umană. Nu-ți amintește acum de un alt loc?

— Vai de mine... da. Îmi... Îmi amintește de Duglaar! De sala Sfatului Înțelepților. Într-un mod mai puțin categoric, e la fel de urât, la fel de funcțional, și...

— Și la fel de „capăt mort”. Specializarea, Jay, specializarea. E o lege a evoluției: o specie, cu cât devine mai specializată, cu atât se apropie de extincție. Ce se va întâmpla după sfârșitul războiului, presupunând că Doogii vor fi nimiciți? Ce va mai fi atunci? Confederația Umană, întocmai ca o imitație ieftină a

Imperiului Duglaari, s-a specializat doar pentru război în toate domeniile: economic, științific, psihologic. Chiar și religios: unica „religie” a Confederației este mitul Fortăreței Sol: o religie strict războinică. Singurul lucru care ține Confederația încheagată este războiul. Nici măcar nu există un Guvern al Confederației ca atare, ci doar Comandamentul Militar Uman Unificat. Care nu poate supraviețui în vreme de pace.

— E adevărat, recunosc Palmer golindu-și paharul. Viitorul Umanității e Fortăreața Sol, dacă mai *există* cumva un viitor. Am simțit tot timpul acest lucru, dar mi-a fost teamă să-l recunosc chiar în sinea mea. Oamenii voștri au *ceva*... Un nou gen de umanitate, bazat pe ceea ce este *uman* în rasa umană. Confederația este într-adevăr un capăt mort, o negare a ceea ce face ca omul să fie om. Aș dori doar...

— Ce ai dori, Jay?

Palmer oftă. Părea că înăuntrul lui se rupsese un zăgaz și ape adânci izbucniseră la suprafață.

— Aș dori să pot face parte și eu din această umanitate, Raul. Știu că ați încercat să mă ajutați în acest sens, și acum cel puțin sunt în măsură să apreciez ce ați încercat. Dar nu merge; sunt mult prea integrat în Confederație. Am trăit prea mulți ani într-o civilizație diferită, și nu pot deveni parte din ceea ce sunteți voi... Și totuși, acum când am simțit gustul a ceva mai bun, nu mai pot face parte nici din ceea ce reprezintă Confederația. Sunt singur, Raul. Sunt cel mai singur om din Galaxie. Știu prea multe, și știu prea puține... La naiba, mai toarnă-mi o băutură! Una mare.

Ortega reumple paharul lui Palmer până la buză, apoi și-l reumple și pe al lui.

— Nu, Jay, răspunse privind în adâncurile paharului, iarăși nu ai dreptate. Nu noi suntem viitorul. Nu putem fi. Noi nu suntem decât cinci miliarde, ori Confederația numără două sute de miliarde de cetățeni. Noi nu putem fi decât o sămânță, un germene, începutul a ceva. Noi trebuie să ne lăsăm absorbiți de totalitatea rasei umane, ceea ce va reprezenta o mutație favorabilă. Noi nu suntem rasa umană a viitorului ci suntem un lucru nou care trebuie să devină *parte* din rasa umană.

Își goli paharul și se uită fix la Palmer. Avea în ochi un licăr aproape de invidie.

— *Tu ești viitorul, Jay.*

— *Eu?* Eu nu fac parte din *nimic*. Nu sunt Solarian, și nu mai fac parte nici din Confederație. Eu nu sunt nicăieri.

— Viitorul nu-i niciodată nicăieri, Jay. Făpturile care au fost smulse din mediul lor familiar sunt cele forțate să evolueze. Și viitorul e întotdeauna singur. Primul pește azvârlit de mare pe uscat, și care a putut trăi îndeajuns ca să se înmulțească, a fost singur. Prima maimuță care a coborât din copac a fost singură. Primii oameni care au colonizat planetele au fost singuri. Nicio schimbare n-ar putea avea loc dacă n-ar exista cineva care simte că nu mai poate face parte din ceea ce a fost până atunci.

— Nu-i o viziune prea comodă asupra universului, Raul.

— Nu-i un univers prea comod, Jay. Nu a fost construit de tine sau de mine sau măcar de primul Kor al Imperiului Duglaari. Universul nu se sinchisește absolut deloc de comoditatea ta, Jay. Și, iartă-mă te rog – sau chiar dacă n-ai să mă ierți – află că nici noi nu ne sinchisim.

— Ce vrei să spui? În ce măsură e vina *voastră*?

— Consideri că nu e? oftă Ortega. Jay, când am hotărât să luăm cu noi un ambasador din Confederație, am căutat să fie ceva mai mult decât o simplă păcăleală. Ce mai, din punctul ăsta de vedere, Kurowski ar fi fost mai bun în rol decât tine. Și fii convins că l-am fi putut sili pe Kurowski să vină cu noi, dacă am fi vrut-o cu adevărat. Dar noi n-am dorit un Kurowski. Îți aduci aminte, când am coborât prima oară pe Olympia III, cum au scormonit Max și Linda mințile voastre, ale tuturor? Nu era o simplă curiozitate; ei căutau ceva. De fapt, te căutau pe *tine*. Căutau un individ potențial care era contrariat, care se împotriva. Căutam un om capabil să treacă prin schimbări semnificative – și-ți dai cred seama că așa ceva nu întâlnești pe toate drumurile în Confederație. Ca să vorbesc pe șleau, căutam cobaiul potrivit. Tu ai fost un experiment, Jay. Și dacă așa ceva te consolează, află că ai fost un experiment reușit.

Cuvintele lui Ortega erau mușcătoare ca însuși frigul spațiului.

— Ce tot vorbești? întrebă Palmer tăios. Dar știa prea bine, și știa că știe.

Ortega încuviință din cap, de parcă ar fi răspuns gândurilor lui Palmer și nu cuvintelor lui. Părea a nu fi în stare să-i întâlnească privirile.

— Trebuia să aflăm dacă ființele omenești din Confederație sunt capabile de schimbare, capabile să accepte acel element

nou care ne-a făcut pe noi să devenim parte din omenirea întreagă, rosti Ortega cu încetineală. Dacă ar fi ca rasa umană să redevină un tot unitar, atunci e necesar să existe oameni care să fie detașați și de Confederație și de Sol, oameni care să nu fie nici Solarieni, și nici prinși în acel capăt mort care a ajuns Confederația. Oameni ca tine, Jay. O punte între noi și restul rasei umane. Grupul Organic este unitatea socială a viitorului – dar oamenii prea adânc integrați într-un asemenea grup nu-l pot aduce altora care nu-l cunosc. Pe de altă parte, cineva prea integrat în Confederație nu poate înțelege că aceasta *trebuie* să se schimbe. Da... asta ești tu, Jay; o punte. O punte între trecut și viitor. Fie că-ți place sau nu, asta am făcut noi din tine.

— Presupun că ar trebui să vă urăsc, ripostă Palmer, Dar realmente nu o mai pot face. Vă înțeleg prea bine. Însăși Fortăreața Sol e un experiment, nu-i așa? Experimentul lui MacDay. Și dacă ai să mă întrebi, socotesc că MacDay a fost mai crud cu voi decât ați fost voi cu mine. Pentru că el nici măcar nu știa prea bine ce încearcă să facă. V-a forțat să vă schimbați, dar nu știa în ce anume. Și voi ați fost niște cobai, Raul.

— Cred că da, râse Ortega. Poate că, într-un fel sau altul, toate ființele omenești sunt niște cobai. Dacă nu cobaii noștri, sau ai lui MacDay, atunci ai evoluționiștilor. Bun venit în clubul nostru, frate cobai!

Îi întinse mâna, și Palmer i-o luă, Ortega reumplu paharele:

— Să bem pentru toți cobaii, trecuți, prezenți și viitori.

— Dacă mai *există* un viitor, sublinie Palmer golindu-și paharul. Luă sticla și mai turnă un rând. Încă un toast, spuse el ridicând paharul; Pentru *acasă* oriunde ar fi aceasta.

Ortega își lăsă cu zgomot paharul pe tejgheaua barului. O umbră îi întunecase chipul.

— Nu vreau să beau pentru *asa ceva*, spuse el cu răceală.

— De ce?? Doar te întorci acasă, nu? Acasă în Sol, acasă pe pământ. Aș dori...

— *Nu dori!* îi curmă Ortega vorba. Nu dori când nu știi ce-ți dorești. Eu aș dori să *nu* ne întoarcem acasă. Aș dori să mergem oriunde în altă parte dar nu în Sol. Acasă... Ești mai fericit când nu ai un cămin, Jay. Acasă e numai un loc pe care trebuie să-l părăsești.

— Te gândești la Flota Duglaari? Dar voi i-ați determinat pe Duglaari să atace Sol în primul rând. Lingo mi-a vorbit ceva despre adevărata super-armă.

— Da, arme... spuse Ortega cu amărăciune. Numai că nu are nimic super în ea, Jay. Cine nu dă nimic, nu capătă nimic. Fiecare victorie are un preț, și cu cât e mai mare victoria, cu atât mai scump prețul. Și uneori, trebuie să plătești prețul înainte, cu speranța că bunurile îți vor fi livrate.

Își termină băutura și ieși din spatele barului.

— Mi-a pierit brusc orice chef de discuție, spuse Ortega. Mă duc în cabina de control să mai verific câte ceva.

Și îl lăsa pe Palmer singur, să privească nedumerit la paharul gol.

•

Plutea în atmosferă ceva derutant, ceva ciudat, pe lângă stranietatea obișnuită a Solarienilor, ceva cu care Palmer se familiarizase mai mult sau mai puțin. Ieșind din cabina lui și îndreptându-se spre sala comună, era convins că va găsi aceeași ambianță. Cu fiecare zi, nava se apropia tot mai mult de Sol. Totuși, în loc ca buna dispoziție a Solarienilor să crească pe măsură ce se apropiau de cămin, se lăsau din ce în ce mai copleșiți de o bizară îngândurare sumbră.

Se manifesta printr-o sută de mici semne: discuțiile banale, purtate în șoaptă, în timpul meselor, alegerea muzicii redade de combină, felul în care se întristau în cele mai neașteptate momente ale zilei, felul în care îi vorbise Ortega în acea zi la bar...

Orice-ar fi fost, era ceva ce nu putea sau nu voiau să împărtășească cu el. Se lăsase ca un zid între ei, și orice încercare a lui de a-l străpunge fusese întâmpinată cu o blândă respingere.

Din anumite motive ale lor, Solarienii îi ascundeau ceva.

„Mă rog, își spuse Palmer intrând în sala comună, orice-ar fi, nu mai poate dura mult, pentru că numai o zi ne mai desparte de Sol.”

Privi prin sală. Lumina era ciudat de slabă. Max și Linda sedeau pe canapea, comunicând mut între ei. Fran Shannon cotrobăia distrată prin bibliotecă. Robin stătea în picioare lângă combină. Îi făcu un semn din cap, deschise combina și se tolăni într-un fotoliu. Palmer se așeză lângă ea.

Era gata să-i adreseze o banalitate, când muzica pe care o alesese ea îi captă atenția. Era un gen de muzică cum nu mai auzise niciodată, salturi nebunești de la o temă la alta, de la o melodie la alta, de la un stil la altul. Până și instrumentele care o interpretau păreau să se schimbe la fiecare câteva note: de la instrumente de coarde clasice la ghitară și banjou, de la tam-tamuri primitive la instrumente de percuție orchestrale, de la flaut și tobă la sunetele unor instrumente pe care nu le mai auzise niciodată. Cheia, tonalitatea, întreaga expresivitate a piesei păreau să se schimbe la fiecare câteva secunde. Muzica era ba simfonică, ba folk, ba electronică... un amalgam din toate genurile muzicale pe care Palmer le ascultase vreodată, ba chiar și mai multe. Și totuși exista o ciudată unitate, de parcă întreaga diversitate a elementelor fuziona într-un tot cuprinzător.

— Ce e asta? o întrebă pe Robin.

Fata părea pierdută în ascultare, cu privirile ațintite în gol.

— Robin, o strigă el, Robin ce bucată e asta?

Se întoarse încet spre el, de parcă ar fi deșteptat-o dintr-un vis intens, învăluitor.

— E o piesă compusă recent. Cu câteva luni înainte de am plecat din Sol. Se numește *Cântecul Pământului*.

Muzica se revărsa în continuare și abia acum Palmer începu s-o înțeleagă. Compozitorul, din rațiuni știute numai de el, încercase să capteze întreaga muzică din planeta-vatră a Omului, muzica tuturor timpurilor și tuturor locurilor, într-o piesă caleidoscopică, ce oglindea întregul patrimoniu muzical al unei planete atât de diversificate.

Și s-ar fi spus că, în mare măsură, reușise. În timp ce muzica unduia ca un cameleon nervos, Fran Shannon se îndreptă spre orga de miroșuri și începu să pianoteze pe clape, însoțind melodiile cu miresme, acorduri de parfum în armonie cu fiecare schimbare de ton muzical, astfel încât efectul de ansamblu era cel al unei odisei audio-olfactive ce te plimba prin toate civilizațiile, rasele și popoarele care și-au împărțit între ele, de-a lungul mileniilor, planeta numită Pământ.

Palmer nu gustase prea mult până atunci simfoniile de sunet sau de arome, dar acum era transportat, purtat de fluxul îmbinat al muzicii și parfumurilor. Flaut și pădure de stejar... cimpoi și flori de câmp... ghitară, castaniete și miros de usturoi

și de șofran... În continuă schimbare, tot mai repede, curgând unele în altele, topindu-se, îmbinându-se, recombinaându-se.

Palmer își mută privirea la Max și la Linda. Se desprinseseră din comuniunea lor telepatică și ascultau acum muzica tumultuoasă, muzica mirosurilor Pământului, distilarea unor milenii de istorie și a mii de culturi, o moștenire mai bogată și mai complexă decât toate civilizațiile tuturor planetelor din Confederație la un loc. Dar expresiile zugerite pe chipurile lor nu concordau cu undele scânteietoare de mirosuri și sunet. Colțurile gurii li se lăsaseră în jos, ochii le erau umezi de lacrimi.

Palmer se întoarse spre Robin. O văzu mușcându-și buza de jos. Mâinile îi erau încleștate. Plângea.

Apoi muzica începu subtil să se modifice, și mirosurile odată cu ea.

I-ar fi fost cu neputință lui Palmer să spună când începuse modificarea, sau în ce anume consta aceasta. Trecherile de la un stil la altul, de la un instrument la altul, de la un specific cultural la altul deveniră treptat mai rapide. La un anumit punct, fluxul vertiginos de sunete și arome trecu pragul care desparte strălucirea de exaltare.

Se schimbă și calitatea benzii, de parcă fusese înregistrată la o anume viteză, reînregistrată apoi la o viteză mai mare, și apoi din nou încetinită. Efectul era acela de delicatețe, exaltare și de vaiet îndurerat.

Și Fran își schimbase ritmul la orga de mirosuri pentru a se ține în pas cu cascadele muzicii. Miresmele veneau acum mult prea repede, amestecându-se unele cu altele în combinații stranii și îngreșoșătoare. Mirosuri obișnuite, inofensive, chiar plăcute, se combinau în duhori pătrunzătoare, oribile – miasma putreziciunii, izul pierzaniei, duhnirea morții.

Într-un fel, veselul caleidoscop de sunete și mirosuri se prefăcuse într-un bocet funebru, deznădăduit, exaltat, interpretat de trei ori mai repede. Întreaga compoziție evoca acum ultimele momente ale unui om care se îneacă – o întreagă viață de impresii, senzații amintiri, care se căznesc cu deznădejde să se îngheșuie în câteva clipe trecătoare...

Mai repede, tot mai repede se învârtelau sunetele și mirosurile, până atinseră apogeul unui țipăt hidos de groază și de năruire, și al unei duhori înecăcioase dominatoare, de moarte

și putreziciune; până când Palmer nu mai putu să îndure, până începură să-l doară urechile și să i se convulsioneze stomacul.

Și apoi, deodată abrupt, prin surprindere... *tăcere*.

Tăcere neștirbită, atât de grea, atât de mormântală, atât de vuitoare încât părea însuși glasul morții.

Câteva momente lungi, Palmer rămase împietrit. Ce a putut determina pe cineva să scrie asemenea compoziție? se întreba el buimac. Era o operă de incredibil geniu dar și de incredibilă oroare. Și cum se numea? *Cântecul Pământului?*

În cele din urmă. Palmer se întoarse spre Robin.

— Ce... îngăimă el... pentru ce?

Robin își întoarse spre el fața pe care șiroiau lacrimile.

— Jay... începu ea. De m-aș strădui un milion de ani tot n-aș găsi cuvintele pentru a-ți explica. De...

Brusc, Raul Ortega își băgă capul pe ușă.

— Veniți cu toții! strigă el. Veniți în cabina de control. Am ajuns! E timpul să ieșim din Spațiul-Stază.

•

Palmer se ridică și porni pe coridor, în urma lui Ortega, alături de Max, Linda și Robin. Cei șase Solarieni se apropiau de casă - deși devenise limpede că, dintr-o rațiune obscură, nu se bucurau de această reîntoarcere.

Dar el unul urma să vadă ceea ce nicio ființă vie din Confederație nu văzuse încă: sistemul solar original al Omului, Sol; planeta-mamă a Omului, Pământul.

De două sute cincizeci de ani încoace nicio expediție Confederală nu încercase să pătrundă în granițele sistemului Sol. Ultima expediție, care avusese loc cu două secole și jumătate în urmă, nimerise într-un vast câmp de mine care încercuia sistemul, ca un glob de moarte sigură. Începând imediat dincolo de orbita planetei Pluton; mine automate cu laser, ca acelea folosite de Doogi; mii de bombe termonucleare cu o rază de acțiune de cinci sute de mile; mine de fragmentare care puteau umple zece mile cubice de spațiu cu particule microscopice de carborundum distrugător de metale.

Jumătate din expediție fusese nimicită în încercarea de a străpunge câmpul de mine. Restul se întorsese fără să fi atins orbita planetei Pluton, dar nu înainte de a fi întrezărit forțele armate Solariene, care așteptau gata să pulverizeze orice navă care, prin cine știe ce noroc, ar fi reușit să se strecoare prin

câmpul de mine. Navele Solariene fuseseră construite, în mod evident, fără generatoare de Câmp de Stază, pentru că erau atât de uriașe, încât ar fi fost o imposibilitate matematică să creezi un Câmp de Stază destul de mare ca să le cuprindă. De fapt, erau un fel de gigantice generatoare de Fronturi de Comandă care, virtual, puteau avea orice dimensiuni - adică, arme perfecte de apărare. Nefiind destinate să părăsească vreodată propriul sistem, nu existaseră limite de dimensiune în construirea navelor sau a generatoarelor de Front de Comandă, limite dictate de capacitatea de cuprindere a Câmpului de Stază. Alături de câmpul de mine, aceste nave-mamut asiguraseră inexpugnabilitatea sistemului Sol în fața forțelor Confederației.

Și acum, în sfârșit, un general Confederal avea să pătrundă liber în inima Fortăreței Sol, chiar pe Pământ.

Palmer intră în cabina de control, zâmbind ironic în sinea lui. Ce n-ar fi dat, doar cu câteva săptămâni în urmă, pentru un asemenea prilej! Și acum, i se părea lipsit de orice sens. Soarta rasei umane avea să se decidă chiar aici, și nu de către Confederație, ci de Solarieni. Dacă ar fi să scape cu viață și să poată comunica alor lui câte ceva din secretele pe care avea să le învețe aici, aceste secrete vor fi devenit până atunci lipsite de orice valoare. Și dacă Confederația ar fi putut încă face uz de asemenea secrete, ar fi însemnat ca el să nu mai fie în viață pentru a le putea comunica...

— Ei, Jay, spuse Lingo, peste un minut vei vedea însăși Fortăreața Sol. Bănuiesc că n-ai visat niciodată așa ceva.

— În niciun caz n-am visat s-o văd în *asemenea* circumstanțe.

— Treizeci de secunde, Dirk, anunță Fran Shannon. Douăzeci... zece... cinci... patru... trei... doi... unu... acum!

Lingo apăsă pe buton. Învolverarea Spațiului-Stază dispăru, și apărură stelele, roșii, albastre, galbene.

În centrul cercului roșu care indica linia de zbor a navei, se afla o stea galbenă luminoasă, cel mai strălucitor punct de pe ecranul panoramic.

Un suspin ciudat, unanim, le scăpă Solarienilor, în timp ce se uitau cu tristețe la astrul galben.

Și Palmer privi prima oară astrul-vatră a Omului, speranța pierdută a unei umanități sfâșiată de războaie, Fortăreața Sol.

Nu era decât încă un astru de tip - G: de fapt, ar fi putut să fie Dugl. De la distanța aceasta nu le-ai fi putut deosebi, iar Sirius, în depărtare, era aproape la fel de luminos. Un astru obscur, de mărime mijlocie, într-o parte excentrică a Galaxiei, pierdut în oceanul de mingi de gaz similare.

Dar însemna acasă.

Palmer era surprins de propriile lui sentimente. Nu văzuse niciodată până atunci acest astru galben; nu se apropiase vreodată de el nici măcar la o distanță de șaptezeci de ani lumină. Se născuse pe planeta a patra din Brycion, un astru care nici nu era măcar vizibil de pe pământ. Niciun atom din trupul său nu simțise vreodată căldura planetei Sol.

Și totuși, acest astru obișnuit, mijlociu, i se părea mai luminos decât era în realitate; lumina lui părea mai bogată, mai benefică, de parcă însuși Sol l-ar fi întâmpinat la reîntoarcerea acasă pe acest fiu al său de mult rătăcit.

— E... e frumos... bâigui el în neștire.

— Nu-i decât încă un astru de tip G, se răsti Lingo la el pe neașteptate, cu o voce încărcată de amărăciune. Nu-i decât o minge de gaz în plus.

— Cum poți să spui așa ceva, omule? strigă Palmer. Doar e *Sol*! Căminul rasei umane. Căminul nostru. Nu simți nimic pentru el?

— Nu simt...?

Lingo rămase tăcut și nimeni nu părea să aibă chef de vorbă. Cei șapte se uitară un moment lung la Sol, și Palmer avu impresia că vede o lacrimă prelingându-se pe obrazul Lindei Dortin. Max strânse mâna Lindei și Robin se rezemă de umărul lui Lingo.

— Nu-i decât încă un astru de tip - G, repetă Lingo cu nefirească asprime. Mai sunt încă un miliard de aștri exact ca ăsta, așa că n-are rost să creăm tot felul de fantezii.

Glasul îi tremură ușor.

— Deschideți Frontul de Comandă, ordonă cu răceală. În scurt timp intrăm în orbita lui Pluton. Jay, încearcă să furi secretele militare.

Gluma căzu în gol.

Pe măsură ce nava își accelera viteza, Palmer observă că spațiul din jur era ticsit de mine - erau poate un miliard de mine

de jur împrejurul Fortăreței Sol, pentru că numai în spațiul limitat al ecranului lor putea număra cel puțin o duzină.

Când trecură razant pe lângă o mină, Palmer văzu că erau de tipul tun laser, guri care se proiectau în toate direcțiile și antene de toate felurile țâșnind pe întreaga suprafață globulară. Firește, mina nu avea să se descarce – era probabil programată să deosebească navele Solariene. Dar...

Ceva nu era în regulă. În mod normal feluritele dispozitive de senzori și antenele erau mobile, montate astfel încât să controleze spațiul în toate direcțiile, măturând cu razele lor laser și radar toți cuadranții și receptând informații de pretutindeni.

Dar acum antenele nu se mișcau, erau imobile. Mina era moartă, dezactivată.

— Mina asta-i defectă, îi murmură Palmer lui Lingo. Ar trebui să raportezi.

Lingo nu-i răspunse.

Când se apropiară de orbita lui Pluton, trecură pe lângă altă mină. Și aceasta era moartă.

— Altă mină defectă, exclamă Palmer. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, Jay. Nu sunt defecte. Toate minele au fost dezafectate, cu excepția sateliților cu indicatoare fotografice de poziție, răspândiți în tot sistemul, pentru a ne oferi instantanee vizuale din oricare loc am dori să-l examinăm mai îndeaproape.

— Cum? Dar Doogii...

Lingo făcu o grimasă și explică:

— Câmpul acesta de mine nu a fost niciodată destinat să respingă un atac concentrat a patru mii de nave de război. Există câteva metode prin care un număr atât de mare de nave și-ar putea croi drum printre mine. Asta a vrut să spună Sfatul Înțelepților când a declarat că este o imposibilitate matematică ca un sistem solar să poată rezista atacului a patru mii de nave.

— Intrăm în orbita lui Pluton, anunță Fran Shannon.

— O.K. Dă-mi un indicator în jurul lui Saturn.

Un cerc mic apăru în jurul unui punct de lumină abia vizibil. Lingo manevră nava astfel încât cercul mic să se centreze în interiorul cercului mai mare ce indica linia de zbor.

— De ce mergem în Saturn? Întrebă Palmer.

— Nu mergem, replică Lingo. M-am gândit, Jay, să-ți oferim Turul Mare. Inelele lui Saturn, Jupiter, Marte... Tu n-ai văzut

niciunul dintre acestea, și bătrânul Sol are câțiva copii foarte interesanți pentru un astru obișnuit de tip - G. Mi-am spus... hm... mi-am spus că poate ți-ar face plăcere să admiri priveliștile, dacă tot... hm...

Palmer cercetă fețele Solarienilor, și se gândi că înțelege adevăratul motiv. Puteau să pretindă mult și bine că de dragul lui voiau să facă turul, și el nu avea niciun motiv de a le dezminți această comodă autoamăgire, dar s-ar fi putut ca pentru ei să fie ultimul prilej de a mai vedea planetele propriului lor sistem solar... Peste câteva săptămâni, acest sistem, sau ce va mai rămâne din el, s-ar putea să facă parte din mereu crescândul Imperiu Duglaari...

•

— Saturn, indică Lingo aproape cu un ton de mândrie copilărească, cea mai mare planetă cu inel din Galaxia cunoscută, de fapt, una din singurele trei planete de acest gen. Total nefolosibilă în sine, dar având o lună mai mare decât multe alte planete - Titan, unul dintre puținii sateliți din Galaxie care are atmosferă.

Palmer privi cu uimire la marele uriaș de gaz încercuit de inelul său din particule de gheață, asemenea giganticelor curcubee, mari cât o planetă, care scânteiază în tenebrele spațiului. Fără îndoială, una dintre cele mai frumoase priveliști din Galaxie.

— E frumos, exclamă el, nesimțindu-se în stare să găsească o expresie mai puțin banală. Apoi, un nor îi întunecă gândurile: Doogii nu au noțiunea frumosului, nu-i așa? Pentru ei nu va fi decât încă un gigant de gaz nelocuibil, nu? Încă o captură inutilă.

— Doogii nu au nici măcar noțiunea de captură. Dar pot să-ți promit un singur lucru: într-un fel sau altul, o să-i împiedicăm să ocupe vreodată *acest* sistem. Nu-l vor ocupa *niciodată*, șuieră Lingo sălbatic.

•

Goneau înainte, pe lângă Jupiter, gigantul sistemului Sol, atât de uriaș încât ar fi putut împiedica nașterea Omului. Căci dacă Jupiter ar fi fost doar cu o magnitudine sau două mai mare, și dacă nașterea lui Sol ar fi decurs într-o manieră ușor diferită, Jupiter ar fi putut deveni și el o stea mică, combinându-și

radiațiile cu cele ale lui Sol și făcând din Pământ o planetă pe care n-ar fi putut încolți nicio urmă de viață organică.

Când trecură pe lângă Marte, unde o rasă dispărută din vremurile când viața Pământului era încă limitată la oceane, încercuise zadarnic întreaga planetă cu un brâu de canale menite să preserve cantitatea de apă ce descreștea inexorabil, Palmer își dădu seama, pentru prima dată, că ceva nu era în regulă.

Marte era prima planetă pe care o colonizaseră oamenii; colonizarea planetei Marte constituia subiectul a nenumărate piese de teatru, romane, și alte opere de ficțiune istorică. Suprafața planetei Marte fusese împestrițată, de secole întregi, cu orașe impunătoare, acoperite cu cupole. Ca număr de locuitori, Marte ocupa locul doi în sistemul Sol.

Dar orașele erau cufundate în beznă. Pe cer nu se vedea niciun aparat de zbor, iar spațiul din jur era golit de nave.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Palmer. Întreaga planetă e moartă. Doar n-au putut să ajungă Doogii, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu. Liniștește-te. Planeta a fost evacuată. Ține minte că noi am *plănuit* atacul Doogilor asupra sistemului Sol. Am știut cu luni, chiar cu ani înainte că o să aibă loc. Așa încât...

— Și Marte era prea vulnerabil cu aerul său perfect respirabil din marile orașe. Desigur. Orașele acoperite cu cupole sunt ținta cea mai sigură.

— Îhm! mormăi Lingo impasibil.

Palmer începu să-și pună întrebări. Se petrecea ceva foarte bizar. Minele dezactivate... nicio navă în spațiu.... Marte evacuat... Solarienii posomorâți și necomunicativi făcând turul planetelor de parcă ar fi fost convinși că n-or să le mai vadă niciodată...

S-ar fi putut...? Nu era imposibil! Nimeni n-ar fi căzut la asemenea învoială – să-i lase pe Doogi să ocupe toate planetele din Sol cu excepția Pământului, toate planetele din întreaga Galaxie în afară de una. Să se fi claustrat de bună voie tristește resturi ale rasei umane exclusiv pe Pământ, să fi renunțat chiar și la planetele din sistemul vatră a omului, în speranța dementă că Doogii vor lăsa să supraviețuiască o singură planetă, ca un fel de rezervație?

Să fie condamnată rasa umană să trăiască într-o... grădină zoologică?

Era de neconceput. Chiar și pentru Solarieni. Și totuși așa reieșea... aparenta lipsă de rezistență, evacuarea planetei Marte...

Oare Doogii aveau grădini zoologice? Ar fi oare interesați să prezeve o mică rămășiță din înfrânta rasă umană pe care s-o prezinte ca pe un exponat de muzeu? Sau ca pe o sursă de obiecte pentru unele extrem de neplăcute experiențe?

— Stația următoare, Pământul, spuse Lingo, smulgându-l cu brutalitate pe Palmer din reveria lui tulbure.

„Ridicol! își spuse Palmer. N-am niciun motiv să cred asemenea lucruri despre ei; au dovedit că țin la supraviețuirea rasei umane.

Dar poate că țin *prea* mult? Nu cumva supraviețuirea e *unicul* scop al sistemului Sol?

Supraviețuirea cu *orice* preț.”

•

Îl zări întâi ca pe o stea albastră luminoasă, mai strălucitoare decât Venus văzută de pe suprafața pământului. Privit dinspre Marte, era al patrulea ca luminozitate în spațiu, întrecut doar de Marte, Jupiter și Sol.

Dar de îndată ce putu să-l deslușească cu ochiul liber, simți că orice altceva în sufletul lui se eclipsa.

Era Pământul.

Pământul, planeta originală de tip-Pământ; Pământul planeta câmpului gravitațional original I-G, în funcție de care erau definite toate celelalte câmpuri gravitaționale; Pământul, al cărui simplu nume însemna „glia”, „lumea”.

Pământul, căminul ancestral al Omului.

Priveliștea acestui punct de lumină de culoarea safirului, care, pe măsură ce se apropiau, lua forma unui disc, dezlănțui în sufletul lui Palmer un torent de asociații, de emoții primare; pentru el, Pământul era un fel de legendă; un om al cărui organism nu conținea niciun atom de pământ, dar care se simțea totuși un fiu al planetei vatră a Omului.

Căci, deși nu văzuse niciodată Pământul, planeta făcea parte indisolubilă din ființa lui, din spiritul lui, din modul lui de gândire, din însăși limba pe care o vorbea: „Tip-Pământ... pământesc... terestru... extraterestru... pământ rodnic... cu picioarele pe

pământ... pământean... nepământean". O mie de cuvinte și de expresii pe care le folosea toată viața lui și care acum, în lumina planetei albastre, căpătau o nouă semnificație.

Pe măsură ce discul devenea tot mai mare, Palmer înțelegea că deși specia umană s-ar putea să mai trăiască încă un miliard de ani, și să-și împrăștie sămânța în întreaga Galaxie, chiar până în Andromeda, zămislindu-și vlăstarele pe un milion de planete ale unui milion de aștri, Omul nu ar putea uita niciodată această mică a treia planetă a unui insignifiant astru galben aflat în regiunile periferice ale Galaxiei, și care i-a dat naștere. Așa cum somonul străbate orbește o mie de ape potrivnice pentru a se întoarce în eleșteul în care s-a născut, și omul, oriunde s-ar afla, se va întoarce în inima, în spiritul, în sufletul lui, în limbajul pe care-l vorbește, în criteriile sale asupra universului, în străfundurile făpturii sale, la această unică mică planetă.

Pentru că însemna căminul.

Nimeni nu rosti vreun cuvânt cât nava se îndrepta în viteză drept spre Pământ; pentru că nu era nevoie de cuvinte, și niciun cuvânt n-ar fi fost potrivit.

În cele trei decenii de viață a lui, Palmer nu simțise niciodată ce simțea acum. Se întorcea acasă...

Nava străbătea acum orbita Lunii, acest satelit din întreaga Galaxie cunoscut simplu sub denumirea Luna. Din orbita Lunii, porțiunea însoțită a Pământului înfățișa un spectacol care-l mișca pe Palmer până la lacrimi.

Contururile Americii de Nord și de Sud erau clar vizibile; petice de pământ verzi și cafenii, filtrate prin norii albi, scămoșați, și înconjurate de mări albastre, luminoase, care dădeau planetei, văzută din Marte, aura aceea de safir strălucitor; mările care erau matricea întregii vieți.

Și Palmer știa că dincolo de întinderile mărilor, peste continente, adia un vânt proaspăt și curat, vântul prielnic pe care nu-l mai întâlneai pe nicio altă planetă, oricât ar fi fost de asemănătoare cu Pământul.

Acasă...

Nava spirală în direcția Pământului, apropiindu-se de linia aburită a atmosferei pământene. Se părea că Lingo avea de gând să aterizeze undeva pe partea cufundată în noapte.

„Curând o să pun piciorul pe suprafața Pământului, își spunea Palmer, privind la stele așa cum trebuie să fi privit primii

oameni, fără să le treacă măcar prin vis că, într-o bună zi, urmașii lor vor locui în sute din aceste lumi străine ce încercuiau îndepărtatele puncte de lumina rece.”

Nava străbătu zona terminală și partea înnoptată a Pământului, lunecă pe sub ei. În curând, cascada de lumini a miilor de orașe va scânteia ca o oglindă terestră a stelelor.

Dar... dar...

Palmer scruta năucit partea înnoptată a Pământului, cuprins de o groază de neînțeles. Era cufundată în întuneric: o beznă aproape totală, neștirbită de luminile nici unui oraș.

Luminile Pământului erau stinse.

Și, deodată, Palmer își dădu seama că Lingo descria cu nava o mare parabolă dincolo de Pământ. Discul întunecat nu creștea ci se micșora. Se îndepărtau de Pământ în direcția soarelui.

— Ce... ce faci? *Ce s-a întâmplat cu orașele Pământului?* Ce...?

— Nimic nu s-a întâmplat cu orașele Pământului, răspunse Lingo. Cel puțin până acum. Numai că au fost evacuate.

— Evacuate? De ce?

— Ar trebui să fie limpede, Jay. Pământul e ținta numărul unu. Orașele iluminate, locuite, ar însemna să se ofere pe tavă.

— Cum adică, te aștepti ca Doogii să ajungă până la Pământ? I-ai provocat să atace *știind* că nu-i puteți opri în afara Pământului? Vai de mine... asta-i... asta-i...

— *Inuman*, râse Lingo fără pic de veselie. Un sacrilegiu? Jay, tu ai evoluat foarte mult în comparație cu omul care ai fost când ai părăsit Olympia III, dar nu face greșeala de a-ți închipui că ai străbătut *întregul* drum al cunoașterii. Ultimul pas este cel mai mare și cel mai greu, pentru că nimeni nu te poate purta de mână, nimeni nu te poate îndruma. Există unele lucruri pe care nu poți decât să le *trăiești*. În urma acestui război vor supraviețui sau Oamenii, sau Duglaari, dar în niciun caz și unii și alții. Primul țel al rasei umane, continuă Lingo cu o crudă emfază de parcă încerca nu să-l convingă pe Palmer ci să se convingă singur, primul țel al rasei umane trebuie să fie *supraviețuirea*. A supraviețui, indiferent cât de teribil e prețul supraviețuirii, indiferent de ceea ce trebuie riscat.

Se uită la Palmer și, în chip ciudat, ochii lui păreau să ceară aprobarea acestuia.

— Dacă ar fi un lucru crucial pentru supraviețuire, continuă Lingo, dacă ar fi decisiv pentru rezultatul războiului, n-ai șovăi să riști Olympia III, nu-i așa?

— Desigur, dar Olympia III nu-i decât o planetă oarecare, chiar dacă e capitala Confederației, Pe când acesta a *Pământul*, omule, vorbești despre *Pământul*...

Lingo întoarse capul și privi cu răceală la discul tot mai micșorat al Pământului.

— Și Pământul nu-i decât o planetă oarecare, Jay, spuse cu asprime – dar, evident, fără să creadă propriile-i cuvinte. O planetă oarecare. Omul e mai important decât orice planetă, chiar decât aceasta. Dar nu mă pot aștepta să înțelegi acest lucru, nu încă. Gândește-te că ai străbătut un lung drum de înțelegere, Jay, și așa și e. Dar pasul final e cel mai mare și cel mai dureros. Și va trebui să-l faci, fie că-ți place sau nu. Nu încape gândire, chibzuință, nu... Eram cât pe-acți să spun că mi-e milă de tine, Jay, urmă Lingo râzând cu amărăciune. Dar nu mi-e milă. Într-un fel, te invidiez.

— Da... dar de ce nu aterizăm pe Pământ?

— Pentru că misiunea noastră e în altă parte, răspunse Lingo devenind brusc distant. Ne îndreptăm spre Mercur.

Deși lentilele proiecteurului ecranului panoramic erau acoperite cu un filtru dens, imaginea era încă neclară și supraexpusă, pentru că Sol apărea ca o mare minge de foc, dominând complet cerul lui Mercur.

De ce să aterizeze pe Mercur? Palmer știa că în zona crepusculară a planetei se aflau una sau două stațiuni de avanpost; se găsiseră acolo încă de la începuturile călătoriilor interplanetare, dar nimeni nu se gândise vreodată serios să colonizeze Mercur. Nu era decât o minge de zgură pe jumătate topită în partea însorită, înghețată pe porțiunea întunecată, total lipsită de atmosferă, scăldată constant în radiații solare – cea mai nefolosibilă planetă.

După un timp Palmer văzu că, aparent, Lingo nu avea intenția să aterizeze pe Mercur. După numeroase manevre, plasă nava într-o orbită joasă, polară, astfel încât să se mențină în zona crepusculară pe tot parcursul perioadei orbitale,

— Fran, fă legătura cu stațiunea, ceru Lingo.

Fran Shannon manipulează stația de radio. După câteva minute înălță privirea și spuse:

— Am făcut legătura cu semnalizatorul. Suntem în zona de transmisie, Dirk. Poți difuza.

Lingo își puse microfonul în acțiune.

— Phoenix... Phoenix... Phoenix... repetă el de câteva ori.

În cele din urmă apăru un semnal tulbure din pricina intensei electricități statice solare, dar lizibil: „Recepționat... recepționat... recepționat...” bâzâi o voce mecanică.

Lingo încuviință din cap și închise aparatul.

— Să ieșim de aici, spuse el. E prea cald. Raul, începe să-mi prezinți indicatori de poziție.

Lingo ieși din orbită și plasă nava pe o cursă stranie, nu în afară ci în sus, perpendiculară pe ecliptică. Pe măsură ce viteza se accelera, Palmer văzu cum de la pupa cădeau niște obiecte mici. Metalice.

— Capsule? întrebă el.

— Da, răspunse Ortega. Conțin doar un aparat de filmare și un transmițător. Cred că Dirk ți-a spus că sunt răspândite în întregul sistem. Mai trimitem câțiva pentru mai multă siguranță. Imaginile pot fi captate direct pe ecranul nostru, astfel încât putem avea instantanee apropiate asupra oricărei localizări din Sol am dori.

— Dar noi unde mergem?

— *Nicăieri*, răspunse Lingo. Absolut nicăieri.

Ceasuri întregi nava continuă să accelereze, tot mai departe de eclipticul rămas sub ea, propulsată de viteza-lumină a Frontului de comanda.

În cele din urmă, când Sol încetă să mai apară ca un disc, când deveni doar o stea luminoasă, Fran Shannon rosti:

— Dirk, suntem suficient de departe. Putem intra în orice moment în Spațiul-Stază.

— Spațiul-Stază? strigă Palmer. Dar unde mergem? Îndărăt spre Olympia?

— Ți-am spus doar, riposta Lingo, că nu mergem nicăieri.

În loc să apese pe butonul generatorului de Spațiu-Stază, Lingo închise Frontul de Comandă și controalele.

Nava plutea moartă în spațiul interstelar.

— Stație terminus, anunță Lingo. Așteptăm aici.

— Ce așteptăm? întrebă Palmer.

— Ce putem aștepta? Sosirea Doogilor, desigur.

• Capitolul XII •

— Fir-ar să fie, Dirk, de ce nu mă lămurește niciunul dintre voi asupra a ceea ce se întâmplă? strigă Palmer izbind cu pumnul în tejgheaua barului. Stăm de peste două săptămâni locului aici, în mijlocul a nicăieri, și nimeni nu-mi dă și mie o explicație. De ce, vreau să știu, *de ce*?

Lingo oftă și ciocăni cu degetele într-o mică pată de lichid care se scursese pe bar.

— Jay, răspunse el, vorbind rar și șovăielnic de parcă își căuta cuvintele, înainte de a ne înfățișa la Kor, nu ți-am spus ce aveam de gând să facem, și mai târziu ai constatat că tăcerea noastră avusese un motiv întemeiat. Contam pe o anumită reacție a ta, și doream ca tu să afli adevărul pe anumite căi alese de noi...

— Da? Și ce legătură are una cu alta?

— Așa cum am avut atunci anumite motive bine întemeiate, avem și acum.

— Asta nu stă în picioare.

— Te înțeleg, recunosc Lingo cu o grimasă. Dar sunt unele lucruri care... mă rog, care pur și simplu *există*. Lucruri care trebuie să fie învățate, dar care nu-ți pot fi predate de altcineva. Știi, cea mai bună metodă de a învăța pe cineva să înoate este să-l arunci în apă. Tu ești viitorul, Jay, și dacă acest viitor nu-i o simplă nebunie, atunci trebuie să devii o punte între Solarieni și Confederație. Dar toate acestea le știi... Ai învățat multe, Jay, și suntem mândri de tine... ca să fiu sincer suntem mândri și de noi înșine. Ai dovedit că un om din Confederație poate fi făcut să-i înțeleagă pe Solarieni. Dar atâta nu-i de ajuns. Va trebui să devii parte reală din Grupul nostru Organic, emoțional, visceral, altfel, totul e lipsit de sens.

— Dar ce-are asta de-a face cu întregul mister? În ce mă privește, doresc din toată inima să devin parte din Grup, chiar și în momentul de față. Spuneți-mi numai cum să fac.

— Jay, Jay, oftă Lingo. *Nu pot* să-ți spun cum să faci. Nimeni nu-ți poate spune. Cum crezi tu că se formează un Grup? Prin tragere la sorți? Prin coincidențe de naștere? Printr-un computer șef ca Sfatul Înțelepților? Un Grup Organic este un mănunchi de oameni care au împărtășit în comun destule experiențe adânci

și semnificative încât să ajungă să *simtă* că sunt un Grup. „Organic” este cuvântul cheie, Jay. Grupul *crește* armonios, ca un organism, într-un sens *este* un organism. Nu se alcătuiește, asemenea unui guvern. Uite, ia-ne, de pildă, pe noi: Max și Linda cresc împreună, atât de apropiați cum numai telepațiștii pot fi. Eu am salvat o dată viața lui Raul. Robin mi-a salvat-o pe a mea. În zilele acelea Robin și Raul erau împreună și Raul se considera dușmanul meu. Dar asta a trecut, și apoi am devenit mari prieteni. Fran și cu mine am lucrat împreună într-un fel de guvernământ local, asta cu ani înainte de a se fi format Grupul... Max și Raul... dar nu are niciun sens să continui. Adevărul este că formarea unui grup constituie un proces lent, complex, arbitrar, esențialmente alogic, ca orice proces natural. Presupune emoții împărtășite în comun, fie bune fie rele, momente de spaimă împărtășite și...

Lingo făcu o pauză, în căutarea unor cuvinte care nu-i veneau pe buze.

— Pur și simplu nu găsesc cuvintele nimerite să te lămurească, spuse în cele din urmă. Pentru că întregul concept este fundamental non-verbal. Tot ce pot face este să-ți înșir o serie de jumătăți de adevăr, semi-adevăruri și semi-minciuni. Îți făgăduiesc un singur lucru, Jay – dacă vei scăpa cu viață vei cunoaște cele ce-ți spun acum. Nu te voi lămuri eu și nici nimeni altcineva, dar vei cunoaște aceste lucruri pentru că le vei fi *trăit*.

— Dar de ce nu-mi poți spune ce se întâmplă acum?

— Pentru că... pentru că dacă ți-aș spune n-ai înțelege. Ai... ai gândi despre noi că suntem niște monștri. Ai fi prea influențat de ideile tale preconcepute pentru a învăța ceea ce *trebuie* să înveți din experiență.

— Nu înțeleg.

— Bineînțeles că nu înțelegi, oftă Lingo. Cred că-ți pot spune doar atât – chiar dacă totul se desfășoară întocmai cum am plănuit noi, chiar dacă am prevăzut reacțiile Doogilor corect până la ultima zecime dintr-o zecime, totuși se va întâmpla ceva îngrozitor, ceva mai cumplit decât tot ce ți-ai putea tu închipui. De asta nu-ți pot spune despre ce e vorba – pentru că e mai rău decât oricare dintre fanteziile pe care menținerea misterului le generează în mintea ta. Știu Jay, și te rog să mă crezi, că aș da orice ca să pot schimba locul meu cu locul tău.

— Dar dacă-i ceva atât de oribil, atunci de ce...?

— De ce? Pentru că trebuie să se întâmple. Grupul Organic a conferit oamenilor un nou nivel de conștiință, dar nu face greșeala de a crede că un nou nivel de conștiință este întotdeauna un lucru plăcut. Uneori... mă rog, gândește-te la bietul Douglas MacDay. El a trebuit să aleagă: sau să nu facă nimic, să stea cu brațele încrucișate și să trăiască momentul prezent, știind prea bine că rasa umană va pieri. Sau să zvârle un sistem solar în haos, în agonie, în teroare, cu speranța că într-o bună zi, într-un anumit fel, din haos o să se ivească *ceva* care ar putea salva specia umană. MacDay a ales, și alegerea a fost bună. Ce-ai fi făcut *tu* dacă erai în locul lui MacDay?

— Eu... eu... drept să-ți spun, Dirk, nu știu.

— Nici eu nu știu, reluă Lingo calm. Nici eu nu știu. Îmi place să-mi închipui că aș fi fost îndeajuns de bărbat pentru a face ce a făcut el, dar poate că mă amăgesc singur... cine știe? Cine dracu știe?

Palmer îl privi pe Lingo cu ochii mijiți.

— Dar mai e ceva. Nu-i așa? Ceva personal? insistă el.

Lingo își coborî privirea spre bar, evitând să se uite la Palmer, și când vorbi, vocea îi sună ciudat de gătuită.

— Da... bâigui el... cred că mai e ceva... Jay, uneori, destul de des, omul e pus să aleagă nu între bine și rău, ci între două rele. Chiar dacă lucrurile ies bine, când ai de făcut o asemenea alegere, într-un fel sau altul, știi că rezultatul o să te urmărească până la sfârșitul vieții tale... Douglas MacDay a avut de făcut o asemenea alegere, și acum în fața noastră stă tot așa ceva. MacDay a ales, și a ales bine, dar nu a apucat să *știe* dacă a avut dreptate sau nu. Și noi am ales, dar... Mă rog, nu există mulți Douglas MacDay. Jay, cred că una dintre nevoile cele mai vitale dar și cele mai perverse ale omului este nevoia de a fi judecat, nevoia de a cunoaște părerile altora dacă a procedat bine sau nu – indiferent dacă până la urmă acceptă judecata sau nu. Eu cred că de asta avem nevoie de tine – ca să ne judeci. Un judecător nepărtinitor, lipsit de prejudecăți, nepregătit dinainte...

— Dar nu și lipsit de înțelegere, Dirk, replică Palmer, încercând instinctiv să-l consoleze pe Lingo, fără să știe pentru ce.

Lingo își ridică privirile și râse ironic:

— Nu, nu și lipsit de înțelegere. Bătrânul Homo Sapiens a fost întotdeauna gata să supraîncarce rațiunea cu sentimente. Presupun că...

— Dirk! Dirk! izbucni Raul Ortega dând buzna în sala comună. Vino! Vino repede! Sus în cabina de control! Au apărut! Au venit Doogii!

•

— Nu văd nimic, spuse Palmer, când intră cu Ortega și Lingo în cabina de control, unde se și adunaseră ceilalți Solarieni. Toți priveau împietriți marea priveliște a stelelor pe uriașul ecran emisferic.

— Acolo! strigă Ortega indicând spre ceea ce părea a fi o cometă miniaturală care se apropia de sistemul Sol. Ecranul e reglat acum la vizibilitatea normală. Vedem ceea ce prind aparatele de filmat ale navei. Haide să conectăm pe unul din sateliții indicatori... Se găsește unul chiar în orbita lui Pluton.

Ortega se întoarse spre un pedestal mare, echipat cu dispozitive de urgență, și răsuci unul din numeroasele comutatoare. Imaginea de pe ecranul mare se tulbură, pâlpâi și fu înlocuită de o secvență mai apropiată, avându-l pe Sol drept cel mai strălucitor obiect central și... și...

— Dumnezeu! exclamă Palmer cu respirația tăiată. Niciodată n-aș fi crezut că pot exista atâtea nave la un loc în același timp!

Ce păruse la prima vedere a fi o cometă cu coada opusă lui Sol, se revela acum ca o monstruoasă formațiune de nave Duglaari, îndreptându-se spre Sol cu baza în față. Ochiul pur și simplu nu putea cuprinde amploarea flotei Duglaari. Baza conului părea un zid compact de nave cu un diametru de mile; vârful conului se afla la o distanță de vreo douăzeci de mile îndărătul bazei și tot spațiul intermediar era ticsit de nave. Masa totală a giganticei flote o depășea pe cea a unui asteroid mai important.

— Nu-mi vine a crede ochilor, murmură Palmer. Văd, dar nu-mi vine a crede ochilor.

— Au venit, spuse Lingo cu fața ca o mască impasibilă. Mai bine de jumătate din forțele întregului Imperiu Duglaari.

Flota Duglaari se apropia acum de marginea câmpului de mine care înconjura Sol. Cei șapte oameni urmăreau ecranul, ca niște păsări hipnotizate de o cobra.

Baza formațiunii Duglaari păru să se dezintegreze o clipă, de parcă navele începuseră brusc să se destrame. Limbi de foc țâșneau prin zidul de nave din față. Oare forțele din Sol începuseră să...?

Apoi Palmer își dădu seama de ce se întâmpla.

Limbile de foc erau rachete; „fragmentarea” navelor Duglaari era o gigantică salvă de rachete, mii și mii.

Adăugând viteza rachetelor la impulsul de propulsare a marelui Front de Comandă Duglaari, formațiunea de proiectile izbucnea din nave direct în câmpul de mine Solarian.

O teribilă explozie de lumină eclipsă pentru o clipă toate celelalte străluciri din spațiu la un loc; o țâșnire de lumină care nu putea dura decât o clipă – mortala vâlvoare a unei explozii termonucleare. Dar, în mod incredibil, explozia nu se stinse după momentul de erupție, ci continuă minute întregi să lumineze cerurile. Se lungi, începu să se îndrepte spre Sol, o imensă lance de foc termonuclear, un iad de foc, cu un diametru de mile și drept ca o săgeată.

— Ce... ce este asta? strigă Robin.

— Își sapă un tunel prin câmpul de mine, răspunse Palmer. E... e incredibil! Mii de proiectile termonucleare, programate să explodeze unul după celălalt în timp ce străbat orbita lui Pluton și străpung câmpul de mine, astfel încât efectul e o singură, gigantică, continuă explozie. Și fiecare proiectil trebuie să aibă o încărcătură de o mie de megatone, după cum arată. *O explozie de multi-milioane de megatone!*

Acum, teribilul cilindru de foc, lung de mii de mile, înainta dincolo de orbita lui Pluton. La capătul dinspre Flota Duglaară, începuse să pâlpâie și să moară. Cilindrul se scurta, ca o imensă flacără care se stinge și, în câteva minute, explodă și ultimul dintre proiectile iar lancea de distrugere termonucleară se mistui.

Flota Duglaari avea acum o cărare perfectă, netedă, dreaptă ca o săgeată, prin câmpul de mine și în sistemul Sol.

Flota începu să accelereze spre Sol, prin invizibila sa alee de siguranță. Atinse orbita lui Pluton și brusc își schimbă cursa cu nouăzeci de grade.

— Ce fac?

— Se îndreaptă spre Pluton, răspuse Ortega. Doogii sunt extrem de conștiincioși. Bănuiesc că vor să sterilizeze fiecare corp locuibil din sistem.

Baza formațiunii Duglaari era întunecată de rămășițele rachetelor stinse. Un mare baraj de proiectile înainta vertiginos prin orbita lui Pluton, către cea mai periferică planetă a sistemului Sol. Chiar în timp ce distrugerea termonucleară cutremura Pluton, Flota Duglaari își schimbă din nou cursa, și își relua drumul în direcția Sol.

— Dar Pluton e mort... bolborosi Palmer. De ce...?

— *Acuratețe*, răspuse Ortega. Flota asta are destule explozive încât să prefacă întregul sistem în scrum, și asta intenționează să facă. În fond, și-or fi spus că pe Pluton s-ar mai putea găsi vreo zece oameni, ori obiectivul lor este stârpirea *totală*. Și Doogii execută literalmente tot ce spun.

Deodată, Pluton erupse într-o mare de flăcări. Planeta păru să se cutremure în orbita ei în timp ce mii de uriașe bombe termonucleare îi pârjoleau simultan suprafața. Și pe această suprafață de mult moartă, izbucniră fluvii de stâncă topită; straturi de gaze înghețate, cu o adâncime de mile, se vaporizară și, în spasmele morții, Pluton se învălui în ceea ce nu avusese niciodată până atunci: o atmosferă.

Chiar în timp ce suprafața acum topită a planetei Pluton se înfășura în nori de gheață volatilizată, marea Flotă Duglaari zigzagă, lansând baraje de proiectile spre sateliții lui Neptun și Uranus.

Doogii își schimbară din nou cursa, și se îndreptară spre Saturn.

— Fiecare satelit locuibil! exclamă Lingo. Au de gând să nimicească fiecare satelit locuibil!

Îi făcu un semn lui Ortega, care răsuci alt comutator de pe consolă, schimbând din nou imaginile. De astă dată indicatorul trebuie să fi fost plasat în vecinătatea inelului lui Saturn, pentru că priveliștea era dominată de Titan, cel mai mare satelit al sistemului, de care se apropiau acum Doogii.

În locul unui baraj de proiectile, Doogii coborâra descriind o orbită joasă în jurul lui Titan. Raze uriașe de lumină neîntreruptă, puterea nimicitoare a mii de tunuri laser, începură să măture, intermitent dar metodic, suprafața lui Titan.

— Ce fac? întrebă Palmer. De ce nu folosesc explozive?

— Altă virtute a Doogilor, *economia*, îl lămuri Ortega. Puținele orașe de pe Titan sunt toate acoperite de cupole, deci foarte vizibile. Așadar Doogii nu fac decât să despice cupolele cu raze laser, ca pe niște coji de nucă. Nu au nevoie de proiectile. Din momentul în care cupolele vor fi găurite, atmosfera otrăvitoare de pe Titan o să preia misiunea proiectilelor.

Flota Duglaari părăsi acum orbita și își schimbă din nou cursa, îndreptându-se direct pe alea eclipticii către Jupiter.

— Unde naiba sunt navele voastre? întrebă Palmer. De ce nu contraatacă? De ce Sol nu face nimic?

Dar Solarienii îi ignorară întrebarea, întreaga lor atenție fiind concentrată pe Flota Duglaari, care se desfăcuse în câteva secțiuni mai mici dar încă imense, ce atacau sateliții locuibili ai lui Jupiter. De astă dată Doogii înlocuiseră atacurile cu tunuri laser prin rachete termonucleare „murdare”, deoarece toți sateliții lui Jupiter erau lipsiți de aer.

Când Flota Duglaari își termină opera mortală și începu să-și refacă uriașa formație conică, Palmer porni să strige în mod repetat:

— Unde sunt navele voastre? De ce nu atacă?

Lingo își întoarse un moment fața de la teribilul spectacol și-i spuse:

— Te rog, Jay, încetează să țipi. Cum ar putea cineva să apere Sateliți Exteriori împotriva unei asemenea forțe?

— Lingo, dar mor milioane de oameni! Cum îi puteți lăsa să moară fără ca măcar să încercați să...?

— Toți Sateliții Exteriori au fost evacuați, răspunse Lingo cu răceală.

Se întoarse din nou la ecran; Ortega răsuci alt comutator și scena se schimbă iarăși. De astă dată capsula era plasată deasupra planului eclipticii, orientată spre inima Centurii de Asteroizi.

— Urmează Centura... murmură Ortega. Ceres... Vesta... Pallas...

Dar Flota Duglaari nu apărea pe ecran.

— Ce se întâmplă? exclamă Lingo. Unde sunt?

— Nu știu, răspunse Ortega. Ar fi trebuit să ajungă la Centură. Haide să aruncăm o privire de la distanță.

Flota Duglaari apăru din nou ca o cometă miniaturală. Dar nu se îndrepta spre Asteroizii nelocuiți din Centură: zigzagase din nou și depășise Asteroizii.

Direcția lor era Marte, cea dea doua planetă ca număr de populație din sistemul Sol și ca vechime a colonizării Umane. „Desigur, își spuse Palmer. Sol va contraataca în sfârșit, ca să apere planeta Marte.”

— Ce naiba fac? bombăni Ortega. De ce-au depășit Centura?

Răsuci comutatorul unui indicator aflat chiar sub orbita planetei Marte. Planeta roșie se contura pe ecran de două ori mai mare decât luna văzută de pe pământ. Imaginea era destul de clară pentru a se putea distinge milele de vegetație locală care creștea de-a lungul vechilor canale și câmpurile ordonate, cultivate cu plante terestre, transmutate. Spre deosebire de Sateliții Exteriori, planeta Marte, chiar și de la această distanță, părea incontestabil locuită, domesticită. Palmer avu chiar impresia că zărește un licăr de lumină într-una din imensele cupole marțiene ce acopereau orașe mai mari decât multe dintre cele pământene.

Impresie care făcea ca șarja monstruoasei Flote Duglaari împotriva planetei să apară și mai înfiorătoare.

Continuând să nu întâmpine nicio împotrivire, Doogii descriau o orbită în jurul planetei Marte. La un moment dat își dezintegrară formațiunea și se răspândiră, încingând suprafața planetei ca o imensă rețea globulară de metal.

Și niciun semn de rezistență din partea forțelor din Sol. Nici măcar o singură navă Solariană nu se arătase încă; navele Duglaari nu aveau de întâmpinat nici măcar focuri trase de la suprafață.

Începu atacul Doogilor.

Sulițe de foc ale tunurilor laser, lansate din patru mii de nave de război, răzuiau suprafața marțiană, găurind cupolele, pârjolind câmpiile cultivate și vegetația locală.

Proiectilele atinseră suprafața planetei dar nu explodară. Aparent, încărcătura lor nu conținea bombe termonucleare ci gaze mortale și posibil bacterii nocive adaptate atmosferei de pe Marte.

După aceea începu bombardamentul nuclear. Ambele calote de gheață de la poli se volatilizară în câteva minute și atmosfera până atunci uscată se umplu, cel puțin temporar, cu vapori de

apă, pentru prima oară după miliarde de ani. Dar nu era o ploaie a vieții ci a morții, pentru că gheața vaporizată era contaminată de milioane de tone de reziduuri radioactive mortale. Cețuri înfricoșătoare începură să înfășoare planeta, răspândindu-se dinspre ambii poli spre ecuator.

Proiectilele continuau să cadă, explodând acum în deșerturile de metale oxidate, împestriându-le cu lacuri de fier topit, peste care pluteau nori de praf radioactiv și, ironic, mari cantități de oxigen eliberat.

În jumătate de oră Marte fusese prefăcut într-un coșmar de nori radioactivi, de lacuri de oțel topit, de ploaie mortală, în care nu putea supraviețui nicio particulă organică.

În jumătate de oră murise o întreagă planetă.

Și forțele din Sol încă nu apăruseră.

Navele Duglaari își examină monstruoasa operă și apoi rupseră orbita, regroupându-se în masiva lor formație conică. Următorul obiectiv urma să fie însuși Pământul.

Dar...

— Priviți! strigă Palmer, fluturându-și sălbatic brațele. Priviți! Priviți! Se întorc! Se retrag!

Uluiitor, inexplicabil, Flota Duglaari nu-și continua drumul spre Pământ, ci pornea îndărăt, îndepărtându-se de Pământ, îndepărtându-se de cadavrul lui Marte.

— Lingo, retractez tot ce-am spus sau am gândit! exclamă Palmer, Nu știu ce-ați făcut, dar ați reușit! Se retrag! Fără să fi tras nici un singur foc, i-ați făcut să se retragă!

Dar Solarienii nu strigau. Chipurile lor erau perplexo confuze, speriate.

— Suntem doi care nu înțelegem nimic, Jay, spuse Lingo cu voce moale. Nici eu nu înțeleg de ce se retrag. Noi nu am făcut nimic ca să-i oprim.

Flota Duglaari descria un arc oblic, îndărăt, prin ecliptică, în direcția Centurii de Asteroizi. Escadrile mici se detașară din formațiune și începură să bombardeze cei câțiva asteroizi.

Între timp, corpul principal al Flotei continuă să se îndepărteze de marginile Centurii, apoi se opri imobil în spațiu.

— Ce fac? întrebă Palmer.

— N-am cea mai mică idee, răspunse Ortega. E lipsit de sens. De ce n-au atacat Centura mai înainte? De ce s-au dus întâi la Marte?

Acum se terminase și distrugerea asteroizilor locuibili. Escadrilele detașate se reintegrară în formație.

Și flota începu din nou să se miște.

Încet, cu baza în față, ca de obicei, paralelă cu marginea Centurii. Continuă un timp această cursă, apoi se opri și își schimbă direcția cu o sută optzeci de grade. Porni din nou razant pe lângă marginea Centurii, pe urmă execută un nou viraj tăind ceva mai adânc prin Centură.

— Dumnezeule! strigă Ortega când Flota Duglaari execută un nou viraj. Desigur! Acolo sunt patru mii de nave, patru mii de nave cu un singur Front de Comandă. Cel mai mare Front de Comandă care a existat vreodată. E îndeajuns de puternic ca să deplaseze din loc planetoizii mici! Priviți... chiar în fața Flotei Duglaari!

Acum deveni evidentă rațiunea ciudatelor manevre ale Doogilor. Chiar în fața flotei, în raza câmpului Frontului de Comandă, se conglomeră o masă de roci și de planetoizi mici, care sporea cu fiecare incursiune a flotei în interiorul Centurii. Doogii adunau un uriaș paravan de roci, un uriaș și mortal roi meteoritic artificial.

Flota Duglaari oscila înainte și înapoi ca un pendul, adăugând tot mai multe roci la scutul meteoritic mereu crescând.

În cele din urmă, cu viteza considerabil încetinită de masa adițională pe care o propulsa, Flota Duglaari se înalță deasupra eclipticii, își schimbă din nou direcția, traversând pe deasupra Centurii de Asteroizi, și își relua cursa spre Pământ.

Flota Duglaari împingea în fața ei cel mai uriaș roi de meteori pe care-l văzuse vreodată sistemul Sol; Doogii aveau să izbească Pământul cu o măciucă alcătuită din însăși Centura de Asteroizi.

Flota Duglaari, îndărătul giganticului paravan de meteori, accelera spre Pământ, din nou prin orbita lui Marte, mereu mai departe.

— A naibii de inteligentă manevră, mormăi Ortega cu ursuză admirație. Priviți-i cum țin asteroizii în suspensie, între ei și Pământ. Scutul perfect – ar face să ricoșeze orice proiectil care ar încerca să-l străpungă, chiar și focurile tunurilor laser ar fi deviate. Acum sunt categoric invulnerabili.

Lingo amenință cu pumnul imaginea Flotei Duglaari reflectată pe ecran.

— Mult o să vă mai folosească, blestemaților! amenință el.

Flota Duglaari se apropia acum de Lună, primul corp extraterestru pe care puseseră oamenii piciorul. „Desigur că satelitul Pământului e înarmat până în dinți”, gândi Palmer. În sfârșit, avea să înceapă contraatacul.

Flota Duglaari făcu orbită în jurul Lunii, și aruncă în orbită cel mai mare roi de meteoriți, dintr-o poziție plasată oarecum sub nivelul ei, astfel încât să fie complet apărută de focurile de la suprafață.

Lansară proiectile nucleare, în arcuri largi, destinsse, ținând orbitele polare, în unghiuri drepte în raport cu orbita creată de flotă, pe deasupra și în jurul paravanului de roci.

Proiectilele începură să cadă fără greș, unul câte unul, în marile orașe acoperite de cupole ale Lunii.

— Detonatoare diferențiate din punct de vedere termal, aprecie Ortega. Pe partea întunecată Luna e complet înghețată, iar pe cealaltă parte frigul e suportabil.

Explozii nucleare tatară fața lunii cu minuțioasă acuratețe.

— Parc-ar trage în peștii dintr-un butoi! strigă Palmer. Unde naiba sunt flotele voastre? De ce nu fac nimic?

— Luna a fost evacuată, răspunse Lingo cu răceală. Nu ne vom irosi eforturile încercând să o apărăm.

— Dar urmează *Pământul*! răcni Palmer. E la o distanță mai mică de un sfert de milion de mile.

— Cunosco harta spațială la fel de bine ca și tine, Jay, răspunse Lingo calm, dar cu o notă finală în glas.

Îi făcu un semn din cap lui Ortega, care schimbă imaginea de pe ecran în direcția unei capsule aflată la cincizeci de mii de mile de Pământ.

Pământul apăru pe ecran, uriaș, verde, cafeniu, albastru și pașnic. Și acum, asemenea unui roi de muște negre, înfricoșătoare, care au adulmecat un fruct zemos și copt, Flota Duglaari se îndreptă spre el.

Doogii înaintau prudent, menținând paravanul de meteori artificiali între ei și planeta vatră a Omului. Se dispuseră într-o orbită polară, păstrând paravanul de meteori direct sub ei, astfel încât mai târziu să poată trece peste toate punctele planetei.

Executară de două ori înconjurul orbital. În plină viteză, mai mare decât viteza orbitală, aparent încercând să detecteze forțele de apărare ale Pământului.

Dar nu se întâmplă nimic. Nici o singură navă nu se înalță, nicio rază laser nu încercă să străpungă paravanul de meteori.

Flota Duglaari păru să ezite, nesigură și derutată, așa cum și era firesc să fie.

Un moment se opriă imobili în spațiu, în timp ce paravanul de meteori lunecă dedesubtul lor. Apoi se înălțară pe o orbită ceva mai ridicată, intrară în plină viteză, recuperare nivelului paravanului de meteori, schimbă direcția și, un moment, se lăsară în jos în fața Pământului, cu meteorii înaintea. După care se înălțară iarăși deasupra meteorilor și refăcură orbita polară inițială.

— Ce se întâmplă? întrebă Lingo. Ce fac?

— Cred că te pot lămuri eu, răspunse Palmer sec. Au încetinit orbitele meteorilor imprimându-le o viteză mai mică decât viteza orbitală. I-au plasat pe orbite descrescânde... *Privește! Privește!*

Cu miile, cu zecile de mii, asteroizii cădeau pe suprafața Pământului, ca niște trasoare în flăcări, aprinse de viteza traiectoriilor.

Pământul se învârtea la întâmplare sub orbitele lor. Mii de meteori ardeau în atmosferă, dar și mai multe se prăvăleau pe întreaga suprafață a Pământului, milioane de tone de roci incandescente cădeau peste orașe, peste câmpii, peste deșerturi, peste mări. Oceanele scoteau aburi și înghițeau doza lor de meteori, dar țărâna înflorește în cratere, mușcată și torturată ca și Luna – în deșerturi, pe câmp, în gropile fumegânde care fuseseră cândva orașe – sfârtecați cu o lugubră imparțialitate.

Ceea ce păruse să dureze secole pe Lună, se săvârșea acum pe Pământ în minute – fața Pământului fusese prefăcută într-o piele ciupită de uriașe găuri fumegânde, ca o față umană răvășită de un rapid și virulent vărsat de vânt.

Și totuși Flota Duglaari își descria orbita, fără nicio împotrivire.

Palmer era prea buimăcit de groază ca să mai poată vorbi. Unde erau forțele sistemului Sol? De ce nu luptau ca să salveze planeta-vatră a Omului? Ce așteptau?

Acum Flota Duglaari lansase un baraj colosal de mii de proiectile termonucleare. Palmer simți cum i se scufundă inima... și apoi o simți înălțându-i-se iar, când văzu cât de prost țintiseră Doogii. Pentru că imensa rafală ratase complet

continentele. Neexplodate, inofensive, proiectilele cădeau în adâncurile Oceanului Pacific, departe de coastele celor două Americi, în jurul mării curbe răsăritene a Asiei. Pacificul le înghițea fără să-și văturească măcar suprafața.

Să fi avut Solarienii vreo fantastică armă de apărare care pricinuisese acest lucru? Să fi avut vreo metodă inimaginabilă de a proteja continentele de bombardamente?

Deodată, Oceanul Pacific, descriind un imens semicerc care se arcui peste coasta asiatică, prin Strâmtoarea Bering și în jurul coastei de vest a Americilor, se înalță într-o creastă titanică. Nori monstruoși de vapori radioactivi țâșniră, de parcă toți vulcanii din marele inel al Pacificului erupseseră deodată, de parcă măruntaiele topite ale Pământului se revărsau adânc sub ocean, în marea falie care mărginea Pacificul, de parcă...

— Dumnezeule! șopti Ortega. Falia Pacificului! Bombardează falia Pacificului pe sub apă!

În timp ce norii de vapori creșteau ca o pădure de ciuperci otrăvitoare, până în stratosferă, întreaga coastă a Pacificului dinspre Americi păru să se cutremure, să se scuture ca o fiară uriașă deșteptată dintr-un somn care durase vreme de eoni. Întreaga falie a Pacificului se deplasa.

Cu calm și sinistră măreție, coastele Pacificului, până chiar la poalele Munților Stâncoși și ale Anzilor, începură să alunece sub apele aburinde ale oceanului.

Și în vasta matrice oceanică, insulele Japoniei începură să se sfărâme și să se cufunde în adâncuri. Indonezia, Filipinele, Peninsula Malaieză alunecară la fund în Pacific. Fiecare dintre insulele vulcanice din vastul Pacific porni să scuipe râuri de lavă, făcând apele torturate să clocotească în noi trâmbe de abur.

Întregul bazin al Pacificului era un iad de Pământuri scufundate, de puhoai de lavă, de haos tremurător, de giulgiuri atotînvăluitoare de aburi otrăvitori.

Flota Duglaari mai lansă două baraje în direcțiile opuse ale polilor. Calotele de gheață se vaporiză în mari cețuri radioactive când mii și mii de megatone de explozii termonucleare le zgâlțâiră în câteva minute.

De patru ori înconjură Flota Duglaari magma clocotitoare, eruptivă, dârdâitoare care era Pământul, admirându-și înfiorătoarea operă.

Apoi începură din nou să lanseze proiectile, zeci și zeci de mii, val după val.

Proiectile care nu mai atinseră suprafața torturată, a Pământului. Pentru că explodară la toate nivelurile din atmosferă, degajând zeci de mii de nori gigantici de elemente radioactive: sodiu, cobalt, carbon 14. Elemente radioactive cu semi-vieți de decenii, secole, milenii, care se împrăștiară în toată atmosfera Pământului amalgamându-se cu atotînvăluitorii nori de vapori supraînfierbântați.

Poate că mai existau pe Pământ creaturi vii care din nefericire supraviețuiseră holocaustului. Din nefericire, pentru că morțile lor aveau să fie acum mult mai cumplite!

Ambele calote de gheață ale polilor Pământului se vaporizaseră. Mile cubice de apă din Oceanul Pacific se evaporaseră în atmosferă. Pe măsură ce fierbințeala exploziilor se va risipi și Pământul își va restabili echilibrul climatic, toți acești vapori se vor condensa și se vor reîntoarce pe Pământ sub formă de ploaie.

Deja ploaia începuse să cadă, cu incredibilă furie, pretutindeni pe pământ. Ploaia va dura luni de zile, poate chiar ani. Va ploua până ce Pacificul își va redobândi apele pierdute; până ce se vor reface calotele de gheață ale polilor. Ploaia cădea peste tot Pământul și avea să continue să cadă.

Și era o ploaie a morții.

O ploaie permeată de izotopi radioactivi de cobalt, sodiu, carbon și numeroase alte elemente. Planeta era scăldată într-o baie de radioactivitate din care nu putea exista scăpare. Avea să continue luni de zile; va îmbiba fiecare centimetru pătrat de pe planetă cu moarte radioactivă. Nimic organic nu va putea supraviețui și timp de o mie de ani nimic organic nu va putea încolți pe planetă.

Pământul murise.

Această enormitate nu-și putea croi drum decât foarte încet în conștiința lui Palmer. *Pământul murise*. Planeta-vatră a Omului nu mai exista.

Nu exista cale ca să poată concepe asemenea grozăvie. Era sfârșitul a tot și a toate. Era ca și cum și-ar fi pierdut tatăl, mama, familia până la cei din urmă strămoși, tot ce iubise și îndrăgise vreodată – totul într-o singură clipă. Asta era – dar nu numai asta.

Era și moartea unei religii, a unei speranțe, a unei Făgăduințe. Era moartea a tot ce constituise o rațiune de luptă pentru om. Era triumful răului întruchipat. Era moartea a ceea ce nu putea fi – moartea rasei umane însăși.

Era bezna sufletului.

Palmer își dădea vag seama că trupul îi era scuturat de sughițuri. Infimul fragment din mintea lui care mai putea gândi, înregistra, fără comentarii, că lacrimile îi șiroiau pe obraji, primele lacrimi vărsate în două decenii și jumătate de viață.

Pământul murise. Se uita împietrit la mingea fumegândă a distrugerii, care plutea pe ecran ca un cadavru descompus ce era. Pământul murise și ceva dinăuntrul lui murise odată cu el – speranța, sensul vieții, viitorul, tot ce dăduse un înțeles vieții. Se sfârșise... totul se sfârșise...

Se sili să-și întoarcă privirile de la înfiorătoarea priveliște și se uită la Solarieni. Priveau spectacolul, prefăcuți parcă în stane de piatră, dar obraji la erau scăldați de lacrimi.

Cu ultimul suflu de furie rămas în el, cu ultimele resturi de simțire, începu să strige:

— Monștrilor! Diavoli! Bestii! Nebuni! Voi ați făcut asta. Voi ați ucis rasa umană! Voi...

— *Taci!* urlă Lingo cu incredibilă furie, dar cu întreaga forță a vocii lui de comandă. *Taci!*

Forța acestei voci teribile era atât de pregnantă, încât Palmer tăcu pe dată, și ultimul impuls de sfidare, de simțire, îl părăsi.

Asemenea unui om aflat în puterea unui coșmar, care observă, fără nicio emoție, că un zid stă gata să se prăbușească peste el, Palmer era conștient, fără niciun dram de curiozitate, că Flota Duglaari, jubilând de triumf, se depărta de orbită.

Lent, majestuos, savurând parcă din plin fiecare moment, Flota Duglaari părăsea scena măcelului și se îndrepta din nou spre Sol, pentru a desăvârși distrugerea întregului sistem, pentru a nimici jalnicele rămășițe din Venus și Mercur.

Fără să-și dezlipească ochii de pe ecran, Ortega răsuci comutatoarele indicatorilor de sub orbita Venus. Din acest punct, cadavrul Pământului apărea doar ca o stea albastră luminoasă, aceeași stea care apăruse de miliarde de ani. Cerurile nu aveau să ridice un monument în memoria Pământului.

În acel moment pe ecran apăru un puhoi de nave negre, Flota Duglaari se apropia de Venus.

„Dar ce importanță mai avea?” își spuse Palmer, privind împietrit ecranul pe care se deslușeau Venus, Doogii și mingea de gaz care era însuși Sol. Ce importanță mai avea totul?

Flota Duglaari înainta cu aroganță spre Venus.

Înghețat de oroare, își mută privirea spre detestații Solarieni. Observă brusc, fără să înțeleagă de ce, că Solarienii nu se uitau nici la Flota Duglaari nici la Venus.

Priveau neclintiti, cu buzele strânse, la planeta Sol. Și chipurile lor nu erau înmuiate de disperare, ci dure ca granitul, în așteptarea, parcă, a unui teribil triumf.

Le urmări privirile, și la început fu nedumerit. Nu era nimic de văzut decât globul de gaz incandescent care era Sol, văzut prin filtrul aparatului de filmat.

Pe urmă avu senzația unei curioase iluzii optice. Imaginea planetei Sol păru să pâlpâie, de parcă ceva izbise aparatul indicatorului care nu mai reușea să o focalizeze. După care, incredibil, Sol păru să se contracteze, să se închircească, să se strângă în ea însăși, reducându-și vizibil diametrul.

Și, deodată, Palmer își dădu seama de ceea ce se întâmpla; și când își dădu seama, începu să înțeleagă.

Și pe măsură ce înțelegea, el și întregul univers se transformară...

Încă un moment, Sol continuă să se contracte. Apoi păru să fi atins un punct de echilibru.

Dar echilibrul dură mai puțin de o secundă. Deodată, din întreaga suprafață a planetei Sol izbucniră în spațiu monstruoase proeminente de gaz în flăcări și de plasmă. Suprafața planetei păru să fie suptă de vârtoarea proeminențelor; un moment mai târziu, proeminențele deveniră însăși suprafața, expandând în spațiu cu o viteză și o forță de neconceput. Totul în câteva clipe. Și apoi, brusc, în sfârșit, într-o incredibilă, inimaginabilă, tăcută explozie, Sol își zvârli suprafața, asemeni pielii unui balon plesnit. Trilioane de tone de holocaust în flăcări, călătorind cu o viteză de neînchipuit, vuiau în spațiu; un glob de dezagregare, ce se dilata continuu.

Pe Sol se declanșase nova.

Mercur fu înghițit într-o clipită, și topit ca un fulg de zăpadă într-un cuptor încins. Câteva clipe mai târziu se pulveriză și

Venus, dar talazul de destrucție globulară, fioros și fierbinte dincolo de incandescentă, creștea și se lățea ca o deschidere în iad.

Și în timp ce se rostogolea, adevărul total, absolut, se luminează în mintea lui Palmer, cu acel calm straniu, demențial, care prefăce secunde în ore – soarta războiului se răsturnase în momentul acelei titanice explozii.

Pentru că Flota Duglaari căzuse în capcană.

Holocaustul care fusese Sol se propaga spre uriașa Flotă Duglaari mult mai vertiginos decât era în stare Frontul lor de Comandă să-i propulseze. Doar prin intrarea în Spațiul-Stază ar fi putut cele patru mii de nave Duglaari să se retragă îndeajuns de repede ca să se salveze.

Dar nu puteau genera Spațiul-Stază. Erau mult prea aproape de nova a ceea ce fusese planeta Sol. Generatorul lor de Câmp Stază ar fi explodat lăsând fragmentele din ceea ce fusese cândva Flota Duglaari suspendate pe veci în neantul Spațiului-Stază.

Cele patru mii de nave Duglaari erau osândite la pieire. Lăsându-le deschisă Doogilor doar alegerea de care dintre cele două cumplite morți să piară.

Într-o singură clipă de colosală distrugere ale cărei ecouri se vor reverbera prin spațiu încă o mie de ani, rasa umană fusese salvată. Acum *Omul* era cel care avea superioritatea numerică în nave; acum *Doogii* erau cei care înfruntau inexorabila exterminare.

Chiar în secunda când în mintea lui Palmer încolțise ideea că războiul era câștigat, valul frontal al exploziei stelare pulveriză Flota Duglaari ca pe un cuib de molii prins sub un aruncător de flăcări.

Omenirea fusese salvată; omenirea fusese salvată, dar prețul era incredibil.

Prețul era însuși sistemul solar cămin al Omului. Prețul era planeta care-i dăduse naștere. Prețul era însăși Fortăreața Sol.

Și cinci miliarde de vieți.

Palmer nu-și putea desprinde privirile de la înfiorătorul spectacol de pe ecran; un sistem solar care se auto-consuma; Sol, sursa întregii vieți, transformându-se într-un irezistibil rug aprins al morții.

Pe rugul acela funerar ardeau mai mult decât cinci miliarde de oameni și patru mii de nave de război Duglaari. În timp ce privea ecranul ca hipnotizat, își aminti cu teribilă pregnanță de compoziția de muzică și miros despre care Robin îi spusese că se numește *Cântecul Pământului*.

„*Compozitorul trebuie să fi știut*”, își spuse Palmer. Trebuie să fi știut ce urma să se întâmple.

Abia acum înțelegea Palmer întreaga semnificație a compoziției. Atunci îi vorbise numai despre Solarieni, acum îi vorbea despre oamenii de pretutindeni. Vorbea despre o pierdere atât de îngrozitoare, încât avea să fie nevoie de secole până când întreaga ei întindere să poată fi cunoscută. Vorbea despre un milion de orașe, încărcate de istorie și de amintiri, despre o mie de culturi ce creșteau de milenii într-o fecundă efervescentă; totul prefăcut în gaz incandescent, și răpus pe veci.

Rasa umană fusese salvată de cea mai cruntă amenințare din întreaga-i istorie, dar prețul acestei salvări era la fel de mare ca și izbânda. Omul va supraviețui, dar căminul lui primar, cea mai mare parte a istoriei și a civilizației sale, rădăcinile lui fundamentale, elementare, și cel din urmă dintre miturile sale susținătoare, Fortăreața Sol, îi fuseseră smulse.

Prețul victoriei, gândi Palmer cu tristețe, constă întotdeauna în dărâmarea iluziilor. Rasa umană își lăsase copilăria în urmă. „Acum, își spuse el, suntem pe propriile noastre picioare”.

Și în clipa de față înțelegea, înțelegea atât de multe. *Aceasta* era arma secretă despre care îi vorbise Lingo. „Însăși Fortăreața Sol...” îi spusese, dar cine ar fi crezut că vorbele lui vor fi traduse atât de literal în fapt?

Din *această* pricină refuzase Lingo să-l lămurească, din *această* pricină dorea cu atâta disperare să fie judecat. „Dar cine sunt eu, gândi Palmer, ca să-l judec? Cum poți cântări pe un taler cinci miliarde de vieți și tinerețea unei rase, iar pe celălalt însăși supraviețuirea?”

Se rușina de bucuria cu care se gândea că nu el trebuise să ia o asemenea hotărâre. Acum îi erau clare dimensiunile finale ale acelui spirit *umanitar*, pe care Solarienii încercaseră să i-l explice prin simple cuvinte. Umanitarismul Solarienilor era atât de profund, încât deși avuseseră de ales între viața Fortăreței Sol și soarta rasei umane, deși luaseră hotărârea potrivită,

putuseră totuși să se preocupe și de o simplă ființă umană îndeajuns ca s-o cruțe de cumplita vinovăție a participării la actul lor, oricât de indirectă și de îndepărtată ar fi fost aceasta. Palmer știa acum că Solarienii păstrasera secretul față de el nu ca să-l chinuiască ci ca să-l cruțe.

„Cum pot eu să-i judec pe acești oameni? gândi Palmer. Nimeni nu are dreptul de a-i judeca. Și nimeni *nu-i* va judeca, atâta timp cât voi avea și eu un cuvânt de spus”.

Pe neașteptate, și fără să fie surprins, Palmer își dădu seama că, din acel moment, se integrase *cu adevărat* în grupul Solarian. Era unul dintre ei, fără nicio îndoială, fără nicio rezervă.

Dacă îl vor voi.

• Capitolul XIII •

Un lung răstimp, cei șapte continuară să privească în deplină tăcere maelstromul globular de gaz care fusese Sol – imaginea era proiectată de aparatul unui indicator aflat departe de Sistemul Solar, pentru că Sistemul Solar încetase să mai existe.

În cele din urmă, Palmer își desprinsese privirile de la spectacolul hipnotizant și se uită la Solarieni. Robin, Fran și Linda plângeau fără zgomot, aproape că și fără lacrimi. Max privea neclintit ecranul, prefăcut parcă în stană de piatră. Ortega scrâșnea din dinți și își izbea palma stângă cu pumnul mâinii drepte. Fața lui Lingo era o mască severă, impasibilă, bine controlată. Doar colțurile gurii care îi zvâcneau convulsiv trădau semne de emoție. Pe urmă își dădu seama că Palmer îl privea. Se întoarse spre el. Ochii lui mari, verzi, păreau două deschideri spre un abis fără fund. Îi surâse lui Palmer fără niciun pic de veselie și rosti cu voce domoală:

— Ei, Jay, acum știi... acum știi.

— Da, Dirk, acum știi, răspunse Palmer privindu-l în ochi. Tot ce-ai făcut până acum, fiecare pas, era menit să ducă la *asta*. Cea mai mare capcană din întreaga istorie. Dar... cum ai făcut ca să declanșați nova?

— Asta a fost partea cea mai simplă, răspunse el. *Singura* parte simplă. Lingo oftă. Stația de pe Mercur nu era altceva

decât un generator de Câmp-Stază cu acțiune îndepărtată. Cuvântul codificat „Phoenix” conecta circuitul, astfel încât în momentul când vreo navă se apropia de orbita lui Venus...

Lăsă fraza în suspensie, nu era necesar să o ducă la capăt.

— Am construit o capcană mai bună decât a lor, asta-i tot... spuse Ortega, cu o duritate amară, exagerată. Cea mai mare și mai blestemată cursă de șoareci din toată istoria.

— Și cu cea mai de preț momeală, răspunse Palmer.

— Jay, există un lucru pe care va trebui să-l accepți, se interpușe Lingo. Un lucru pe care va trebui să-l acceptăm cu toții. Într-un fel sau altul, Fortăreața Sol trebuia să moară. Mai devreme sau mai târziu, cu Doogi sau fără Doogi. Viitorul rasei umane e *acolo*, în Galaxie, nu în trecut și nu în matricea din care s-a zămislit. Viitorul rasei umane este Confederația, sau mai curând ceea ce este liberă acum Confederația să devină. Fortăreața Sol... Făgăduința... toate legendele... au slujit cândva unui anumit scop... cândva rasa umană a avut nevoie de iluzii reconfortante, de puteri mitice exterioare, pur și simplu ca să poată merge înainte. Dar acum nu mai suntem copii. Vom câștiga războiul, ne vom extinde în întreaga Galaxie, și într-un astfel de viitor nu mai e loc de mituri. Trebuie, în sfârșit, ca omul să-și bage în căpățâna lui groasă ideea că în întreg Universul nu există decât un singur lucru în care merită să creadă: *el însuși*. Căci dacă Omul nu învață să creadă în propria lui măreție, vom rămâne pe veci copii. Mitul Fortăreței Sol, ca și toate celelalte mituri, nu erau decât basme pentru copii, sperietori pentru căpcăuni. Și dacă Omul urmează să crească, toate acestea trebuie să se spulbere. Noi nu am pierdut trecutul; am câștigat viitorul.

— Cuvinte foarte frumoase, Dirk. Dar pe cine încerci să convingi, pe mine sau pe tine?

Lingo zâmbi silit.

— Te-am subestimat din nou, Jay. Când ești nevoit să iei o hotărâre ca aceasta, să alegi între două alternative cumplite, chiar dacă știi că ai luat decizia justă, nu reușești niciodată să te convingi pe tine însuși... Jay, ți-am povestit vreodată cum a murit până la urmă Douglas MacDay, la ani de zile după ce a luat teribila *lui* hotărâre de a zvârli planeta Sol în haos, cea mai importantă și cea mai dreaptă hotărâre pe care a luat-o vreodată un om?

— Nu, nu mi-ai povestit.

Lingo își întoarse din nou privirile spre holocaustul de pe ecran.

— Deși a știut că a avut dreptate, urmă el fără să se uite la Palmer, deși a știut că a oferit rasei umane unica șansă de care se putea folosi, nu a putut trăi cu ideea a ceea ce făcuse. S-a sinucis, Jay, până la urmă s-a omorât.

— Ce dorești de la mine, Dirk? îl întrebă Palmer liniștit.

Lingo se întoarse cu fața la el, privindu-l cu ochi disperați, arzători.

— Ce doresc de la tine, Jay? Doresc să-mi spui ceva. Spune-mi că am avut dreptate, sau că nu am avut dreptate. Vreau să *știu*, Jay. Presupun că vreau să fiu judecat.

— Înțeleg de ce ai refuzat să mă informezi de ceea ce urmează să se întâmple, Dirk. Ai vrut să mă cruți de a trăi eu ceea ce ești tu nevoit să trăiești acum.

— Da. Desigur. Un lucru ca ăsta, cu cât atârână asupra unor mai puține capete, cu atât mai bine pentru toți.

— Eu nu pot să te judec, Dirk. Nu pot să te judec pentru că nu-mi pot imagina ce aș fi făcut eu în locul tău. Nimeni nu te poate judeca. Nimeni nu are acest drept. Dar te respect, Dirk, în felul în care tu îl respecti pe MacDay. Cred că asta e de-ajuns.

— Ai dreptate, Jay, răspunse Lingo cu un surâs amar. Asta-i tot ce putem aștepta, și tot ce ne putem dori. Îți mulțumesc.

— Un singur lucru e cert, interveni Ortega examinând ecranul. Trebuie să ne îndepărtăm repede de locul ăsta, înainte de a fi loviți de val.

Lingo se așeză pe scaunul pilot.

— Mai aruncați o ultimă privire la ceea ce a rămas din Sol. Îl vedeți pentru ultima oară.

Apoi apăsă pe buton și intrară în Spațiul-Stază.

•

Palmer zăcea de ore întregi pe patul lui, încercând să rumege ce a fost și ce va fi. Trei secole de istorie se mistuiseră într-o clipă, trei secole de istorie și trei decenii din viața lui.

Omul era acum stăpânul Universului. Deși Oamenii nu știau încă acest lucru. Deși vâlvătaia, unicul monument ce va fi închinat vreodată vetrei Omului, nu va ajunge la lumile Confederației decât peste decenii, totuși Confederația moștenise Galaxia. *Moștenire* era cuvântul potrivit.

Căci fusese nevoie de o mare moarte pentru a distruge puterea Imperiului Duglaari – moartea planetei Sol, moartea a cinci miliarde de Solarieni. Ca întotdeauna, prețul vieții fusese moartea.

În pofida celor ce-i spusese lui Lingo, Jay Palmer simțea povara acestor morți. Pentru că îi revenea lui, și unor oameni ca el, datoria de a da un sens acestor morți, de a veghea ca să nu fi fost zadarnice.

Fortăreața Sol trecuse prin proba istoriei. Acum, restul rasei umane era chemat să justifice acest cel mai mare sacrificiu dintre toate sacrificiile. Fortăreața Sol murise, iar acum, într-un fel, trebuia să moară și Confederația. Trebuia să lase loc unei noi ordini, o ordine în care oamenii să se autoguverneze și să nu se mai lase guvernați de mașini, o ordine în care oamenii să-și glorifice spiritul umanitar și să nu-l nege din frică.

„Și asta va trece” era singurul adevăr universal al istoriei. Dar la această lege antică trebuia adăugat acum, un corolar: *Și asta va trece, dar omul își va menține supremația.*

Nu mai existau Solarieni și nu vor mai trebui să existe Oameni ai Confederației, ci numai *Oameni*.

Nu...

— Vino în cabina de control, îl chemă Robin Morel băgându-și capul pe ușă. Ieșim din Spațiul-Stază.

Când Palmer intră în cabina de control, nava se afla încă în Spațiul-Stază. Toți Solarienii se adunaseră acolo.

— De ce ieșim din Spațiul-Stază *acum*? întrebă Palmer. N-am stat în Stază decât vreo câteva ore. Ne aflăm în mijlocul a nicăieri.

— Așa este, răspunse Lingo cu o voce în care revenise o bună parte din vechea lui voioșie; așa este.

Și restul Solarienilor păreau să-și fi revenit și își zâmbeau cu satisfacție unii altora.

Și totuși, cu câteva ore înainte muriseră cinci miliarde de oameni.

Fran Shannon îi făcu un semn din cap lui Lingo, și acesta închise generatorul de Câmp-Stază. Haotica vâltoare a Spațiului-Stază pâlpâi și pieri. Și iată din nou stelele. Se găseau iar în spațiul normal, în vastul, întunecat, mortul spațiu dintre aștri, aproape la jumătate de drum între Sol și Centaurus. Nu se poate afla nimic aici, absolut nimic. Nici măcar nova de pe Sol nu era

vizibilă – pentru că imaginea acelui cataclism călătorea doar cu viteza luminii, așa încât abia peste doi ani avea să ajungă în acest punct din spațiu. Sol nu era decât încă un punct luminos printre miile de stele anonime care smălțuiau bezna goală.

Palmer privi în nesfârșirea beznei. „De ce ieșiseră oare din Spațiul-Stază tocmai aici? se întrebă el. În anonimatul acestui spațiu vid era ceva care-l îngheța până în măduva oaselor. De ce...?”

— Acolo, spuse Fran Shannon, aruncând un cerc indicator roșu în jurul unui mănunchi de cinci pete luminoase care tocmai se iviseră ca niște discuri.

„Dar asta-i ceva imposibil! gândi Palmer. Nimic nu-și poate arăta discul aici!”

Căci se aflau la doi ani lumină de Sol, care era steaua cea mai apropiată. Nu putea exista nimic apropiat aici, în spațiul dintre stele, care să-și arate discul. Nu se putea! Și totuși, în cercul indicatorului de pe ecran erau clar vizibile cinci discuri.

— Ce sunt astea? murmură Palmer. Aici nu pot fi planete.

— Nu sunt planete, răspunse Lingo schimbând poziția navei în spațiu astfel încât discurile din cercul indicator să fie centrate în cercul liniei-de-zbor.

— Dar nu ne aflăm în vecinătatea nici unui sistem multistelar! exclamă Palmer,

— Nu sunt nici stele, replică Lingo, deschizând Frontul de Comandă al navei. Și sunt mult mai aproape de noi decât crezi. Privește!

Nava înainta din ce în ce mai repede spre acele corpuri enigmatice, și cele cinci discuri înmănunchiate creșteau tot mai mult, până când deveniră globuri, până când detaliile deveniră vizibile, până când cele cinci discuri deveniră cinci sfere, până când deveni limpede că erau... ce?

Palmer văzu, dar nu putu înțelege.

Erau mult prea mici pentru a fi planete, dar erau globuri. Cinci planetoizi mici, în formațiune strânsă, fiecare având un diametru cam de zece mile.

Când se apropiară și mai mult, Palmer își dădu seama că acești planetoizi nu semănau cu nimic din ce văzuse până atunci. Fiecare dintre ei era perfect geometric, o sferă perfectă, cinci sfere perfecte care pluteau în mijlocul a nicăieri.

Ajunseră la o distanță de o milă sau două de formațiune. Gura lui Palmer se căscă de uimire.

Sferele erau din metal.

Nu din roci metalifere, ci din metal curat. Erau artificiale. Cinci globuri de metal identice. Nu aveau marcaje, nu aveau trăsături exterioare cu excepția... cu excepția a ceva ce semăna în mod derutant cu antenele unui câmp de Comandă, distribuite egal în zona ecuatorului sferelor. Erau fabricate.

— Ce... ce naiba sunt astea?

Lingo râse.

— Cineva care se afla într-o dispoziție sumbră le-a numit „Vagoane de carne”. Numele se potrivește într-un fel. Sunt nave spațiale.

— *Nave spațiale!*... Dar nu-i cu puțință! Eu nu sunt matematician, dar știu că există ceva numit ecuația Hayakawa, care limitează dimensiunile Câmpurilor-Stază la un diametru de cinci sute de metri. Altminteri, totul ar fi diferit... Putem construi nave de orice dimensiuni, pentru că mărimea teoretică a Frontului de Comandă nu cunoaște limită. Presupun că, teoretic, ai putea zbura într-o navă cât o planetă. Dar a produce un Câmp-Stază care să acopere asemenea nave, e pur și simplu *imposibil*... asemenea „Vagoane de carne” sau ce-or mai fi...

— Ai perfectă dreptate, Jay. Totuși, vagoanele de carne *sunt* nave spațiale. În fond, ce-ți închipui tu că s-a întâmplat cu populația din Fortăreața Sol?

Palmer se uită buimac la Lingo. Prețul pe care-l plătise Omul, pe care-l plătise Sol pentru victorie, era un subiect pe care-și impusese să-l uite. Și acum Lingo îl aducea iar pe tapet, și evoca din nou acele înfiorătoare momente.

— Eu... eu cred că nu are rost să mai discutăm despre acest lucru, Dirk, răspunse el cu voce moale. Înțeleg că asemenea sacrificiu a fost necesar pentru a asigura supraviețuirea rasei umane, dar chiar și așa...

Lingo se uită la el timp de un lung moment, de parcă nu-venea a crede. Apoi fața i se luminează de înțelegere, urmată de surprindere și apoi de o expresie stranie, uluită, dar inscrutabilă.

— Din nou te-am subestimat, Jay. Când te-ai arătat gata să ierți și să înțelegi, am crezut, firește, că ți-ai dat seama... Dar s-ar spune că tu ai citit mult mai adânc în mințile noastre decât am făcut-o noi înșine. Da, am fi sacrificat cinci miliarde de

Solarieni pentru a salva rasa umană, dacă nu ar fi existat o alternativă. Acum îmi dau seama: dacă ar fi trebuit s-o facem, am fi făcut-o. Chiar și numai gândul e prea oribil pentru a-l putea înfrunta. Dar Jay, nu ții minte, ți-am spus doar că sateliții periferici, și Marte, și Luna au fost în întregime evacuați.

— Da, dar unde în altă parte decât pe Pământ. Și Pământul..

— Nu înțelegi, Jay. *Întregul sistem Sol a fost evacuat*. Până la cea din urmă ființă umană de pe fiecare corp locuit, *inclusiv* Pământul.

— Dar cum? Unde?

— Aici, răspunse Lingo, arătând spre cele cinci uriașe globuri de metal care pluteau în spațiu. Aici, în vagoanele de carne.

— Ce? Dar oricât de mari ar fi aceste nave, nu pot trăi pe ele cinci miliarde de oameni. N-ar avea niciodată destulă hrană sau apă sau aer. Și chiar de-ar avea, oamenii ar muri de bătrânețe înainte de-a ajunge în planetele Confederației. Navele astea nu pot intra în Spațiu-Stază.

— Ai și n-ai dreptate. Jay. Ai dreptate în sensul că navele nu pot călători mai repede decât lumina. Ai dreptate că nu pot transporta destulă hrană și apă și aer pentru cinci miliarde de oameni. Și ai dreptate că va dura atât de mult până să ajungă în Confederație, încât oamenii de pe ele vor muri de bătrânețe. Dar, Jay, amintește-ți de istorie. Oamenii au ajuns la stele, sau cel puțin la stelele mai apropiate înainte de a se fi descoperit Câmpul-Stază. Și cum au făcut-o?

— Da, au folosit un fel de suspendare a vitalității, nu-i așa? Somnul Adânc se numea, nu?

— Nu știu cum se numea, dar știu cum se realiza. Pur și simplu se refrigerau în helium lichid. Dat fiind că în timp ce erau înghețați călătoreau numai în spațiul interstelar, frigul din spațiu menținea heliumul la zero grade, astfel încât rămâneau în suspensia vitalității până când ajungeau la destinație.

— Și vrei să spui...

— Da, Jay. Vagoanele de carne nu sunt decât niște cazane de helium lichid, la care s-au atașat Fronturi de Comandă. Nu uita, noi am știut de ani de zile ce urma să se întâmple. Așa încât, acum doi ani întreaga populație din sistemul Sol a fost înghețată în helium lichid, și vagoanele de carne au fost lansate în spațiu, cu un start bun. Înțelegi, oamenii aflați în starea de suspendare a vitalității nu au nevoie de hrană, de aer, de apă, nici măcar de

un spațiu în care să se miște. Și cinci sfere, fiecare dintre ele cu un diametru de zece mile, pot adăposti o imensitate de oameni cu vitalitatea suspendată, stivuiți ca scândurile.

— Dar... dar... încotro se îndreaptă vagoanele de carne? Ce vei face cu... cu cinci miliarde de super-oameni?

— Nu super-oameni, Jay, răspuse Lingo iritat. Oameni, Jay, pur și simplu oameni. Cele cinci miliarde de oameni reprezintă cam un miliard de Grupuri Organice. Atâta timp cât Grupurile Organice sunt unite, nu va fi necesar să dezghețăm toate cele cinci miliarde de oameni deodată și într-un singur loc. Cum bine știi, un Grup Organic e o unitate completă, o micro-civilizație în sine. Fiecare dintre oamenii aceștia deține cel puțin un Talent. Nu te gândești la vagoanele de carne ca la niște *probleme*, Jay. Nu sunt o problemă. Sunt cel mai mare depozit de tezaur din întreaga istorie a rasei umane – tezaurul care au într-adevăr o valoare: *oamenii*. În Confederație există sute de planete. Fiecare dintre ele poate adăposti câteva milioane de oameni. Cele cinci miliarde de Solarieni vor fi răspândiți în întreaga Confederație. Se vor integra în restul omenirii, cinci miliarde se vor dizolva în sute de miliarde, ca un strop de apă într-o mare.

— Nu-i o comparație prea potrivită, Dirk. Aceștia nu sunt cinci miliarde de oameni obișnuiți, indiferent cum îi denumești tu. Sunt oameni diferiți și, trebuie să recunosc, mai buni. Vor transforma complet rasa umană... dacă rasa umană le va permite să supraviețuiască.

— Ai dreptate, răspuse Lingo zâmbind slab. Crezi că e un lucru de care trebuie să ne temem? Ce am învățat noi, ce am devenit noi, va deveni moștenirea întregii rase umane. Nu există o diferență intrinsecă între oamenii din Sol și cei din Confederație. Și oamenii din Confederație dețin Talente potențiale, care încă nu s-au dezvoltat. Tu, Jay, de pildă, ești probabil un Maestru de Jocuri latent, și un Conducător în același timp. Și Kurowski e un Conducător latent, altminteri n-ar fi devenit înalt Mareșal. Da, Oamenii se vor schimba – se vor deștepta. Se vor deștepta la întregul potențial al umanismului din ei, vor ajunge să depășească cele mai cutezătoare visuri. Și tu, Jay, ești cheia.

— Eu?

— Da, tu. Tu ai dovedit că transformarea poate fi realizată, că un om din Confederație se poate integra într-un Grup Organic

Solarian. Tu ai reprezentat un experiment, și experimentul a reușit. Acum cunoști întreaga semnificație a acestui experiment. Pentru că în deceniile următoare, întreaga omenire se va organiza în Grupuri Organice. Tu ai fost primul dar nu vei fi și ultimul. Marea necunoscută a planului nostru a fost rezolvată: popoarele Confederației sunt capabile de transformare, de evoluție. Istoria rasei umane de-abia acum începe. Ce va deveni mai târziu, nimeni nu poate ști. Dar un lucru e sigur, Jay. Oameni ca tine vor conduce poporul vostru... poporul *nostru*. Oameni care se pot detașa atât de Confederație cât și de amintirea răpusului Sol, și care pot fi simple ființe omenești... Ceea ce, desigur, nu-i un lucru deloc ușor.

Și Palmer simțea, în străfundurile lui, că așa stăteau lucrurile. El și Solarienii luptaseră împreună și biruiseră. Și tot împreună, în acea zi acum nu prea îndepărtată când întreaga rasă umană va fi unită într-un singur tot, vor merge înainte, Solarieni și oameni ai Confederației, pentru a întâmpina viitorul.

Palmer își lăsa privirile să rătăcească în spațiu, către acel insignifiant punct de lumină care era Sol, un Sol a cărui imagine era veche de aproape doi ani, și a cărui luminiscentă nu avea să ajungă la lumile Confederației decât peste decenii.

Și când, în sfârșit, vâlvoarea noiei din Sol va ajunge până la Confederație și va scânteia câteva zile în ceruri, oamenii nu vor vedea în ea rugul funerar al rasei umane, ci zorii luminoși ai unui îndrăzneț mâine.

O lumină care nu va apune niciodată.

Sfârșit

virtual-project.eu

